አ ፍ ን ፈ ጬ

ክፍል ሁለት

ትርጉም
በለጣ ፈይሳ

From the Library of
ፍሥሐ አጥላው ወልደ ዮሃንስ
FESSEHA ATLAW WOLDE YOHANNES

ኩራዝ አሳታሚ ድርጅት
ኢሠደግ
አዲስ አበባ

ኩራዝ አሳታሚ ድርጅት

KURAZ PUBLISHING AGENCY

ስልክ ቁጥር / TEL. 112719

ፖ.ሣ.ቁጥር / P.O. Box 30933

አዲስ አበባ
ኢትዮጵያ

ADDIS ABABA
ETHIOPIA

መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው
All rights reserved

የሽፋን ሥዕል - ሰብለ ገብረ ሕይወት

መግለጫ

አንባቢ ሆይ!

ይህ ታሪክ መጀመሪያ የተጻፈለው በምዕራባውያን ጽንፍ ለምዕራባውያን አንባቢዎች ስለሆነ ፡ በታሪኩ ውስጥ አንዳንድ ለኢትዮጵያዊ አንባቢ ስሜት የማይሰጥ አነጋገር ወይም ስያሜ ይገኝበት ነበር ።

ስለዚህ ይህን የመላለጠውን ታል ለታል መተርጉም አመዛዛኝ አያለኝም ብዬ በተቻለኝ መጠን ለኢትዮጵያዊ አንባቢ እንዲስማማ በትርጉሙ አሻሽዬዋለሁ ።

ለማ ፈይሣ

ምዕራፍ ፩

አፍንሙ "የሠራተኞች ንቦች" ደሴት ወደምትባለው አገር ይደርሰና እድባሪትን ያገኛል ።

አፍንሙ በጊዜ ደርሶ ያን አሳዛኝ አባቱን ለማዳን የነበረው ምኞት እየነ ፋፋው ሌሊቱን ሙሉ በሐሳብ ባሕር ሲዋኝ አደረ ።

ያውስ እንዴት ያለ የከፋ ሌሊት ነበረ ይመስላችኋል ! ዶፉን ሲያወር ደው በረዶውን ሲያዥጐደጕደው ብራቁ ሲያጉረመርም ! የሰማዩ ብልጭታና ነጕድጓድ በፍራት ያርበደብድ ነበር ።

ሌሊቱ ሲነጋጋ ሲል የመሬት ምልክት መሳይ እንደ መሥመር ተጋ ድሞ በሩቁ ታየው ። ለካስ ከባሕሩ መኻከል የነበረች እንዲት ደሴት ኖራ ለች ።

ይኸን ጊዜ አፍንሙ ፣ ወደ ደሴቷ በማምራት ባለው ሁሉ ዐቅም ተፍ ጨርጭሮ ሲዋኝ ማዕበሉ ልክ እንደ አንዲት ቅጠል ወይም እንደ እንዲት ገለባ እያንገዋለለ ሲያንከራትተው ፣ ልፋቱ ሁሉ ከንቱ ሆኖ ወደ አሰበው አቅጣጫ ለመድረስ አዳገተው ። በመጨረሻው ግን ፣ ዕድሉ ሲቀናው ወደ ደሴቷ የሚነፍስ ነፋስ ተንሥቶ ማዕበሉ ተሸክሞ ወሰዶ ፣ መሬት ዳር ተፍቶ ወረወረው ።

ከወራወሩ ኃይለኛነት የተነሣ ከመሬቱ ጋር ሲያግታው ሰውነቱ ሁሉ ተናግቶ መታጠፊያዎቹ ሁሉ እንደ ተለያዩ ሆኖ ተሰማው ። ይህም ሆኖ በማ ማረር ፈንታ ፣

'እፎይ! ተመስገን ፣ ይህንንም ችግር ተወጣሁት' ብሎ ተደሰተ ።ከዚ ያም ቀስ በቀስ ሰማዩ እየጠራ ሐዲና የፀሐይዋ ብርሃን ድምቀት እየጎነ ሞቅ ሲል ፣ የባሕሩም ቁጣ በርዶ ውሃው ለጥ ብሎ ተንጣልሎ ተኛ ።

በዚያን ጊዜ ትንሹ አፍንሙ ልብሶቹን አወላልቆ ፀሐይ ላይ አሰጣና ጸጥ ባለው ባሕር ላይ ዐይናቹን በማንከራተት ወዲያና ወዲህ እያተኰረ በጀ ልባዱቱ ላይ የነበረውን አባቱን ለማግኘት በከንቱ ተስፋ ብዙ ጊዜ ቆየ ። ቢያፈጥ ቢያስተውል ሰማይና ባሕር ብቻ ሆነበት ። አንዳንድ ጊዜም ታላ ላቅ መርከቦች ሲያልፉ እጅግ ከመራቃቸው የተነሣ እንደ ጥቃቅን ነፍሳት ሲንሳፈፉ ከማየት በቀር አባቱን ሊያገኝ አልቻለም ።

በመጨረሻም ተስፋ ሲቆርጥ ፣ "ሌላው እንኳን ቢቀር የዚህን ደሴት ስም ባወቅሁ .. ለመሆኑ ደኅና ሰው የሚኖርበት አገር ይሆን? እንደነዚያ ልጆችን ከዛፍ ላይ የሚሰቅሉ ሰዎች ባላጋጠሙኝ ! ግንኑ ልጠይቅ? አንድም ሰው አይታይ ፣ ምን ይሻለኛል ?" እያለ እዚያ ምድረ-በዳ በሚመስል አገር ብቻውን መገኘቱ አሠጋው ። ከፍ ያለ ፍራት አድሮበት ተጨነቀ ። እንዲያ

ውም ፅንባ ፅንባ ብሎት ሆዱ ባብቶ ሊያለቅስ ሲቃጣው ድንገት ከዚያ ከነ በረበት ፊት ለፊት እምብዛም ሳይርቅ አንድ ዓሣ ራሱን በሙሉ ብቅ አድ ርጎ በመዋኘት ወደ ጉዳዩ ሲያመራ አየ ።

ስሙን ባለማወቁ ለአጠራሩ ግራ ገብቶት ሮክ ብሎ እንዲህ ሲል ድም ፁን አሰማው ።

"ሰሙ ? ጌታው ዓሣ ! አንዲት ቃል ባናግርም ይረቅዱልኛል ?" ያም ዓሣ ለጠባየ መልካምነቱ ወደር የሌለው ስለ ነበረ 'ሁለትም ቃል ይሁን ፣ ንገ ረኝ ምን ከፋኝ' ብሎ መለሰለት ።

አፍንጮም ጥያቄውን በመቀጠል 'እዚህ ደሴት ውስጥ የመበላት አደጋ ሳይገጥም መብላት የሚቻልበትን ቦታ ሊያመለክቱኝ ይችላሉ?'

'አዎ አይጠፋም ' አለ ዓሣው ። 'እንዲያውም ሩቅ ሳትሔድ በቅርቡ አንዲት ቤት ታገኛለህ ።'

'መንገዱሳ በየት ነው?' አለና አፍንጮ በመጣደፍ ጠየቀ ።

'በዚያች በስተግራ በኩል በምትወስደው መንገድ ቀጥ ብለህ ብትሔድ ምንም ሳትሳሳት ታገኛታለህ' ብሎ አረጋገጠለት ።

'ደግሞ አንድ ነገር ልጠይቅዎ ። እርስዎ መቼም በዚህ ባሕር ውስጥ ሲዘዋወሩ ይኖራሉና አባብዩን በአንዲት ጀልባ ውስጥ ሆኖ አላገኙትም?'

'አባትህሳ ማን ነው?'

'እኔ በዓለም ላይ ካሉት ልጆች ሁሉ የከፋው እንደ መሆኔ መጠን እርሱ ደግሞ በዓለም ላይ ከሚገኙት አባቶች ሁሉ የላቀ ደግ አባት ነው ።'

'አዩ! ዛሬ ሌሊት ባሕሩን ሲያናውጥ ያደረው ማዕበል ጀልባዪቱን ሳያሰምጣት አይቀርም ።'

'አባብዩስ?'

"ያ ሰሞኑን በዚህ አካባቢ እንደ ቁጣ ወርዶ ሰፈራችንን በሙሉ ያሸበ ረው ዓሣ ነባሪ ይሽን ጊዜ ውጦት ይሆናል!" ሲለው ጊዜ ፣ አፍንጮ ገና በዚህ ብቻ ፍራት ፍራት አደረበትና ፣

'ይህ ዓሣ ነባሪ የተባለው በጣም ትልቅ ነው?' ሲል ጠየቀ ።

'ትልቅ? የትልቅነቱ መጠን በግምት አምስት ፎቅ ካለው ቤት ይበል ጣል ። የአፉም አሰፋፍና ጉድጓዳነት መጠን አንድ ትልቅ ባቡር ፣ ከነፉርጎ ውና ከነሐዲዱ ሞምር ሊውጥ የሚችል ነው ።'

አፍንጮ ይህን ሲሰማ ፥"አቤት ያንተ ያለህ!" ብሎ በድንጋጤ ጮኸ ። በጥድፊያም ልብሶቹን ለባብሶ ወደ ዓሣው መልስ አለና ፣

'ይበሉ ደኅና ይሁኑ ጌታው አቶ ዓሣ! ከጉዳይዎ አቋርጬ በማስቸገሬ ይቅርታ ያድርጉልኝ ፣ ስለ መልካም ሥራዎ ውለታ መላሽ ያድርገኝ' ብሎ ዓሣው ባመለከተው መንገድ እየተጣደፈ የሚሮጥ ሰው ያህል ሲንሠጋገሥ፣ኮሽ ባለ ቍጥር አምስት ፎቅ ቤት የሚያህለውና ባቡሩን ከነፉርጎውና ከነሐ ዲዱ ሊውጥ ይችላል የተባለው ትልቁ ዓሣ ነባሪ የመጣበት እየመሰለው

እየተጓላመጠ ነፍሱ ምንጥቅ እያለች መንገዱ ሳይታወቀው ነጉደ።

አንድ ግማሽ ሰዓት ያህል እንደ ተጓዘ፣ "የሠራተኞች ንቦች አገር" ተብሎ ከሚጠራው መንደር ደረሰ። በመንገዱም የሚታዩት ሰዎች ሁሉ እን ዳንድ ሥራ ይዘው ወዲያና ወዲህ በየጉዳያቸው ሲሯሯጡ ተመልክቶ ሥራ ፈት የሚባል አንድም ሰው ለመሐላ ቢፈልግ የማይገኝ መሆኑን ተረዳ። ስነፉ አፍንጮ የአገሩ አኳኋን ተሰ ገባውና፣

"እዩ ጉድ! እየሁት። ይህ አገር ለእኔ የሚሆነኝ አይደለም። እኔ ለሥራ አልተፈጠርሁም!" በማለት ተስፋ ቈረጠ።

ነገር ግን፣ የቀንዛ ፍሬ እንኳን ከበላ አንድ ቀንና አንድ ሌሊት አልፎ ነበርና ራቡ እየሞረሞረው ይሔድ ጀመር።

ምን ይሁን! እንግዲህ ከሁለት አንዱን መምረጥ ግድ ሊሆንበት ነው። ሥራ ሠርቶ የዕለት እንጀራውን ማግኘት፣ አለበለዚያም አንዲት ቢላ ወይም ቁራሽ እንጀራ መለመን።

የመለመኑ ነገር የሚያሳፍር ሆኖ ተሰማው። ምክንያቱም ብዙ ጊዜ አባቱ ሲመክረው፣ "በዚህ ዓለም ላይ ለመለመን ተገቢ ምክንያት ያላቸው መሥራት የማይችሉ ሽማግሌዎች ወይም አካለ-ጉዶሎዎች እነዚህ ሁለቱ ብቻ ናቸው ...

በዚህ ዓለም ላይ ርዳታና አዘኔታ ሊደረግላቸው የሚገባ እውነተኛ ችግረኞች በእርጅና ወይም በደዌ ምክንያት መተዳደሪያ ለማግኘት የተሳ ናቸው ብቻ ናቸው። ሌሎቹ ሁሉ ሠርተው በሥራቸው ፍሬ መተዳደር አለባቸው። መሥራትን ተጠይፈው ቢራቡ በዛ ስንፍናቸው ነውና ሊታ

ዘንላቸው አይገባም" ያለው ሁሉ ትዝ አለው።

አፍንሮ ይህንኑ በአሳቡ ሲያወጣና ሲያወርድ፣ አንድ ሰው ከሰል የተጫነ ትልቅ ጋሪ ብቻውን በመጕተት ደክሞት ላቡ እየተንጠፈጠፈ በመንገዱ ሲያልፍ አየ።

ይህም ሰው በአካኋኑ ደግ መስሎ ስለ ታየው አፍንሮ ጠጋ አለና በዕፍረት ዐይናቹን ወደ መሬት አቀርቅሮ ሌላም ሰው እንዳይሰማው ቀስ ብሎ ሲፈራ ሲቸር እንዲህ ሲል ለመነው።

'አባክዎ ስለ ነፍስ! በራብ መሞቴ ነውና አንዲት ቤሳ ሰጥተውኝ ምሳዬን ልብላ!'

ከሰል ጕታቹም መለሰና፣

'ኧረ ምን አንድ ቤሳ! አራትም አሰጥሃለሁ፣ ብቻ አንተም ይህን ጋሪ እስከ ቤቴ አጋፋኝ' አለው።

አፍንሮም በመቀየም፣

"አዝናለሁ! እንዴት ለዚህ ገመቱኝ? ምናልባት እኔ እኮ የከሰል ጋሪ የምንትተው የጋሪ ፈረስ ወይም አጋሰስ አልምሰልዎ!" አለና ተቆጣ።

ከሰል ጕታቹም እያፌዘ በርጋታ፣

"ይሁን እሺ! ይቅርታ አድርግልኝ! በል ልጂ እውነትም በራብ መሞትህ ከሆነ ከታላቁ ኩራትህ ሁለት ሙዳ ጕመድና ብላ። ነገር ግን ቁንጣን እንዳይዝህ በመጠኑ እንድታደርገው እመክርሃለሁ" አለውና ሔደ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ አንድ ግንበኛ አንድ ከረጢት ሙሉ አሸዋ ተሸክሞ በዚያው መንገድ ሲያልፍ ስለ አየ አፍንሮ ሹክክ ብሎ ጠጋ አለና፣

'ራብ ይዞኝ እያዛጋሁ መሞቴ ነው፣ ስለ ግርያም እንዴት ቤሳ ይጣሉ ልኝ!' ብሎ ለመነ።

'ኧረ ግድ የለም፣ አምሰትም ቤሳ እሰጥሃለሁ። ብቻ አሸዋውን ተሸከም ልኝ' አለው።

'አሸዋው ከባድ ነው ይደክመኛል፣ እኔ ድካም አልችልም' በማለት አፍንሮ አጉረመረመ።

'መድከምን ከጠላህ በል በግዛጋቱ በርታ ይቅናህ!' ብሎት ዐለፈ።

እንደዚሁም ከግማሽ ሰዓት ባልበለጠ ጊዜ ውስጥ ሐያ ያህል ሰዎች ብዚህ መንገድ ሲያልፉ አፍንሮ ሲለምናቸው ሁሉም በየበኩላቸው እንደ ዚህ በማለት ዐልፈውት ይሔዳሉ።

"አታፍርምን እጅ እግርህ ደኅና ነው፣ ሥራ ሠርተህ አትበላም? ወጊድ ወዲያ! እንጀራህን በድካምህ ፍሬ ለማግኘት ተጣጣር።"

በመጨረሻው አንዲት ሴት ወይዘሮ በእንዳንድ ግንቀርቆሪያ መሳይ ግብረጀ ውሃ ሞልታ በሁለት እጆችዋ ይዛ ስታልፍ አየና ውሃ ጥም ቅጥል አድርጎት ስለ ነበረ 'እመቤቴ እባክዎ ከውሃው ያጠጡኝ!' ብሎ አፍንሮ

በማሳዘን ለመናት ።

'ይሁን እሺ! ጠጣ' በማለት ፈቅዳለት ጠጥቶ ከረካ በኋላ አፉን እየጠራረገ ፣

'እርይ! ተቃጥዬ ነበር ፣ ጥሜንስ ተወጣሁ ። ራቡንም የሚያስወግድ ልኝ ባገኘሁ' እያለ ይመኝ ጀመር ።

ደጊቱ እመቤትም ይህን ስትሰማ ፣

"ከእነዚህ አንዱን ማብረጃ እቤቴ ድረስ ብትመስድልኝ አንድ ሙል ሙል ዳቦ እሰጥህ ነበር" አለችው ።

አፍንሮ ማብረጃውን አየና እሺም እምቢም ሳይል ቢያመነታ ወይዘሮዪቱ ቀጠለችና "ለዳቦው መባያ አንድ ጭልፋ ወተ እጨምርልህ ነበር'አለችው ።

አፍንሮ አሁንም ማብረጃውን እያስተዋለ እሺም እምቢም ሳይል አቀርቅር ቀረ ።

'ወጡን ስትጨርስ ተሩ ወለላ ማር አክልልህ ነበር' ስትለው ፣ አፍንሮ አምሮቱ አላስችል አለውና ፣

'ሙፎስ ምን ይደረግ ! ይሁን እጂ ፣ አንዱን ማብረጃ ልርዳዎ!' ብሎ ማብረጃውን ለማንጠልጠል ስላልቻለ እየቀረፈው በራሱ ተሸከመ ።

ከዚትም እንደ ደረሱ ደጊቱ ሴት ወይዘሮ ዳቦውን በሙሶብ አድርጋ ወጡንና ማሩን ሞምር አቀረበችለት ።

አፍንሮ ሞጠ እንጂ ከቶ እንደ ሰው በላ ለማለት ያዳግታል ። በጠኔ ተጣብቆ በነበረው አንጀቱ ያን ሁሉ ሲላይ እያከታተለ ሲልከበት ባደውን እንደ ከረመ ጉተራ የሚሞላም አይመስል ነበር ።

የሆነ ሆኖ ከጠኔው ተገላግሎ ዐይኖቹ ሲገለጡለት ቾራቱን እመቤት ለማመስገን ቀና ብሎ ገና አተኩሮ እንኳን ሬቷን በቅጡ ሳይመለከት'አ!' ብሎ በረጅሙ ሮሽና በአድናቆት አፉን ከፍቶ (የጉረሰውን እህል እንኳ ሳይውጥ) ዐይኖቹን አንበላጥጦ እንደዚያው ቀረ ።

ይህን ጊዜ ደጊቱ እመቤት እየሣቀች ፣

'የዚህ ሁሉ መደነቅ ምክንያቱ ምንድን ነው ?' ብላ ጠየቀችው ።

'እንዴ! እርስዎ እኮ! ...?' እያለ ትንፋሹን ቀርፍኖ ቀርተ በማድረግተጠ ለናኘእርሷኑ ይመስሉ የለም እንዴ? ... አምን ፣ አምን ፣ አምን ልክ እርሷን ቀርተ ነው የሚመስሉት ። ድምጻችውም አንድ ነው ... ዐይናችውም ... ጠጉራችውም ... እርግጥ እርግጥ ... የርስዎም ጠጉር ልክ እንደ እሷው ሰማያዊ ነው ... ወይ አድባርዬ! ወይ አድባርዬ! ... እኔው ነኝ በይኝ እባክሽ! ጥር ጥርም የለው ! ... እባክሽ አታስለቅሽኝ ! ባየሽ አድባርዬ ! ምንኛ እንዳስቀ ስው!'

እንደዚህም ሲል ዕንባው እንደ ጉርፍ እየወረደ በእንብርክኩ ቆሞ የዚያችን የምስጢራዊቷን ሴት ጉልበት በሁለት እጆቹ አንቆ ይዞ ነበር ።

ምዕራፍ ፪

አፍንጮ ወሰላታ አሻንጉሊት ፍጡር ሆኖ መኖር ስለ ሰለቸው ፣ ጨዋና ደግ ልጅ ለመሆንና ትምህርቱንም ለመማር ለአድባሪት ቃል ይገባላታል ።

ደጊቱ እመቤት በመጀመሪያው 'ጠጉራሰማያዊቱ አድባሪት አይደለ ሁም' በማለት አንገራብደች ። ብኋላ ግን በእርግጡ እንደ ታወቀች አየችና አሳዛኙንም ሁኔታ እንዳይራዘም በማሰብ ፡

'አንተ ቀጣፊ ፍጡር! እኔ መሆኔን እንዴት ዐወቅህ?' አለችውና ዐረፈች ።

'ላንቺ ያለኝ ፍቅር ብዛት ነዋ የነገረኝ!'

'ትተኸኝ የጠፋህ ጊዜ ምንኛ ልጅ እንደነበርሁ ታስታውሳለህ ? አሁን እንዲህ ትልቅ ሴት ሆኜ እንዲያውም እናትህ ለመሆን በቻልሁ ነበር ።'

'ደስ ነው የሚለኝ ፣ ከሆነስ በእጎት ፈንታ እማማ እልሻለሁ ። ካልሽስ እንደ ልጆቹ ሁሉ እናት እንዲኖረኝ ስሞኝ ብዙ ጊዜዬ ነው .... ኧረ ለመ ሆኑ ! እንዴት አድርገሽ ነው እንዲህ ባጭር ጊዜ ውስጥ ያደግሽው ?'

'ምስጢር ነው አይነገርም ።'

'እባክሽ ንገሪኝ አላሳዘንሽምና ምንም ሳላድግ ዘወትር እንዲህ ድንብ ላል አሽዬ ስቀር?'

አድባሪትም እያዘነች ስትመልስለት ፡

'አንተ እኮ ልታደግ አትችልም' አለችው ።

'ለምን?'

'የፅንጨት ፍጡር ሰዎች መቼም መች አያድጉማ ! የፅንጨት ፍጡር ሆኖ የተወለደ እንደዚያው ኖሮ እንዳለ ይሞታል' አለችው ።

'አዬኢ! የፅንጨት ፍጡር ሆኖ መኖር ሰልችቶኛል!' አለና አፍንጮ በብስጭት ከተንፈራገጠ በኋላ ፡ 'አሁንስ እኔም እንደ ሌሎቹ ሰዎች ሰብአዊ ፍጡር ብሆን እወድ ነበር' ብሎ ሲያዝን ጊዜ ፡

'ተገቢ ሆነህስ ከተገኘህ ሰው ልትሆን ትችላለህ'

'እውነትሽን ነው? ተገቢ ሆኖ ለመገኘት ምን ማድረግ አለብኝ?'

'ማድረግ ያለብህ በጣም ቀላል ነገር ነው ፣ ጨዋ ልጅ መሆንን ልመድ ።'

'ጨዋ ልጅ አይደለሁም እንዴ ታዲያ?'

'አዬ ጉድ! ምኑ ተይዞ! ጨዋ ልጆች ታዛጉች ናቸው ፣ አንተ ግን...'

'እኔ ግን መቼም መች አልታዘዝም ።'

'ጨዋ ልጆች ትምህርትና ሥራ ወዳድ ናቸው ፣ አንተ ....'

'እኔ ግን ዓመቱን ሙሉ በመግባትና በስንፍና አሳልፋለሁ ።'

‘ጨዋ ልጆች ሁልጊዜ እውነትን ይናገራሉ’

‘እኔ ሁልጊዜ እዋሻለሁ።’

‘ጨዋ ልጆች ሳይገደዱ ትምህርት ቤት ይሔዳሉ’

‘እኔ ደግሞ የትምህርት ቤት ስሙ እንኳ ሲነሣ የሌለብኝ በሽታ ሁሉ ይቀሰቀስብኛል። ነገር ግን ከዛሬ ጀምሮ ዐመሌን ሁሉ አሳምራለሁ።’

‘እስቲ ሙች በለኝ?’

‘ሙች! እኔም ጨዋ ልጅ ሆኜ የአባብዬ ተስፋ እንድሆን ቆርጫለሁ። ኧረ ለመሆኑ አሁን አባብዬ የት ይሆን?’

‘እኔ እንጃ!’

‘ከእንግዲህ ወዲህ አግኝቼው ዕቅፍ አድርጌ ለመሳም ዕድል አገኝ ይሆን?’

‘ይመስለኛል፣ እንዲያውም እርግጠኛ ነኝ’ ስትለው ጊዜ አፍንጮ የደስታ ስሜት አስክሮት የአድባሪትን እጆች ጭብጥ አድርጎ መልሶ መላልሶ ከሳመ በኋላ ቀና ብሎ በፍቅር አስተያየት እየተመለከታት እንዲህ ሲል ጠየቀ።

‘ኧረ በይ እማምዬ! ሞትሽ የተባለው እውነት አይደለማ?’

አድባሪትም ሣቅ አለችና ‘ባይሆን ነዋ!’ ብላ መለሰችለት።

‘ያን እመቃብሩ ላይ የተጻፈውን .... ባነበብሁ ጊዜ ከባድ ኃዘን ተሰምቶኝ እንዴት ስቅ ብዬ እንዳለቀስሁ ብታውቂ ....’

“ዐውቄአለሁ፤ ይቅርታም ያደረግሁልህ በዚሁ የተነሣ ነው። ኃዘንህ ከልብ ስለ ነበረ፣ ልበ ጥሩነትህን አስረድቶኛል። ልጆች ልበ ቅንነት ካላቸው አንዳንድ ጊዜ ጥቂት ቀበጦች ቢሆኑና መጥፎ ጠባይ ቢታይባቸውም እንኳ ተስፋ የሚያስቆርጡ አይሆኑም። ግለት በመልካሙ ጉዳና ገብተው ለመራመድ ተስፋ አላቸው። ይኸውልህ! እዚህ ድረስ ልፈልግህ የመጣሁት ለዚህ ነው። ከእንግዲህ ወዲያ እናት እሆንሃለሁ .....’

አፍንጮም በደስታ ፈንድቆ ጮቤ እየመታ፣

‘እሰይ! ጉሽ እንዴት መልካም ነው! ብሎ ጮኸ።

‘አንተ እንግዲህ ዘወትር ታዛዥ በመሆን የምነግርህን ሁሉ መፈጸም ይኖርብሃል።’

‘እሺ! ደስ እያለኝ ምን ከፋኝ!’

‘እንግዲህ ከነገ ጀምረህ’ አለችና አድባሪት ‘ትምህርት ቤት ትሔዳለህ’ ብላ ስታስታውቀው ጊዜ፣ አፍንጮ ፈገግታውን ቀነስ አደረገ።

ከዚያም በኋላ ደስ የሚልህን ሞያ ትመርጣለህ ..’ አፍንጮ የኩርፊያ መልክ ታየበት።

‘ምነው ታኮረመርማለህ?’ ብላ አድባሪት በቁጣ ቃል ብትጠይቀው፣

‘የለም እኮ ...’ አለና አፍንጮ ድምፁንም ሳያጉላ፣ ‘ከእንግዲህ ወዲያ ተማሪ ቤት ለመሔድ ተላልፎኛል ብዬ ነው ...’

‘አሰት ነው ፤ ምን ጊዜም ቢሆን ለመማር ተላልፎኛል ማለት አይገ ባም ።’

‘እኔ እኮ ሥራም ሆነ ሞያ የሚባል ነገር አልፈልግም ።’

‘ለምን?’

‘ምክንያቱም ሥራ ድካምን ያስከትላል ።’

‘ዋ! ልጄ’ አለችና አድባሪት ካንጀቷ ስትመክረው ፤ እንደዚህ የሚ ሉቱ ሁሉ መጨረሻቸው ሐኪም ቤት ወይም እሥር ቤት መሆኑን አትዘ ንጋ ። ሰው የሚባለው ፍጡር ሁሉ ሀብታምም ሆነ ድኻ ሆኖ ቢወለድ በዚህ ዓለም ላይ ሲኖር አንድ ነገር እንዲሠራ ፤ እንዲጥር ግድ ነው ። ስንፍና የሚ ያድርባቸው ሁሉ ወዮላቸው ! ስንፍና ክፉ ጠንቆችን የሚያስከትል ከባድ በሽታ ስለ ሆነ እንደዚህ ካለው በሽታ ላይ ላለመውደቅ ከልጅነታችን ጀምረን መጠንቀቅና መበርታት ይገባናል ። አለበለዚያ ግን ካደግን በኋላ ከመጥፎ ጠን ቆቹ ልናመልጥ አንችልም’’’

እነዚህ ቃላት በአፍንጮ ልቡና ዘልቀው እንደ ቅቤ ስላራሱት አቀር ቅሮ የነበረው ወደ አድባሪት ቀና ብሎ በቆራጥ መንፈስ ፤

‘እማራለሁ ፤ እሠራለሁ ፤ ትእዛዝሽንም ሁሉ እፈጽማለሁ ፤ ዕንጨት ሆኖ መኖር ይብቃኝ ፤ ሰልችቶኛል ። እኔም እንደ ሌሎቹ ደንበኛ ሥጋ ለበስ ልጅ መሆን እፈልጋለሁ ። ተስፋ ሰጥተሽኝ የለም ?’

‘አዎ! ቃል ገብቼልሃለሁ ፤ እንግዲህ የሚቀረው ያንተ ፈንታ ነው ።’

ምዕራፍ ፫

አፍንጮ ፡ ከትምህርት ቤት ጓደኞቹ ጋር ትልቁን ዓሣ ነባሪ ለማየት ወደ ባሕር ዳር ይሔዳል ።

በማግሥቱ አፍንጮ ከቀበሌው ትምህርት ቤት ገባ ። እነዚያ ተንኰለኞች ተማሪዎች የዕንጨት ፍጡር የሆነ ልጅ ትምህርት ቤታቸው ሲገባ ባዩ ጊዜ ፡ ከመጠን በላይ ተደንቀው ለማቃቸው ማቋረጫ ጠፍቶለት እንዲያው መንከትከት ብቻ ሆኑ ። አንዱ በአንድ ዐይኑት ሲያላግጥበት አንደኛው ሲያንጓጥጠው ሌላው ኮፍያውን ሲያወልቅበት አንዱ ኮቱን ሲጐነትልበት ሌላው ካፍንጫው ሥር በቀለም እንደ ሪዝ አስመስሎ ሲስልበት.. ኧረ ስንቱ ተቁጥሮ ያልቃል? እንዲያው በደፈናው ወዲያና ወዲህ ሲያዋክቡት ቆየ ።

አፍንጮ ለጥቂት ጊዜ ታግሦ ሁሉንም አሳለፈ ። በኋላ ግን ትግሥቱ አለቀና ይበልጥ የመነቸኩበትን ልጆች ቁርጥ ባለ አነጋገር ፡

'ልብ አድርጉ እናንት ልጆች! እኔ እዚህ የመጣሁት የናንተ ማላገጫ ለመሆን አይደለም ። እኔ ሌላውን ሰው አክባሪ እንደ መሆኔ መጠን ሌሎችም እንዲያከብሩኝ እፈልጋለሁ' ሲል አስጠነቀቃቸው ።

'ጐሽ የኛ ሊቅ እንዲያ ነዋ! ልክ እንደ ታተመ መጽሐፍ ተናግረሃል!' ብለው በማንጓጠጥ ዳር እስከ ዳር ማቁበት ። ከእነዚያም አንዱ ዐይን አውጣ በድፍረት ወደ አፍንጮ ቀርቦ ያን ረጅም አፍንጫውን ሊይዝ ተንጠራራ ።

ነገር ግን ገና ሳይዘው አፍንጮ ከጠረጴዛው ሥር እግሩን አሾልኮ አንድ ጊዜ በሾኬ ቀጭምጭሚቱን ቢለው፡

'ኧረረረ! እንዴት ያለ ደራቃ እግር አለው !' ብሎ በመጮኽ እብጠቱን ሲያሻሽ ፡

'አ! የክርኑ አደራረቅ አይጣልባችሁ !' አለና አንደኛው ደግሞ በክርን የተመታው ጉድኑን እያሻሸ ጮኽ ።

በዚህ አኳኋን ሁለቱም ዋጋቸውን ካገኙ በኋላ አፍንጮ የትምህርት ቤቱ ልጆች ሁሉ አክብረውትና አፍቅረውት ሰላምን አገኘ ።

በክፍልም ውስጥ ሁልጊዜ ንቁ ጥንቁቅ ጨዋና ትጉህ ስለ ነበረ አስተማሪውም ሳይቀር ያመሰግነው ነበር ።

ይህ ሁሉ ሲሆን የአፍንጮ ጉድለት ጓደኞች ማብዛቱና ፡ ከፉና ደጎቹን አለመለየቱ ነበር ። ከጓደኞቹ መኻከልም ብዙ ዐመለ-ጥፉዎች ነበሩ ። ከእነዚህ መጥፎ ስምን ካተረፉት ጓደኞቹ መኻከል ትምህርትን የማይወዱና መልካም ዝና ለማትረፍ የማይሞክሩ ስንሮች ይገኙባቸዋል ።

ይህንንም ጉድለቱን እንዲያርም አስተማሪው ከመምከር አላቋረጠም ። ደጊቱ አድባሪትም እንዲህ እያለች ታስጠነቅቀው ነበር ።

'አፍንጮ ተጠንቀቅ! እነዚያ መጥፎዎቹ የትምህርት ቤት ጓደኞችህ ውለው አድረው የትምህርት ፍላጎትህን ሳይገድሉብህ አይቀሩም ፣ እንዲያውም አያድርሰውና መጥፎ መዘዝ ያስከትሉብሃል ብዬ እፈራለሁ ።'

አፍንጮ ግን ፣ ራሱን በመተማመን እየኩራ በሌባ ጣቱ መሻል ግንባሩን እያመለከተ ፣ 'ትልቅ ራስ አለኝ !' በማለት እኳኋን ፣ 'አሳብ አይግባችሁ !' እያለ ይመልስ ነበር ።

የሆነ ሆኖ ! አንድ ቀን ወደ ትምህርት ቤቱ ሲጓዝ እነዚያው ጓደኞቹ በመንገዱ አጋጥመውት ወደርሱ ተሰብስበው መጥተው እንዲህ ይሉታል።

'አንድ ድንቅ ወሬ ሰምተሃል ?'

'አልሰማሁም ። '

'እዚህ ቅርብ ካለው ባሕር አንድ ትልቅ ዓሣ ነባሪ መጥታል አሉ ።'

'አዬ? ... አሳብዬ የሰጠመ ጊዜ የነበረው ዓሣ ነባሪ ይሆን እንዴ? '

'እኛ ወደ ባሕር ዳር ሔደን ልናየው ነው ፤ አንተስ አትመጣም?'

'እኔ አልመጣም ፤ ወደ ተማሪ ቤት እሔዳለሁ ።'

'የምን ተማሪ ቤት ነው? ነገ እንሔዳለን ። የአንድ ጊዜ ትምህርት ተማ ርነውስ ቀረ ያው ከእህያነታችን አንወጣም ።''

'አስተማሪውስ ምን ይላሉ?'

'እባክህ ተወው ! ደመወዝ የሚከፈለውም ቀኑን ሙሉ እንዲያጉረመ ርም ነው ።'

'እማምዬስ?'

'እባክህ ወዲያ! ለእናቶች ግን ይነግራቸዋል ብለህ ነው ?' ሲሉት ጊዜ፣

'እያችሁ ? ...' አለና አፍንጮ አሳቡን ሲገልጽላቸው 'ዓሣ ነባሪውንስ ለማየት የምፈልግበት ምክንያት አለኝ ... ቢሆንም ከትምህርት በኋላ እሔ ዳለሁ ።'

'አዬ ጅሉ!' አለና አንደኛው ከመሳከላቸው ''ያን የሚያህል ቅልቅ ዓሣ ነባሪ አንተን ለመጠበቅ እስከዚያ ድረስ የሚቆይ ይመስልሃል? ሲሰለ ቸው ወደ ሌላ ይሔዳል ። ከዚያ በኋላ ያየው አይቶ ያላየም ቀረበት ማለት ነው ።''

ይህን ጊዜ አፍንጮ 'ከዚህ እባሕሩ ዳር ለመድረስ ምን ያህል ጊዜ ይፈ ጃል?' ብሎ ጠየቀ ።

'በአንድ ሰዓት ውስጥ ሔደን እንመለሳለን ።'

'በሉ እንግዲያውስ እንሩጥ ፤ የቀደመ ጐበዝ!' ብሎ አፍንጮ ሩጫ ውን ጀመረ ።

ወዲያው እነዚያ የወሮበላ መንጎች ሁሉ መጻሕፍትና ደብተሮቻቸውን

በየቦርሳቸው እንዳንገቱ በእርሻውና በጫካው እያሳበሩ ይሮጡ ጀመር ። አፍንጮ ግን እግሮቹ ላይ ከንፍ ያለው ይመስል ሲበር ዘወትር ግንባር ቀደም ሆኖ ይታይ ነበር ።

አንዳንድ ጊዜ ወደ ኋላ እየተገላመጠ ሲመለከት ፥ አንዳንዶቹ ልጆች መድረስ አቅቷቸው ደክመው መላሳቸውን ጉልጉለው ቁና ቁና በመተን ፈስ ሲንጫሰሱ እያፈዘ ይሥቅባቸዋል ። ዳሩ ግን ሞኙ ተላሌ አፍንጮ ምንኛ አሰቃቂና ከባድ አደጋ ወደፊት እንደሚጠብቀው አላወቀም ።

ምዕራፍ ፭

አፍንጮና ጓደኞቹ ትልቅ ጠብ ያነሣሉ ፤ ከጓደኞቹ ወገን አንዱ ልጅ ክፉኛ ይቈስልና አፍንጮን ፖሊሶች ይይዙታል ።

አፍንጮ ባሕሩ ዳር እንደ ደረሰ ቶሎ ብሎ ባሕሩን በሙሉ በዐይኑ ቃኘው ። ዳሩ ግን አንድም ዓሣ ነባሪ ለማየት አልቻለም ።

ባሕሩ ልክ እንደ መስተዋት ጸጥ ብሎ ተዘርግቷል ። ስለዚህ ወደ ጓደኞቹ መለስ አለና ፤ ‘ታዲያ ዓሣ ነባሪ ያላችሁት የት አለ?’ ብሎ ጠየቀ ።

ከእነዚያም አንዱ እየሣቀ ፤ ‘ቅርሱን ለመብላት ሔዶ ይሆናላ!’ ብሎ ሲያሾፍ ፤ ሁለተኛው ደግሞ ይበልጥ እያስካካ ፤ “አልጋው ላይ ጋደም ብሎ ያን ጉላች ይሆናል” ሲል አፈዘ ።

በእንደዚህ ያለ አኳኋን እየተቀባበሉ በሰጡት መልስ ሊያላግጡበት የተስማሙ መሆናቸውን ተረዳ ። የነገሩት ሁሉ በማታለል የተደረገ መሆኑ ገባው ። ይኸውም ድርጊት አናደደውና በቊጣ አነጋገር እንዲህ ሲል ጠየቃቸው ።

‘እሺ ፤ አሁንስ? በሉ እንግዲህ ዓሣ ነባሪ አለ ብላችሁ አታልላችሁ ስላመጣችሁኝ ምን ተጠቀማችሁ?’

እነዚያ ወስላቶችም አንድነት በመጮኽ ፤

‘እንዴታ ! ተጠቅመናል እንጂ !’ ብለው መለሱለት ።

‘እኮ ምን?’

‘ትምህርትህን አስጥለን ከእኛ ጋር እንድትመጣ በማድረጋችን ነዋ! ሁል ቀን ተግተህ ከትምህርትህ ጋር በመቈራኘትህ አታፍርም ? ሁል ቀን ችክ ብለህ ስታጠና አታፍርም ?’

‘እኔ ባጠና ምን ችገራችሁ ?’

‘ለምን አይቸግረንም ? በአስተማሪያችን ዘንድ ታሳጣን የለም ?’

‘ለምን?’

‘ምክንያቱም ትጉህ ተማሪዎች ባያጠኑ ኖሮ እንደኛ ትምህርት የማይ ወዱትን አጉልተው በማሳየት አሳጪ እየሆኑብን እንድንጠፋ ባልተደረገ ነበር ። እኛ ደግሞ መጥፋትን እንፈልግም ! እኛም እኮ ራሳችንን እንወዳለን..’

‘ታዲያ እኮ ፤ እናንተን ለማስደሰት ስል ምን ላድርግ?’

‘እንተም እንደኛው ጠላቶቻችን የሆኑትን እነ ትምህርትን ፤ ተማሪቤትን ጥናትን ፤ አስተማሪን መጥላት አለብህ ።’

‘እምቢ. ብዬ የትምህርት ፍላጐቴን ያላቋረጥሁ እንደሆንስ ?’

‘እንጠላሃለና ! በተመቸንም ጊዜ እናሳይሃለን !’

አፍንጮ ራሱን እየነቀነቀ በንቀት ፥

‘በእውነቱ የምታሥቂ ናችሁ !’ ሲላቸው ጊዜ ከወሰላቶቹ ተማሪዎች ከፍ ያለው አንዱ አፍንጫው ሥር ቀርቦ ፥

‘ስማ አንተ አፍንጮ ! እንዲህ መዘባነኑን ብትተው ይሻልሃል ! እኛን ካልፈራህ እኛ ደግሞ አንተን የምንፈራህ አይምሰልህ ! ልብ አድርግ ፥ አንተ እኮ ብቻህን ነህ ፥ እኛ ግን ሰባት መሆናችንን አትርሳ ።’’

አፍንጮም ከት ብሎ ሣቀና ፥

‘‘አዎን ልክ እንደ ሰባቱ ክፉ ሥራዎች ሰባት ናችሁ!’’ ብሎ ሲመልስለት ጊዜ ፥

‘ሰምታችሁ የለምን ሁላችንንም ሰደበን እኮ! በክፉ ሠሪዎች መሰለን እኮ!’’

‘‘አፍንጮ! ስላሁኑ በደል ይቅርታ ጠይቀን ፥ አለበለዚያ ወዮልህ!’’

አፍንጮ ግን የባሰውን ሲግለቅባቸው አውራ ጣቱን አፍንጫው ላይ አስደግፎ ፥ ‘ኩኩ!’ ይላቸዋል ።

‘አፍንጮ! ተው አያዛልቅህም !’

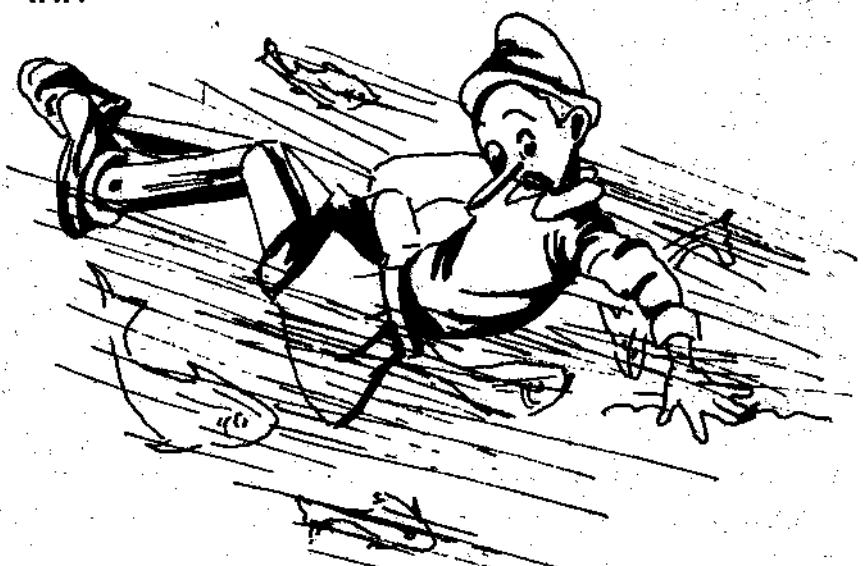
‘ኩኩ!’

‘እንደ ቂሪላ እናለፋሃለን!’

‘ኩኩ!’

‘አፍንጫህን ሰብረንልህ ትመለሳለህ!’’

‘ኩኩ!’

‘ያንኳኳህና !’ ብሎ ከወሰላቶቹ ልጆች መኻከል አንዱ ደፋር ሞንቅላ ቱን በቡጢ ከመታው በኋላ ፥ ‘ይሽ ለራትህ ይሁን’ ብሎ ገና እጁን እንኳ

ሳይመልስ አፍንጮ እጥፉን ሰጠውና ግብ ግቡ ተጋግሎ ጠቅላላ ድብድብ ሆነ ።

አፍንጮ ብቻውን ሌሎቹ አንድነት ቢሆኑም ቅሉ ልክ እንደ አንድ ጀግና ተከላከለ ። በእነዚያ ከጠንካራ ዕንጨት በተሠሩት እግሮቹ ሳይቦዝን ስለ ተጠቀመባቸው ጠላቶቹ ሊጠጉት አልቻሉም ። እግሮቹም እየተሰነዘሩ ተዘርግተው በደረሱበት ሁሉ አንዳንድ የቁስል መታሰቢያን አትርፈውላ ቸዋል ።

ስለዚህ አንዳንዶቹ ልጆች ከአፍንጮ ጋር ተያይዞ መደባደብ አለመ ቻሉን ካዩ በኋላ ተወርዋሪ መሣሪያ በመፈለግ ቶሎ ብለው የተማሪ ቦርሳ ቸውን ይፈቱና ደብተሩን ፣ ሰዋስዉን ፣ የሒሳቡን መጽሐፍ ፣ ታሪክና ምሳሌ ዉን ፣ አቡጊዳዉንና ሌሎችንም የትምህርት ቤት መጻሕፍት ፣ አፍንጮ ላይ ያምዘገዝቱ ጀመር ። አፍንጮ ግን እጅግ ቀልጣፋ ስለነበረ ያ ሁሉ ጉድ አን ዱም ላይነካው በላዩ ላይ እያለፈ ፣ ወደ ባሕሩ እየገባ እንዲምቢች አደረገ ።

ዓሣዎቹ ምንኛ ተተራመሱ ይመስላችኋል ! እነዚያ ሁሉ መጻሕፍት የሚበሉ ነገሮች እየመሰሏቸው በውሃው ላይ እየተወረወሩ በመንከስ ልባ ሱን ወይም አንዳንዱን ገጽ ሲቀምሱ ፣ ሳይጣፍጣቸው እየቀረ ፊታቸውን በማ ስከፋት ፣ "ለካ የሚበላ ነገር አይደለም ፤ እኛ መብላት የለመድነው ከዚህ የተሻ ለውን ነገር ነው !" በማለት እየተዉት ያልፋሉ ።

ይህ ሁሉ ሲሆን ጠቡ እየተጋጋለ እየተጋጋለ ሔደና ድንገት አንድ ትልቅ ጓጉንቸር ከባሕሩ ውስጥ እያዘገመ ወደ ዳር መጥቶ ኖሮ እጅግ ወፍ ራም በሆነ በጕርናና ድምፅ ፣

"አትተዉም ? እናንተ ያልተቀጣችሁ ወስላቶች ! እንደዚህ ያለው የል ጆች እርስ በርስ ውጊያ መቼም መጨረሻው አያምርም ፣ ወሰን የለውም ። ምን ጊዜም መጥፎ መዘዝ ማስከተሉ አይቀርም !" አለና ተቆጣ ።

ታዲያ ምን ይሆናል ? ለነፋስ መምከር ያህል ሆኖ ቀረ ። እሪ ምን ? እንዲ ያውም ፣ ያ ወስላታው አፍንጮ ፣ ወደ ኋላው መለስ ብሎ አይቶት ፣ "ዝም አትልም አንተ አስቀያሚ ጓጉንቸር ! ይልቅስ ሔደህ ተኛና ጉንፋኑ በላብ እን ዲወጣልህ ሞክር ! " ብሎ አሳፈረው ።

ይሽን ጊዜ ፣ እነዚያ ልጆች የራሳቸውን ደብተሮችና መጻሕፍት ወርው ረው ጨርሰው ስለ ነበረ ፣ የአፍንጮን ቦርሳ አይተው ፣ ውስጡ የነበረውን በአንድ አፍታ ተከፋፈሉና ውርወራቸውን ቀጠሉ ።

ከእነዚህም መጻሕፍት መኻከል ፣ አንድ በወፍራም ወረቀትና ፣ በብራና ልባስ የተሠራ የሒሳብ መጽሐፍ ነበር ። የአከባበዱን ነገር እናንተው ልትገ ምቱት ትችላላችሁ ።

አንዱ ልጅ ፣ ይሽንኑ መጽሐፍ ያነሣና ለአፍንጮ ጭንቅላት አነጣጥሮ በነበረው ኃይል ሁሉ ሲወረውር ፣ አፍንጮን በመምታት ፈንታ ከጓደኞቹ የአ ንዱን ራስ ፈነከተው ። ያም ልጅ ልክ እንደ ዝግ ነጭ ሆኖ ገርጥቶ ፣ "እማምዬ

ድረሽልኝ .... መሞቴ ነው !'' እያለ አሸዋው ላይ ወድቆ ተዘረረ ።

ያን ሊሞት የሚያጣጥር ልጅ ባዩ ጊዜ ፥ እነዚያ መስላቶች ሁሉ ደንግጠው፥ እግሬ አውጪኝ ብለው ባንድ አፍታ ተበታትነው የደረሱበት ጠፋ ።

አፍንጮ ግን ፥ እዚያው ቀርቶ ነበር ። ምንም እንኳን በደረሰበት ከባድ ኃዘንና ድንጋጤ የተነሣ ፥ እርሱም እንደ ሞተ ሰው ያህል ቢሆን ፥ እንደ ምንም ተጠናክሮ እየሮጠ ሔዶ ፥ መሐረቡን በባሕሩ ውሃ አርሶ እያመጣ ፥ የዚያን የም ስኪን ጓደኛውን ግንባር ሲያብስ እጅግ አዝኖ ያለቅስ ጀመር ። በጣም ከመጨ ነቁም የተነሣ ፥ የጓደኛውን ስም እየጠራ እንዲህ ይለዋል ።

''ኤውጀንዮስ ! ... የእኔ ኤውጀንዮስዬ ! ... እባክህ አንድ ጊዜ ዐይኖች ህን ክፈትና እየኝ ! ... ምነው አትመልስልኝም ? አየህ ? እኔ እኮ አይደለሁም የመታሁህ ! እመነኝ ፥ ሙት እኔ አይደለሁም ! ... ኤውጀንዮስ ፥ በል ጉሽ ዐይ ንህን ክፈት ... እንደዚህ ዐይኖችህን ጨፍነህ የቀረህ እንደሆነ እኔም እሞትብ ሃለሁ ... አዬ አምላኪዬ ! በምን ፈረድህብኝ ! አሁን እንግዲህ ፥ እንዴት ብዬ ነው ወደ ቤቴ የምመለሰው ? ... እንደ ምን ደፍሬ ነው የእማምዬን ፊት የማ የው ? ምን ይዋጠኝ ? ... የት ልግባ ? ... የት ሔጄ ልደበቅ ... አዬ ! ተማሪ ቤት ሔጄ በሆነ ኖሮ ምንኛ ይሻለኝ ነበር ! ሺህ ጊዜ ይሻለኝ ነበር ! ... ለምን የእነዚህን የኔ መጥፊያ የሆኑትን የክፉ ጓደኞች ምክር ሰማሁ ? ... አስተማሪዬ ነግረውኝ ነበር !... እማምዬም ደጋግማ ፥ 'ከመጥፎ ጓደኞች ተጠበቅ !' እያ ለች መከራኝ ነበር ። እኔ ግን ዕንጨት ራስ በመሆኔ የሚመክሩኝን ሁሉ ባንዱ ጆሮዬ ሰምቼ ፥ ባንደኛው እያፈሰስሁ ፥ እኔ እንደ መሰለኝ ብቻ ልኑር እላለሁ !.. በመጨረሻ መዘዙ ሁሉ ይተርፈኝና እማቅቃለሁ ... ይኸው እንግዲህ ከተፈ ጠርሁ ጀምሮ ፥ አንዲት ሩብ ሰዓት እንኳን በደኅና አላሳለፍሁም ። አዬ ፈጣ ሪዬ ! ምን እሆን ይሆን ? ምን እሆን ይሆን ? ...''

እንደዚህ እያለ አፍንጮ ሲጮኽ ፥ ሲወራጭ ፥ ሲበሳጭ ፥ ሲያማርር ፥ አን ዳንዱም ያን የፈረደበትን ኤውጀንዮስ በስሙ እየጠራ ሲጨነቅ ሳለ ፥ ድንገት የሰዎችን መቃረብ በእርምጃቸው ሰምቶ ፥ ዘወር ሲል ሁለት ፖሊሶች አየ ።

'እዚህ አጉንብሰህ ምን ታደርጋለህ ?' ብለው ቢጠይቁት ፥

'ይህን የትምህርት ቤት ጓደኛዬን እረዳለሁ' አላቸው ።

'ምነው አሞታል እንዴ ?'

'አዎ'!'

አንደኛው ፖሊስ ጐንበስ ብሎ ኤውጀንዮስን አስተዋለና ፥ 'የምን መታ መም ! ይህ ልጅ ዐይነ-ስቡ ላይ ቄስሏል ። ማነው የመታው ?' ሲል ጊዜ አፍ ንጮ ትንፋሽ አጥሮት የሞት ሞቱን ፥

'እ.እ. እኔ አይደለሁም!' አለ ።

'ታዲያ አንተ ካልሆንህ ማን አቁሰለው?'

'እኔ አይደለሁም ።'

'በምንድን ነው የተመታው?'

‘በዚህ መጽሐፍ ነው’ ብሎ አፍንጮ ያን በብራና የተጠረዘውን የሐሳብ መጽሐፍ ለፖሊሶቹ አሳየ ።

‘ይህ መጽሐፍሳ የማን ነው ?’

‘የእኔ ነው’

‘ይኸው ይበቃል ፤ በል ተነሥ እንሒድ’

‘እኔ እኮ ....’

‘ተነሥ እንሒድ !’

‘እኔ እኮ ንጹሕ ነኝ’

‘ተነሥ እንሒድ!’

በዚያን ጊዜ ከመሔዳቸው በፊት እነዚያ ፖሊሶች ዓሣ አጥማጆችበጀልባ ሊመጡ አገኙና ፥

‘እባካችሁ ይኸን ራሱ ላይ የቆሰለውን ልጅ አንሥታችሁ ውሰዱና ርዱልን ፤ ነገ መጥተን እናየዋለን’ ብለው ለመኗቸው ።

ከዚያም ወደ አፍንጮ ተመልሰው እርሱን በመኻከላቸው አድርገው እነርሱ ከግራና ከቀኝ አጀቡትና በወታደራዊ ትእዛዝ እንዲህ ብለው አስጠነቀቁት ።

‘በል ፈጠን ብለህ ተራመድ! አለበለዚያ አይበጅህም!’

ሌላ ጣጣ ሳያበዛ አፍንጮ እንደ ታዘዘው ወደ መንደሩ የሚወስደውን መንገድ ተከትሎ ገሠገሠ ። ነገር ግን የፈረደበት አፍንጮ ምን መዓት እንደ ወረደበት እርሱም ራሱ ግራ ገባው ። ሕልም መሰለው ፤ ‘እንዴት ያለው አሠቃቂ ሕልም ኖርዋል!’ እያምሮው ተናወጠ ። ዐይኖቹ የሚመለከቱት ነገር ሁሉ እጥፍ ሆኖ ይታየዋል ፤ እግሮቹ ተብረከረኩበት ፤ መላሱ ከላንቃውጋር ተጣብቆ እንዲት ቃል እንኳን መተንፈስ ተሳነው ። ይኸውም ሁሉ ሆኖ

በእነዚያ ሁለት ፖሊሶች ታጅቦ በደጊቱ አድባሪት መስኮት በኩል የሚያ ልፍ መሆኑን ሲያስብ ፥ ልቡ ተጨነቀና ይህ ከሚሆን መሞትን የሚያስመርጥ ነገር ሆነበት ።

በዚህ አኳኋን እየተጓዙ ወደ መንደሩ ሊገቡ ሲጠጉ ኃይለኛ ነፋስ ተነ ሣና የአፍንጮን ቆብ ከራሱ አውልቆ አንድ አሥር እርምጃ አርቆ ጣለበት። ይኽን ጊዜ አፍንጮ ወደ ፖሊሶቹ መለስ አለና ፥ 'ቆቤን ሔጂ እንዳመጣ ትረ ቅዱልኛላችሁ ?' ብሎ ለመነ ።

'በል ሒድ ፤ ፍጠን ብቻ !'

አፍንጮ በፍጥነት ሔዶ ቆቡን አነሣ ፤ ነገር ግን ራሱ ላይ በማድረግ ፈንታ በጥርሱ ነክሰና ወደ ባሕሩ ተመልሶ በመሮጥ ፥ ልክ እንደ ጥይት ተፈተ ለከ ።

ይህን ጊዜ ፖሊሶቹ ሮጠው እንደማይደርሱበት ተረድተው አንድ ከው ሾች ሁሉ በሽርጥ እየቀደመ ፥ ብዙ ጊዜ የተሸለመውንና የሠለጠነውን የፖሊስ ውሻ ለቀቁበት ።

አፍንጮ ሲሮጥ ውሻው ደግሞ ከእርሱ የበለጠ ሲጋልብ ሕዝቡ በየደጃፉ እየወጣና በየመስኮቱ ብቅ እያለ የሁለቱን መጨረሻ ለማየት ጓጉቶ ነበር ። ዳሩ ግን ውሻውና አፍንጮ እንደዚያ ሲሯሯጡ ከፍ ያለ አፀራ ስለ አስ ነሡ ሁኔታቸውን ተከታትሎ ለማየት አስቸጋሪ ሆነ ። ከጥቂት ደቂቃ በኋ ላም የደረሱበት ጠፉ ።

ምዕራፍ ፮

አፍንጮ ፡ ከዓሣዎች ጋር በመጥበሻ ሲጠበስ መከራ ይደርስበታል ።

እንደዚያ የሞት ሞቱን ሲሮጥ ሳለ አፍንጮ በመኻሉ ድንገት ጉድ ፈላ በት ፤ መሞቻው የተቃረበ መስሎት ተጨነቀ ። ምክንያቱም ያ ችሎ የተባ ለው ውሻ ሮጦ ደርሶበት ሊይዘው ሆነ ።

ውሻውም ሮጦ ሮጦ በጣም ስለ ተቃረበ በመኻከላቸው የነበረው ርቀት ስንዝር አይሞላም ነበርና ሲያለከልክ እንኳ ትንፋሹ ይሰማው ጀመር ። ምን መስማት ብቻ ! እሪ እንዲያውም የትንፋሹ ወላፈን ሞቀው ! አሁን ታሁን የቦጨቀው እየመሰለው ሥጋቱ አሠቃይቶት ተስፋ ሊቆርጥ ሲቃረብ ደግኑቱ እባሕሩ ዳር ደርሶ ውሃው እዚያው እፊቱ ተደቅኖ ታየው ።

ይህን ጊዜ አፍንጮ ቸር ብሎ እንደ እንቁራሪት ዘሎ ከባሕሩ ውስጥ ተዘፈቀ ። ያ ችሎ የተባለው ውሻ ግን ሊመለስ ፈልጎ ነበር ። ብቻ ምን ይሆ ናል ! የሩጫው ኃይል ገፍቶት መቆም አቃተውና እርሱም ውሃው ውስጥ መግባቱ አልቀረለትም ። ጉዱ ብቻ ዋና አያውቅ ስለ ነበረ በመወራጨት ለመንሳፈፍ ሲሞክር የባሰ ብቅ ጥልቅ እያለ ውሃ ተግቶ ተግቶ ሊሞት ሆነ ።

ምስኪኑ ውሻ ለአንድ አፍታ እንደ ምንም ራሱን አውጥቶ ዐይናቹን አጉ ርጦ እየጮኽ እንዲህ ይል ጀመር ።

‘መሞቴ ነው! ሰመጥሁ!’

አፍንጮ ሆዬ ራቅ ብሎ እየዋኘ ከአደጋው ሁሉ ማምለጡን ስላረጋ ገጠ ፡

‘ድብን በል !’ ብሎ መለሰለት ።

‘አፍንጮ ስለ ነፍስ! አትጨክንብኝ!’

አፍንጮ ፡ ልቡ እጅግ ርኅሩኅ ነበረና እንዲህ ያለውን የሞንቅ ጩኸት ሲሰማ አላስችል ብሎት ወደ ውሻው መለስ ብሎ እንዲህ ይለዋል ።

‘ረድቼ ከሞት ያዳንኩህ እንደ ሆነ ሁለተኛ እያባረርህ እንዳታስጨን ቀኝ ቃል ትገባልኛለህ?’

‘ቃል ገብቼልሃለሁ ! ቃል ገብቼልሃለሁ ! ስለ ነፍስ ብቻ ቶሎ በል ፤ ጥቂት እንኳ የዘገየህ እንደ ሆነ መሞቴ ነው ።’

አፍንጮ ጥቂት ከአመነታ በኋላ መልካም ሥራን መሥራት ምን ጊዜም እንደማያስቈጭ አባቱ ብዙ ጊዜ የመከረው ምክር ትዝ ብሎት ፡ ፈጥኖ እየዋኘ ወደ ችሎ ሔደና ጅራቱን በሁለት እጁ አፈፍ አድርጎ እየንተተ አውጥቶ ከደረቁ አሸዋ ላይ አሳረፈው ።

ያ ምስኪኑ ውሻ ሳይወድ በግድ የጠጣው ጨው የተመላበት ውሃ ብዛት ልክ እንደ ኳስ ነፍቶት መቆም እስኪያቅተው ድረስ አስጨንቆት ተን ደባለለ ። አፍንጮ ደግሞ እምብዛም መተማመን የማይገባ መሆኑን አመዛ ዝኖ እባሕሩ ውስጥ ተመልሶ ገብቶ ጉዞውን በዋና በመቀጠል ከዚያ ቦታ መራቅ የሚሻለው መሆኑን ገምቶ ያዳነውን ወዳጁን እንዲህ ብሎት ሔደ።

'ይቅናህ ችሎ ደኅና ሁን! ለቤተሰብ ሁሉ ሰላምታዬን አቅርብልኝ ።'

ውሻውም መለሰና ፣

'ደኅና ሁን አፍንጮ ! ከሞት ስላዳንኸኝ ውለታህን አልረሳውም ፣ ከፍ ያለ ውለታ ነው የዋልህልኝ ፤ ውለታ መላሽ ያድርገኝ ፤ ሰው እንዳይሆን የለ ምና ብድር ለመመለስ ያብቃኝ ።'

አፍንጮ ፣ ጉዞውን በመቀጠል ከመሬቱ ሳይርቅ ዳር ዳሩን እየዋኘ ነጐደ ። ሔዶ ሔዶም አደጋ የሌለበት ቦታ ደረሰው ብሎ ገመተና ወደ መሬት በኩል ሲመለከት ከወደ ቋጥኞቹ ሥር ከአንድ ዋሻ ውስጥ ጢስ ሲጤስ አየ።

'እዚያ ዋሻ ውስጥ እሳትም አለ ማለት ነው ' ብሎ አሰላሰለ ። ' አይ ደግ ! እንግዲህ ልብሶቼን አደርቃለሁ ፤ እኔም እሞቃለሁ ፤ ከዚያስ ? ...ከዚያ በኋላ እግዚአብሔር ያውቃል!'

ይህን ቍርጥ አሳብ አደረገና ወደ መሬቱ በማምራት ሔዶ በቋጥኙ ድን ጋይ ላይ ሊንጠላጠል ሲል ፣ ከውሃው ውስጥ አንድ ነገር ቀስ ቀስ እያለ ከሥር መጥቶ ወደ ላይ ሲያነሣው ተሰማው ። ቶሎ ብሎ ለማምለጥ ቢሞክር የማይቻ ለው ሆነ ። ምክንያቱም ከዚያ በኋላ ሊመለከት አንድ ትልቅ መረብ ውስጥ ሆኖ ፣ እንደ ተኩኑኑ ነፍሳት ተጨንቀው እየተወራጩ ከሚፍተለተሉ መጠንና ዓይነታቸው ከተለያየ ከብዙ ዓሣዎች መኻከል መገኘቱን ተገነዘበ ።

በዚያኑ ጊዜ ደግሞ አንድ የባሕር ጋኔል የመሰለ እጅግ አስቀያሚ የሆነ ዓሣ አጥማጅ ከዋሻው ውስጥ ወጥቶ ሲመጣ አየ ፤ ይህም ፍጡር በጠ ጉር ፈንታ ራሱ ላይ ያለው አረንጓዴ ቁጠማ መሳይ ጨፍራራ ነገር ነው ። ሰውነቱም ሳይቀር አረንጓዴ ፣ ዐይኖቹ አረንጓዴ የተንዠረገገው ጢሙ ሁሉ አረንጓዴ ሆኖ ቆሞ የሚሔድ ቅጠልማ ሰው ይመስላል ።

ይኸውም ዓሣ አጥማጅ መረቡን ጐትቶ አወጣና በደስታ ተሞልቶ ፣

'ይኼ ነው ሲሳይ ! ዛሬም የዓሣ መዓት ጠገብሁ !' ሲል አፍንጮ በልቡ ፣

'አይ ተመስገን! ደግነቱ እኔ ዓሣ አይደለሁም'

ብሎ ፣ ጥቂት ተጽናና ።

ያ ዓሣ ሙሉ መረብ እዚያ ጨለማና ጢስ ከተጐናጸፈው ጉሮኖ በት ልቅ መጥበሻ ላይ ሌሎች ዓሣዎች ሲንጨረጨሩ የሽታው መዓዛ ከሚያው ደበት ዋሻ ውስጥ ገብቶ ተቀመጠ ።

አረንጓዴውም ዓሣ አጥማጃችን ያን ከመጠን በላይ ትልቅ ሆኖ እንደ አካፋ የሰፋውን እጁን ከመረቡ ውስጥ ሰደደና ፣

'እስቲ ዛሬ ደግሞ የያዝናቸውን ዓሣዎች እንያቸው!' ብሎ እጁን ከመ

ረቡ ውስጥ ሲመልስ አንድ እፍኝ ሙሉ ሰርዲን አወጣ።

'ጥሩ! እነዚህ ሰርዲኖች ግሩም ናቸው!' እያለ ካሸተታቸው በኋላ በአንድ ትልቅ ገበቴ ውስጥ ወረወራቸው፣ እንደዚሁም ሌሎቹን እያከታተለ፣

'ይህ ነው ዓሣ ማለት!....'

'እነዚህማ የተሻሉ ናቸው!...'

'እነዚህ ደግሞ ሲጣፍጡ እንዲህም አይደለ!...'

'የእነዚህማ ጣዕም አይነገርም!...'

'እነዚህስ ውብ ናቸው!' እያለ ተራ በተራ እያገላበጠ እጅግ ጐምዥቶ ምራቁ ሲመጣ እያፈሰሰ ሁሉንም እዚያው ገበቴ ውስጥ አከማቻቸው።

እዚያ መረብ ውስጥ የቀረው አፍንጮ ብቻ ሆነ። ዓሣ አጥማጁ አፈፍ አድርጎ ሲያወጣ፣ እንደ መደንገጥም ቃጥቶት፣ እነዚያን አረንጓዴ ዓይኖቹን አንበላጠጠና እንዲህ ብሎ ጮኸ።

"ይህ ደግሞ ምን ዓይነት ዓሣ ነው? በዚህ ዓለም ላይ ካሉት ዓሣዎች ሁሉ እንደዚህ ያለውን ከቶ በልቼም አላውቅ።"

ከዚያም እንደገና እያገላበጠ በጥንቃቄ ይመለከተው ጀመር። አይቶ አይቶና አገላብጦ ሲሰለቸው፣

'አይገባኝ፣ የባሕር ጓጉንቸር ሳይሆን አይቀርም' አለና ዐረፈ።

ይህን ጊዜ አፍንጮ በጓጉንቸርነት በመገመቱ ተናዶ፣

"እንዲህ ነኝና! እንዴት እንዲህ ይሉኛል? የምን ጓጉንቸር አመጡ? ይቅርታዎን? ልብ ብለው ቢመለከቱኝ እኔስ የዕንጨት ፍጡር ነኝ።"

'የዕንጨት ፍጡር?' አለና ዓሣ አጥማጁ በመደነቅ፣ 'የዕንጨት ፍጡር ዓሣ የሚባለው ለእኔ አዲስ ነገር ነው! ከሆነም ደግ! በበለጠ ጉጉት እበላሃለሁ።'

"እንዴት? ሊበሉኝ? ይሰሙኝ እንደሆነ እኔ እኮ ዓሣ አይደለሁም ነው የምልዎ! እንደ ርስዎ ስናገርና ሳመዛዝን አይሰሙም እንዴ?"

ዓሣ አጥማጁም መልሶ፣

"እውነትህን ነው፣ እንደ እኔ የመናገርና የማመዛዘን ዕድል የተሰጠህ ዓሣ መሆንህን ስለ ተገነዘብሁ የሚገባህን አስተያየት አሳጓድልብህም።"

'እንዴት ያለ አስተያየት?'

'ወዳጅነታችንና ያለኝን የማከበር ስሜት ትረዳው ዘንድ እንዴት ለመጠበስ እንደምትፈቅድ ንገረኝ፣ ምርጫው ያንተ ነው። በመጥበሻ ትጠበስ? ወይስ በድስት ከድልህ ቍሌት ጋር ትበሰል?'

'በእውነቱ ...' አለና አፍንጮ፣ 'ምርጫውስ ከተሰጠኝ ነፃ ተለቅቄ ወደ ቤቴ መሔድን እመርጣለሁ' ሲል ጊዜ፣

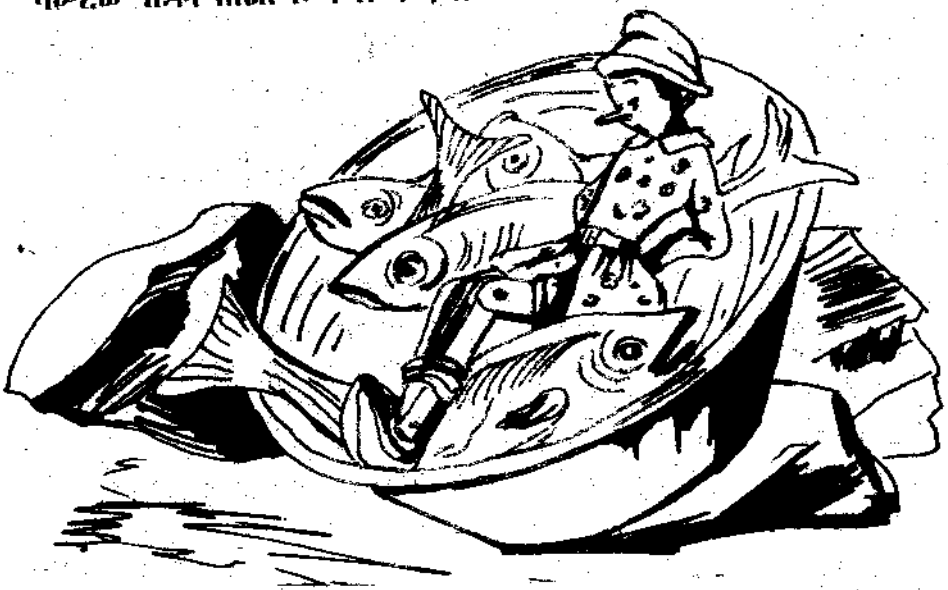
"ማፌዝህ ነው? አንተን የመሰለውን ታይቶ የማይታወቅ ብርቅ ዓሣ አግኝቼ ሳልቀምስ የምተው ይመስልሃል? የዕንጨት ፍጡር የሚባል ዓሣ እዚህ ባሕር ዘወትር እኮ አይገኝም። በል ተወው ወንድሜ፣ ከሌሎቹ ዓሣ

ዎች ጋር በመጥበሻ እንጫረጭርሃለሁ ፣ አንተም ደስ እንደሚልህ አምና ለሁ ፣ በግንበር መጠበስም እኮ አንድ መጽናኛ ነው ።”

የፈረደበት አፍንጮ ይህን አሳዛኝ ውሳኔ ሲሰማ እየጮኸ በግልቀስ እንዲህ እያለ ይፀፀት ጀመር ።

“ተማሪ ቤት በሌድኩ ኖሮ እንዴት በተሻለኝ ነበር! ... የመጥፎ ጓደ ኞችን ምክር ሰምቼ ይኸውና አሁን ዋጋዬን አገኘሁ !...ኡ.!...ኡ.!...ኡ.!...’

አፍንጮ ከዚያ ከጎይለኛው አረንጓዴ ዓሣ አጥማጅ ጭብጥ ለማም ለጥ እንደ እባብ እየተጥመለመለና እየተፍተለተለ እየተቁነጠነጠ ሰላስቸ ገረ ፣ ሰውዬው ሰልችቶት አረግ ብጤ ፈልጎ እጅና እግሮቹን ጥፍር አድርጎ ካሠረው በኋላ ከሌሎቹ ዓሣዎች ጋር እትልቁ ገበቴ ውስጥ ወረወረው ።

ቀጥሎም የሰንዴ ዱቄት የተመላበት አንድ ወጭት አቅርቦ እነዚያን ሁሉ ዓሣዎች ዱቄት በላያቸው ላይ እየነሰነሰ ተራ በተራ ከመጥበሻው ላይ እየደረደረ ፣ ይጠብሳቸው ጀመር ።

በዚያ በፈላ ዘይት የመንጨርጨር ዕድል ያገኙት ሰርዲኖቹ ነበሩ ። ከዚያም ሌሎቹ ዓሣዎች ተጠብሰው ሲያበቁ የአፍንጮ ተራ ደረሰ ። እር ሱም እንደዚህ ከሞት አፋፍ ላይ (ያውሰ እንዴት ያለው አሠቃቂ ሞት !) መድረሱን ሲያይ ፣ ከመጠን ያለፈ በፍራት ተውጦ በመንዘፍዘፍ ለመለማ መጥ እንኳ ሳይችል ቀርቶ ልሳኑ ተዘጋ ።

የፈረደበት አፍንጮ ዐይኖቹን በማንከራተት በሰሚት ይለምን ጀመረ! አረንጓዴው ዓሣ አጥማጅ ግን ከቁም ነገርም ሳይቆጥረው ፣ አምስት ወይም ስድስት ጊዜ ዱቄት ውስጥ እያነባበጠ ከእግር እስከ ራሱ አርመጥምጦ በዕን ጨት ፍጡር ፈንታ በጠመኔ የተሠራ ፍጡር አስመሰለው ።

ምዕራፍ ፮

ወደ አድባሪት ቤት ይመለሳል ፤ እርሷም በማግሥቱ የዕንጨት ፍጡር መሆኑ ቀርቶ ሰብአዊ ፍጡር እንደሚሆን ተስፋ ትሰጠዋለች ። ይህንኑ ታላቅ ቀን ማክበሪያ ለቁርስ ግብግ ቡና በወተት ይዘጋጃል ።

ዓሣ አጥማጁ አፍንጮን ከመጥበሻው ላይ ሊጥል ሲል አንድ ትልቅ ውሻ የጥብሱ ሽታ ሲያከለፈልፍ አምጥቶት እዋሻው ውስጥ ዘው አለ ።

ዓሣ አጥማጁ አፍንጮን በአንድ እጁ እንዳንጠለጠለ ወደ ውሻው መለስ ይልና በማስፈራራት "ውሽ!" ይለዋል ።

ምስኪኑ ውሻ ግን ጠኔ ይዞት ስለ ነበረ በአልቃሻ ድምፅ እያጉረመረመና ጅራቱን እየቆላ ሲለማመጥ እንዲህ የሚል ይመስል ነበር ።

'ከጥብሱ አንድ ጉርሻ ወርውርልኝና እሔድልሃለሁ ።'

ዓሣ አጥማጁ ግን በንዴት መልሶ ፥

'ውሽ እኮ ነው የምልህ!' ብሎ ተቁጣው ። ውሻውም በእውነቱ በተራበ ጊዜ ዝንብ እንኳ ብታርፍበት አይወድም ነበርና በኃይል ተቁጥቶ በዓሣ አጥማጁ አፈጠጠበት ። ጥርሶቹንም እየገለፈጠ በዛቻ አኳኋን አጉረመረመ ።

ይህን ጊዜ በዋሻው ውስጥ አንድ ድክም ያለ ድምፅ እንዲህ ሲል ጮኸ ።

'ችሎ አስጥለኝ!... አለበለዚያ መጠበሴ ነው !...'

ውሻው የአፍንጮን ድምፅ ቶሎ ብሎ ዐወቀ ። ይኸውም ድምፅ ዓሣ አጥማጁ እንጠልጥሎት ከነበረው ዱቄትማ ነገር እንደ ወጣ በአድናቆት ተመለከተ ።

ቀጥሎ ምን አደረገ? ፈንጠር ብሎ ከመሬት ይዘልና ያን በዱቄት የተጀቦነ ጉድ ከዓሣ አጥማጁ እጅ በአፉ ይመነጭቃል ። በዋርሱም እንዳያሳምም ላላ አድርጎ ነክሶ ከዋሻው በመውጣት ሮጠ አመለጠ ።

በዚህ ድርጊት ፥ ግለት ያን ያህል ሊበላ የጐመዠለትን ነገር ከእጁ በመነጠቁ ዓሣ አጥማጁ ከመጠን በላይ ተናዶ አባርሮ ለመያዝ ጥቂት ከሮጠ በኋላ ሣሉ ተነሥቶበት ተመለሰ ።

ችሎ ግን ወደ መንደሩ በምትወስደው መንገድ ሔዶ ለዐይን ከተሰወረ በኋላ ቆም ብሎ ወዳጁ አፍንጮን በአርጋታ ከመሬት ላይ አሳረፈው ።

'እንዴት ብዬ ነው የማመሰግንህ!' ሲል አፍንጮ ውሻውም መለሰና ፥

'እያስፈልግም ፥ አንተም እኔን ውሃ ሲወስደኝ ስላዳንከኝ ውለታህን ነው የመለስኩት ። በዚህ ዓለም ላይ እስካለን ድረስ እርስ በርሳችን መረዳዳት እንደሚገባን የታወቀ ነው ።

'እረ ለመሆኑ ! እዚያ ዋሻ ውስጥ ምን እግር ጣለህ ?' ብሎ አፍንጮ ሲጠይቀው ፣ ውሻውም መለሰና ፣

'ቅድም አሸዋው ላይ ተዘርሬ በድካም ሙትት ብዬ ሳለሁ ፣ ነፋስ ያመ ጣው የጥብስ ሽታ ሸተተኝ ፣ ያም ሽታ ራቤን ቀስቀሰብኝና ስከተለው ... ይገ ርማል ! እንዲት ደቂቃ እንኳ ብዘገይ ኖሮ ! ...ተው ተው አታንሣብኝ?' አለና አፍንጮ ገና የፍራቱ ስሜት ሲያንቀጠቀጠው በመጮኽ ፣ 'አታንሣብኝ ! አን ተም እንዲት ደቂቃ እንኳ ዘግይተህ ብትደርስ ኖሮ ፣ ይሀን ጊዜ ተጠብሼ ተበልቼ ፣ ቀርቼ ነበር ። ኧረረረረ ! ... ገና ሳስበው እንኳን ይዘገንነኛል !...'

ችሎ ተደስቶ እየሣቀ ቀኝ እግሩን ወደ አፍንጮ ሲዘረጋ አፍንጮም ስለ ፍቅሩ ብዛት ጥብቅ አድርጎ ጨብጦት ተሰነባብተው ተለያዩ ።

ውሻው ወደ ቤቱ አመራ ። አፍንጮም ከዚያው አቅራቢያ ወደ ነበ ረችው ወደ አንዲ ጐጆ ጠጋ ብሎ እንደ ቆመ በደጃፉ አሸዋ ላይ አንድ ሽማግሌ ፀሐይ ሲሞቅ አግኝቶ ፣

''ሰሙ ጌታዬ ? ራሱ ላይ የቆሰለ ኤውጂንዮስ የሚባል ልጅ አላዩም?''

''ቅድም ዓሣ አጥማጆች ወደዚህ ቤት ይዘውት መጥተው ነበር ፤ አሁ ንማ ...''

'እንዴት አሁንማ? ሞተ እንዴ?' በማለት አፍንጮ ደንግጦ ቢጠይቅ ፣

'የለም አሁንማ ድኖ ወደ ቤቱ ሔዷል ።'

'እውነትዎን ነው ? እውነትዎን ነው?' በማለት የአፍንጮ ኃዘን በደ ስታ ተለውጦ ፣ 'እንግዲያው ቁስሉ ከባድ አልነበረማ ? ' ብሎ በድጋሚ ጠየቀ ።

''ቁስሉስ በጣም አደገኛ ነበር ። እንዲያውም ለሞት የሚያበቃ ሊሆ ንም ይችል ነበር ፤ ምክንያቱም በወፍራም ወረቀትና በብራና በተጠረዘ በአንድ ትልቅ መጽሐፍ ነበር የመቱት ።''

'ማን ይሆን የመታው?'

''አንድ 'አፍንጮ' የሚባል የትምህርት ቤት ጓደኛው ነው ።''

ይኸን ጊዜ አፍንጮ እንዳላወቀ ሰው ፣

'ማነው ይህ አፍንጮ ማለት ?' ብሎ ይጠይቃል ።

'አንድ መጥፎ ሰነፍ በጥባጭ ልጅ ነው አሉ ....'

'የለም አጥፊዎች ወሬ ነው ! ፈጽሞ አሰት ነው !'

'ምነው? አፍንጮን አንተ ታውቀዋለህ እንዴ?'

'አም! ለወይኔ!'

'አንተስ እንዴት ያለ ይመስልሃል ?' ብሎ ሽማግሌው ተራውን ቢጠይ ቀው ፣

'እኔስ በጣም ጥሩ ልጅ ይመስለኛል ፤ ትምህርት ወዳድና ታዛዥ ከአባ ትና ከእናቱ ፈቃድ የማይወጣ'

አፍንጮ ትንሽም ሳያፍር ያን ሁሉ ውሸት አከታተለና ድንገት አፍ ንጫውን ሲነካ ጊዜ ከቀድሞው መጠኑ በላይ አንድ ስንዝር ያህል እንደ

ረዘመበት ታወቀው ። ስለዚህ አለመጠን ደንግጦ በመሸበር ተቻኩሎ እንዲህ ይላል ።

" አይመኑ ጌታዬ! የነገርኩዎትን ሁሉ አይመኑ ፤ ካሱስ አፍንሮን ደኅና አድርጌ ዐውቀዋለሁ ፤ እውነትም መጥፎ ፥ እምቢተኛ ሰነፍ ተማሪ ቤት በመሔድ ፈንታ ከጓደኞቹ ጋር የትም ሲንቀዋለል የሚውል ግጋጣ ልጅ መሆኑን እኔም ላረጋግጥልዎ እችላለሁ!" ብሎ የገዛ ራሱን ውሸት አስተባበለ ።

እውነቱን ከተናገረ በኋላ አፍንሜው አጥሮ ተመልሶ እንደ ቀድሞው ሆነለት ። አፍንሮ ገና በዱቄቱ እንደ ተጀቦነ ነበርና ሽማግሌው ግራ ገብ ቶት ሲመለከት ከቆየ በኋላ ፥

"ምነው እንዲህ ቡኃቃ ውስጥ የገባች አይጥ መሰልህ ?" ብሎ ጠየቀው።

አፍንሮም የሚመልሰው ነገር ተደናግሮት እንደ ዓሣ ሊጠበስ ተዘጋ ጅቶ እንደ ነበረም ለመናገር አፍሮ ፥ ' አዲስ ኖራ የተቀባ ግድግዳ ተደገፈ ኖራው ተጣብቆብኝ ...' ለማለት ሲቃጣ ፥

"እሱስ ይሁን እሺ ፤ ኮትህን ቁምጣህን ቆብህንና ሹራብህን ሁሉ የት አደረስሃቸው ? " ብሎ በጥያቄ አዋከበው ።

'እመንገድ ላይ ወንበዴዎች ገፈፉኝ' አለና አከታትሎ ፥ 'እባክዎ የኔ ጌታ ! እቤት ድረስ እንኳን ለብሼው የምሔደው ውራጅ ጨርቅ ይጣሉብኝ?'

'አዩ ልጄ! የልብስን ነገር አታንሣ ፤ ቢሆንም ለቡችሎች የምጐዘጉዛት አንዲት ጀንያ ብቻ አለችኝ ፤ እሷን ትፈልግ እንደሆነ ያችውልህ ፤ ውሰዳት ።'

አፍንሮ ሌላ ሐተታ ሳያበዛ ያችን የቡችሎች ጉዝጓዝ ዶንያ ወስዶ አንድ ቀዳዳ መኻከሉ ላይ ለራሱ ማሾለኪያ ሁለት ከግራና ከቀኝ ለክንዶቹ ማሳለፊያ በሳሳና እንደ ሽሚዝ አጠለቃት ።

በዚህ አኳኋን ተከልሎ ወደ መንደሩ አመራ ። ነገር ግን ጥቂት መን ገድ ከተጓዘ በኋላ ፥ ሕሊናው እየወቀሰው ተሽብሮ አንድ ርምጃ ወደ ፊት አንድ ርምጃ ወደ ኋላ በመራመድ እያመነታ እንዲህ ሲል ብቻውን ይሟገታል ።

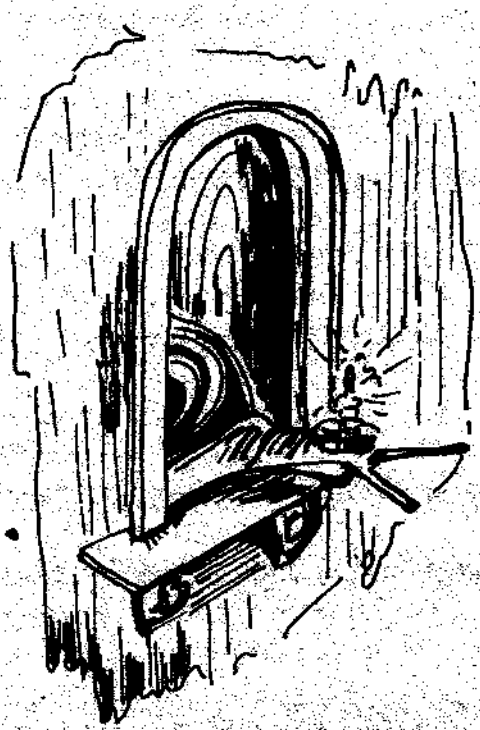
"እንዴት ሆኜ ነው አድባርዬ ፊት የምቀርበው ? ስታየኝ ምን ትለኝ ይሆን ? ደግሞ ያሁኑንም ውስልትናዬን ትረሳልኝ ይሆን ? እርግጠኛ ነኝ፤ አሁንስ አትምረኝም! .... አዩ ! ከቶ ምንም ምክንያት ባቀርብ አትምረኝ !... ይበለኝ ሁል ጊዜ እታረማለሁ እያልሁ ቃሌን የማላከብር ዋሾና ወንበዴ ነኝ!...."

እመንደሩ ሲደርስ በጣም መሸቶ ከመጨለሙ በላይ ክፉኛ እየዘነበ ዶፉን ሲያወርደው ነበርና ሞንቁ እደፋፍሮት ፥ ወደ አድባሪት ቤት ሰተት ብሎ ለመግባትና ይቅርታ ለመጠየቅ ቆርጦ ገሠገሠ ።

ነገር ግን እዚያ ሲደርስ ድፍረቱ ሁሉ ጠፋ ። በሩንም በማንኳኳት ፈንታ ወደ ኋላ ሸሽቶ አንድ ሐያ ርምጃ ርቆ ቆመ ። ሁለተኛ ጊዜ ተመልሶ ወደ በሩ

ተጠጋ ፤ ምንም ሳይደርግ ተመለሰ ። ሦስተኛ ጊዜ ተጠጋ ፤ እውንም እንዲሁ ተመልሶ በአራተኛው ጊዜ እየተንቀጠቀጠ ግንኳኳያውን ብረት እንሥቶ ሲፈራ ሲቸር በዝግታ መታ መታ አድርጎ እንኳኳ ።

ከዚያም ሲጠብቅ ሲጠብቅ ቆይቶ በመጨረሻው ከአንድ እኩል ሰዓት በኋላ ከላይኛው ፎቅ (ቤቱ ባለ አራት ፎቅ ነበረ) አንዲት መስኮት ተከፈተች ። አፍንሙ ቀና ብሎ ሲመለከት አንዲት ወፍራም ቀንድ-አውጣ መሳል አናቷ ላይ ኩራዝ ብጤ አብርታ አየ ። እርሷም ብቅ እንዳለች ፣

‘ማነህ በምሽት የሰው በር የምታንኳኳ?’ ብላ ብትጠይቀው አፍንሙም መልሶ ፣

‘አድባርዬ አለች?’ ብሎ በበኩሉ ጠየቀ ።

‘አድባሪት እንቅልፍ መስዷታል ፤ ደግሞም ማንም እንዲቀሰቅሳት አት ፈቅድም ። እኮ አንተ ማነህ ?’

‘እኔ ነኝ ።’

‘አንተ ማ?’

‘አፍንሙ ።’

‘አፍንሙ የቱ?’

‘አድባሪት ቤት የምኖረው የዕንጨት ፍጡር ነኝ ።’

‘እረ ፣ ገባኝ !’ አለችና ቀንድ-አውጢት ፣ ‘በል መጣሁ እዚያው ቆየኝ፣

መጥቼ እከፍትልሃለሁ'

'ፍጠኚ እባክሽ ፤ ብርድ ሊገድለኝ ነው ።'

'አዱ ልጄ! እኔ ቀንድ-አውጣ መሆኔን አትዘንጋ ፤ ቀንድ-አውጦች ስን ባል ችኩላ አናውቅም' አለችው ።

በመጎከሉ አንድ ሰዓት ፀለፈ ። ሁለት ሰዓቶችም ፀለፉ ፤ በሩ ግን አል ተከፈተም ። ስለዚህ አፍንጮ ፍራት አድሮበትና ዝናቡ አርጥቦት ስለ ነበረ ሲንቀጠቀጥ ቆየ ። በኋላ ግን ጭንቁ አደፋፍሮት እንደ ገና ከቀድሞው በበ ለጠ ኃይል አንኳኳ ። ይህን ጊዜ የታችኛው ፎቅ መስኮት ተከፍቶ ያችው ቀንድ-አውጣ እንደ ልግደ ብቅ አለች ።

አፍንጮ ደግሞ በአልቃሻ አነጋገር በመለማመጥ ወደ ላይ አንጋጦ ፤

"ቀንድ-አውጢትዬ ! ስጠብቅሽ ሁለት ሰዓት እኮ ሆነ ! እንደምታዪው በዚህ በብርድ ሁለቱ ሰዓት የሁለት ዓመት ያህል ረዘመብኝ እኮ ! ስለ ነፍስ

ቶሎ በዪ ።"

ያችም ተረግራጊና ለስላሳ ፍጡር ፤

"ሰማህ ልጄ ? እኔ እኮ ቀንድ - አውጣ መሆኔን አትዘንጋ ፤ ቀንድ - አው ጦች ስንባል መቸኩል አናውቅም" ብላ ስታረጋግጥለት ፤ መስኮቱም ተመ ልሶ ተዘጋ ።

ከዚያም ጥቂት ቆይቶ እኩለ ሌሊት ተደወለ ፤ ቀጥሎም ሰባት ቆይ ቶም ስምንት ሰዓት ተደወለ ፤ በሩ ግን አሁንም እንደ ተዘጋ ነው ።

ይህን ጊዜ አፍንሮ ፣ በንዴት ገምና ማንኳኩያውን ብረት አፈፍ አድ
ርጎ በኃይል በማናጋት ቤቱን ሁሉ ሊያሸብረው ሲል ያ ብረት በድንገት
ነፍስ ዘርቶ እንደ እባብ እየተፍተለተለ ፣ ወደ መንገዱ ወርዶ ስንጥቅ ሥላይ
ውስጥ ተሽሎክልኮ ጠፋ ።

'እንዲህ ነው ?' ብሎ አፍንሮ በንዴት ታውሮ ነበረና ፣

'ማንኳኩያው ከጠፋ በእርግጫ አሰማቸዋለሁ ' በማለት ወደ ኋላ ተን
ደርድሮ እንደ ገና ወደ ሬት ይመጣና ባለው ሁሉ ኃይል ያን መዝጊያ በር
ግጫ ሲለው ፣ እግሩ ተቀርቅሮ ልንቀልህ ቢለው ከንቱ ልፋት ሆነ ምክ
ንያቱም ያ እግሩ እንደ ተመታ ምስማር ፣ መዝጊያውን ሸንቁሮ ስለ ተቀበ
ቀበ የማይነቀል ሆኖአል ። ስለዚህ አንድ እግሩ እመሬት ሆኖ አንደኛው
ተሰቅሎ የቀረውን ምሽት በዚሁ ሁኔታ ማሳለፍ ግድ ሆነበት ።

ጧት ሲነጋጋ በሩ ተከፈተ ።

ያች ቀንድ-አውጣ የተባለችው ደግ ፍጡር ከአራተኛው ፎቅ ወርዳ
እስከ ደጃፉ ለመድረስ ዘጠኝ ሰዓት ብቻ ፈጀባት ማለት ነው ። ያውስ እን
ዴት ተንደርድራ በጥድፊያ ብዛት ምንኛ ላብ ያጠመቃት ይመስላችኋል!

እንደ ደረሰችም የአፍንሮን ሁኔታ ተመልክታ ከት ብላ እየሣቀች ፣

'ምነው? እግርህን እንዲህ በመዝጊያው ላይ ተክለህ ምን ትሠራለህ?'
ብላ ጠየቀችው ።

'ፍርጃ ነው እባክሽ ! እስቲ ቀንድ-አውጢትዬ እባክሽ ከዚህ ሥቃይ ልታ
ላቅቂኝ ይቻልሽ እንደ ሆነ ርጂኝ ።'

'አዬ ልጄ ! አንተን ከዚህ ለማላቀቅ ፣ አንድ አናጢ ያስፈልጋል ። እኔ
እንደ ሆንሁ ከተፈጠርሁ የአናጢ ሥራ ሠርቼም ዐላውቅ ።'

'እባክሽ እንግዲያውስ አድባርዬን ለምኚልኝ !'

'አድባሪት እንቅልፍ ወስዷታል ፣ ግንም እንዲቀሰቅሳት አትፈቅድም ።'

'ታዲያ እኮ እኔ ቀኑን ሙሉ እዚህ መዝጊያ ላይ ተቸንክሬ እንዴት
ልዋል?'

'በመንገዱ የሚተላለፉትን ጉንዳኖች በመቁጠር ጊዜህን አሳልፍ ።'

'እሺ ፣ ሌላው እንኳ ቢቀር የሚበላ ነገር አምጭልኝ ፣ ችጋር ይዘኝ
መሞቴ ነው ።'

ቀንድ-አውጣዪቱም ፣

'እሺ ፣ አሁን አመጣለሁ !' ብላ ሔደችና እውነትም ከሦስት ሰዓት በኋላ
በብር ማቅረቢያ ዳቦ ፣ የዶሮ ጥብስና አራት የሚያስጐመዡ ፍሬዎች በራሷ
ተሸክማ ስትመጣ አፍንሮ አያት ።

እርሷም ያን ሁሉ ሲሳይ በማቅረብ ፣

'አድባሪት ይኸን ለቁርስህ ልካልሃለች'

አለችው ።

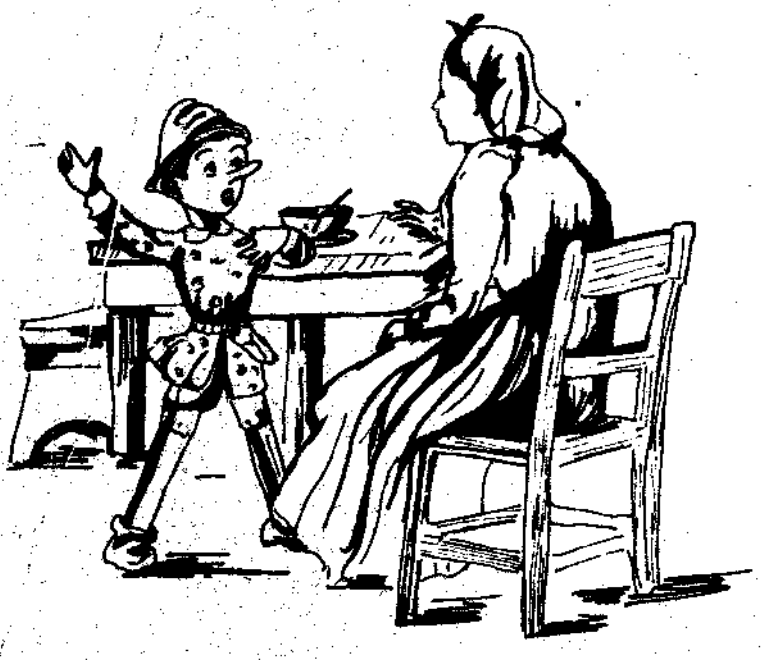
እፍንሙ ምግቡን በማየት እጅግ አድርጎ ተጽናና ። ዳሩ ግን ብድግ አድርጎ ለመብላት ሲሞክር ዳቦው የበኻ ድንጋይ ፥ ዶሮው የወፍራም ወረቀት እዚያም አራት ፍሬዎች የሽክላ ስለ ነበሩ ፥ በቀለም ተሽለምልሙው የተሠሩ ሆነው ሲያገኝ የቱን ያህል እንደ ተሳቀቀ ገምቱት !

ለግልቀስም ቃጣው ፥ ተስፋ ቆርጦ ለመበላጨትም ሞከረ ፥ ያ ሁሉ እታላይ ነገር የተሞላበትን ማቅረቢያ ሲደፋ ፈለገ ። ነገር ግን የጋዘኑና የብስ ጭቃ ብዛት ይሁን ወይም በራቡ ብዛት ዕቅም አጥቶም እንደ ሆነ እንጃ ፥ ዝም ብሎ በጀርባው ተዘረረ ።

ከዚያ በኋላ ድካሙ መለስ ብሎለት ሲነሣ በአንድ ሶፋ ላይ አድባሪት አጠገቡ መቀመጢን ተመለከተ ።

አድባሪትም ትዘግሥት በተሞላው አንጋገር ፥

'በል አውንም ምሬሃለሁ ፥ ነገር ግን እንደ ለመድከው ውስልትናህን የደገምህ እንደሆነ ወየ·ልህ!...' ብላ አስጠነቀቀችው ።

እፍንሙም ወደ ፊት ሳይወሰልት ትምህርቱን ጠንቅቆ የሚማርና ጠባዩን ሁሉ የሚያሳምር ለመሆኑ እየማለ ተገዘተ ። በዚሁም መሠረት ዓመቱን ሙሉ ቃሉን አክብሮ ከረመ ። እውነትም በዓመቱ መጨረሻ የፈተናው ውጤት ሲታይ ከክፍሉ ልጆች ሁሉ በልጦ ተገኘ ። ዐመሉም በጣም ምስጉን መሆኑ የለ ተገለጠ አድባሪት በደስታ ተሞልታ እንዲህ አለችው ።

'በል ከብዙ ጊዜ ጀምሮ የጓጓህለት ምኞትህ ነገ ይፈጸምልሃል!'

'የቱ ምኞቴ?'

‘ነገ የዕንጨት ፍጡር መሆንህ ቀርቶ ደንበኛ ሰብአዊ ፍጡር ልጅ ትሆ ናለህ ።’

ያን ያህል ሲመኘውና ሲጓጓለት የኖረው ነገር የሚፈጸምለት መሆኑን ሲሰማ አፍንሮ የተሰማውን ደስታ ላላየው ለማስረዳት ያዳግታል ። በማግ ሥቱ ጧት ይሽንኑ ደስታ ለመካፈል የአፍንሮ ባልንጀሮችና የትምህርት ቤት ጓደኞቹ ሁሉ አድባሪት ቤት ተጠርተው በዓሉን እንዲያከብሩ ተወ ሰነ ። አድባሪትም በተጨማሪ ሁለት መቶ ኩባያ ቡና በወተት ፣ በማርና በቅቤ የተለወሰ አራት መቶ ሙልሙል ዳቦ ልታዘጋጅ ነው ። እንግዲህ ታላቅ የደስታ ቀን ሆኖ ሊውል ነው ። ነገር ግን ....

ክፋቱ ብቻ በዕንጨት ፍጡር ልጆች የሕይወት ታሪክ ሁል ጊዜም ‘ነገር ግን’ የሚያሰኝ ፣ ዕቅዱን ሁሉ የሚያፈርስ ነገር አይጠፋም ።

ምዕራፍ ፯

አፍንሙ ሰብአዊ ፍጡር ልጅ በመሆን ፈንታ ከጓደኛው ከብ ልሙ ጋር ተደብቆ ወደ 'ሀገረ ዳንኪራ' ይሔዳል ።

አፍንሙ እንደ ሥርዓቱ በየመንደሩ እየዞረ ጓደኞቹን ለመጥራት አድባ ሪትን ፈቃድ ጠየቀ ።

አድባሪትም ፣ በል እሺ ፣ ነገ ጧት ለሚዘጋጀው የቁርስ ግብዣ እንዲ መጡልህ ሒድና ጓደኞችህን ሁሉ ጥራ ፤ ነገር ግን ከመጨለሙ በፊት ወደ ቤትህ እንድትመለስ ይሁን ፤ ሰማኸኝ ?''

'በአንድ ሰዓት ውስጥ ተመልሼ እዚህ ነኝ ፣ አትሥጊ ።'

'አፍንሙ ! ልብ አድርግ ፤ ልጆች ሲባሉ ቃል ለመስጠት ችኩሎች ፣ ቃሉን ለማክበር ግን ዝንጉዎች ናቸው ።

'እኔ እኮ እንደ ሌሎቹ ልጆች አይደለሁም ፤ በአንድ ነገር ተስፋ ስሰጥ ቃሌን አከብራለሁ ።'

'እናያለን ፤ ቃልህን ሳታከብር ! በጊዜ ሳትገባ የቀረህ እንደ ሆነ የምትጐዳው ራስህን ነው ።'

'ለምን?'

'ምክንያቱም ያዋቂዎችን ምክር የማይከተሉ ልጆች ሁሉ ምን ጊዜም አደጋ ላይ መውደቃቸው ስለማይቀር ነው ።'

'በእርግጥ እኔም ደርሶብኝ ሞክሬዋለሁ! ከእንግዲህ ወዲያ ግን አልመ ለስበትም ፤ አይለምደኝም ።'

''አይተን እናምናለን'' አለችውና ሌላ ቃል ሳይጨምሩ አፍንሙ እንደ እናቱ የሚመለከታትን አድባሪትን ተሰናብቶ እየጨፈረና እየዘፈነ ከቤት ወጥቶ ሔደ ።

ከአንድ ሰዓት ባልበለጠ ጊዜ ውስጥ ፣ አፍንሙ ጓደኞቹን አዳርሶ ጠራ ። አንዳንዶቹ እየተደሰቱ በሙሉ ልብ ጥሪውን ሲቀበሉት ሌሎቹ ደግሞ ልለ መን ባዮች መግደርደር ቢያበዙበትም ፣ ለግብዣ የሚቀርቡት ሙልሙል ዳቦ ዎች ሁሉ ከላይም ከታችም በቅቤና በማር የሚለወሱ መሆናቸውን ሲሰሙ ፣ ''እሺ ፣ አንተን ደስ እንዲልህ እኛም እንመጣለን'' ይሉ ጀመር ።

እንግዲህ አፍንሙ ከጓደኞቹ ሁሉ አብልጦ የሚያፈቅረው የልብ ባል ንጀራው አንድ ሮሜኦ የሚባል ልጅ ነበረ ። ነገር ግን በጣም ከሲታ መጣ ጣና ጠውላጋ ስለነበረ ልክ ጋዝ እንዳለቀበት መብራት በማስመሰል ጓደኞቹ ሁሉ ብልሙ የሚል ስም አውጥተውለታል ።

ብልሙ ከትምህርት ቤቱ ልጆች ሁሉ በስንፍናው የታወቀ ሞልቃቃ ልጅ ቢሆንም አፍንሙ ከመጠን በላይ ያፈቅረው ነበረ ። ስለዚህ ቶሎ ብሎ ለግ ብሎ ሊጠራው ወደ ቤቱ ቢሔድ ሳያገኘው ቀረ ፤ ሁለተኛም ተመልሶ ሔደ፣ ብልሙ ግን አልተገኘም ። ሦስተኛ ጊዜም ቢመለስ ከንቱ መንገድ ሆነ ።

ወዲህ ቢፈልግ ወዲያ ቢፈልግ ከየት ፈልፍሎ ያውጣው? በመጨረሻው አንድ ገበሬ ቤት መግቢያ በር ሥር ተደብቆ አገኘው ።

አፍንሙ ጠጋ አለና ፣

'እዚህ ምን ታደርጋለህ?' ብሎ ጠየቀው ።

'እኩለ ሌሊት ሲሆን ለመንገዝ እጠብቃለሁ'

'የት ለመሔድ?'

ሩ ... ቅ ፣ ሩ ... ቅ አገር !'

'ሦስት ጊዜ እቤትህ ልፈልግህ ሔጀ .....'

'ምን እንዳረግልህ?'

'ትልቅ ወሬ አልሰማህም እንዴ? እንዴት ያለ ጥሩ ዕድል እንዳጋጠመኝ አልሰማህም ?'

'ምን?'

'ነገ የዕንጨት ፍጡር መሆኔ ቀርቶ እንደ አንተና እንደ ሌሎቹ ልጆች

ሁሉ ብዙ ጥሩ ልሆን እኮ ነው ።'

'ይቅናሃ!'

'ባል ነገ ጧት ለቀርስ ግብዣ ጠርቼሃለሁ ፤ ጧት እቤት ድረስ እንድት መጣ ።'

'ዛሬ ማታ መሔዴ ነው እያልኩህ ።'

'በስንት ሰዓት?'

'በእኩለ ሌሊት ።'

'የት እኮ መሔድህ ነው?'

'ለኑሮ ወደ አንዱ አገር .... በዚህ ዓለም ካሉት አገሮች ሁሉ ይበልጥ ወደ ተዋበችው አገር መሔዴ ነው ፤ አገር ብለህ ዝም ነው ! ....'

'አገሩ ማን ይባላል?'

''ሀገረ ዳንኪራ' ይባላል ፤ አንተስ ለምን አትመጣም?''

'እኔ? እኔስ አልመጣም ፤ ሆሆይ !'

''አይምሰልህ አፍንፎ! እመነኝ ፤ በኋላ ይቆጭሃል ። ለእኛ ለልጆች ከዚህ የተሻለ ሰላማዊ አገር የት ይገኝ መሰለህ? እዚያ ፤ ተማሪ ቤት የሚባል ነገር የለም ፤ እዚያ ፤ አስተማሪ የሚባል ነገር የለም ፤ እዚያ ፤ መጽሐፍ የሚባል ነገር የለም ። እዚያ እተባረከው አገር መማር የሚባለው ነገር ጨርሶ የለም ። ሐሙስ ሐሙስ ትምህርት የለም አይደለም? የእዚያ አገር ሳምንት በስድስት ሐሙስና በእንድ እሑድ የተከፈለ ነው ። የክረምቱ ዕረፍት እንኳን መስከረም አንድ ቀን ተጀምሮ ጳጉሜን አምስት ቀን ያልቃል ።አገር ማለት ይኸውልህ ፤ እኔ የምወደው አገር እንደዚህ ያለውን ነው ! የሠለጠኑት አገሮች ሁሉ እንደዚህ መሆን ነበረባቸው ! ...''

''እንዴ? ታዲያ እዚያ 'ሀገረ ዳንኪራ' ያሉ ሰዎች ቀኑን ሙሉ ምን ሲሠሩ ይውላሉ?''

''ከጧት እስከ ማታ ሲጫወቱ ሲፈነጥዙ ይውላሉ ፤ ማታ ሲመሽ ይተኛሉ ፤ በማግሥቱ ሲነጋ ጧት እንደዚሁ ይጀምራሉ ። ምን ይመስልሃል?''

'እህ !... ' አለና አፍንፎ ራሱን እየነቀነቀ ፤ 'እንዲህ ያለውስ ሕይወት ለእኔም ባልከፋኝ ነበር!'' በማለት አኳኋን ተከዘ ቀረ ።

''ታዲያ ከእኔ ጋር ትመጣለህ አትመጣም? ቊረጥ እንግዲህ ።''

''የለም ፤ የለም! በጭራሽ የለም! አንድ ጊዜ እንደ ሆነ ጥሩ ልጅ ለመ ሆን ለአድባርዬ ቃል ገብቼላታለሁ ፤ ቃሌን ማክበር አለብኝ ። እረ እንዲያ ውም ፀሐይዋ መጥለቅዋ ስለሆነ ትቼህ መሔዴ ነው ፤ ደኅና ሁን ! መልካም ጉዞ ይሁንልህ ።''

'ወዴት ለመሔድ ነው እንደዚህ የምትጣደፈው?'

'እቤት ነዋ ፤ አድባርዬ ሳይመሽ እንድትመለስ ብላኛለች ።'

'አንድ ሁለት ደቂቃ ቆይ እባክህ ?'

'ይጨልምብኛል '

'ሁለት ደቂቃ ብቻ ።'

'አድባርዬ የተቆጣችኝስ እንደሆነ ?'

ያ ወስላታው ብልሙም መለሰና ፥

'እባክህ ትጩህ ፤ ሲሰለቻት ዝም ትላለች' አለና አደፋፈረው ።

''ታዲያ እኮ እንዴት ነው የምትሔደው ? ብቻህን ነው ወይስ ሌሎችም አሉ?''

'ብቻህን? አብረን የምንሔደው ከመቶ ልጆች እንበልጣለን ።'

'እንዴት ነው በእግራችሁ ነው ወይስ?.....'

'የለም ፤ እኩለ ሌሊት ሲሆን አንድ ሠረገላ ይመጣና እዚያ እታደለው አገር ድንበር ድረስ ይወስደናል ።'

'አዬ! ምነው አሁን እኩለ ሌሊት በሆነ! ...'

'ለምን ?'

'እንዲያው ሁላችሁም ስትሔዱ ለማየት!'

'ትንሽ ከቆየህ ታየናለህ ።'

'የለም ፥ የለም! ወደ ቤት መመለስ አለብኝ ።'

'ተው እባክህ ሁለት ደቂቃ ቆይ ።'

'እንዲያውም አርፍጄአለሁ ፤ ይሽን ጊዜ አድባሪት ትሠጋብኛለች ።'

'አይ እናትዬ! ጅብ ይበላዋል ብላ ነው የምትሠጋልህ ?'

'ኧረ እንዲያው ለመሆኑ' አለና አፍንጮ በማቋረጥ 'አሁን እርግጠኛ ነህ እዚያ አገር ትምህርት ቤት የሚባል ነገር እውነትም የለ? ...' ብሎ ጠየቀ ።

'እንኳን ትምህርት ቤት ወሬውም የለ ።'

'አስተማሪዎችም የሉም?...'

'ለመሐላም አይገኝ ።'

'የትምህርት ግዴታም የለ?'

'ፈጽሞ በጭራሽ የለም ፤ በልምም አይታሰብ!'

'እንዴት ያለው ውብ አገር ነው ጃል!' እያለ አፍንጮ ጉጉት አደረበትና ፥ 'እንደዚህ ያለውን ውብ አገር አይቼም አላውቅ ፤ ቢሆንም በልቤ ሳስበው ግሩም አገር ሳይሆን አይቀርም !....'

'እኮ ታዲያ እንተስ ለምን አትመጣም?'

'ምንም ልታስተኝ ብትሞክር የማይሆን ነገር ነው ፤ አንድ ጊዜ እንደሆነ ጭምት ልጅ እሆናለሁ ብዬ ለአድባርዬ ቃል ገብቻለሁ ፤ ቃሌንም ማክበር አለብኝ ።'

''በል እንግዲያውስ ደኅና ሰንብት ፤ ሌሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤቶች ሁሉ ሰላምታዬን አትርብልኝ !... የኮሌጅ፡ቹንም የደረስህባቸው እንደ ሆነ አትርሳ ።''

''ብልሙ በል ደኅና ሁን ፤ መልካም ጉዞ ይሁንልህ ፤ ሐሩና ተደሰት ፤

አንጻንድ ጊዜ እኛንም አስታውሰን ።"

ይሀን ተናግሮ በመሐድ አፍንጮ ሁለት እርምጃ ያህል ከራቀ በኋላ እንደ ገና ቆሞ ወደ ጓደኛው መለስ ይልና ፣

"አሁን እውነት እርግጠኛ ነህ ? የዚያ አገር ሳምንት ስድስት ሐሙስና አንድ እሑድ ነው ያለው?" ብሎ ይጠይቀዋል ።

'እርግጠኛ ነኝ ።'

'እውነትም አሁን የዕረፍቱ ጊዜ መስከረም አንድ ቀን ተጀምሮ ጳጉሜን አምስት ቀን ያልቃል?'

'እውነተኛ ነገር ነው !'

'ወየው ጉድ ! እንዴት ያለው ዓለም አገር ነው !' እያለ አድናቆቱን መግታት አቃተው ።

ከዚያም ቆራጥነት በተመላበት መንፈስ መለሰና በችኩላ አነጋገር ፣

'በል እንግዲያውስ እውነትም ደኅና ሰንብት ፣ መልካም ጉዞ ይሁንልህ' ሲል ያኛውም መለሰና ፣

'ደኅና ሁን!' ይለዋል ። ደግሞ መለስ ይልና ፣

'ልትሔዱ አሁን ምን ያህል ጊዜ ቀራችሁ?'

'ከአንድ ሁለት ሰዓት በኋላ እንነሣለን !'

'እዩ ! ያሳዝናል ! አንድ ሰዓት ብቻ ቢሆን የቀራችሁ ልቀይ በቻልሁ ነበር ።'

'እድባሪትህስ?'

'አንድ ጊዜ እንደ ሆነ አርፍጀአለሁ ! .... ከአንድ ሰዓትም በኋላ ሆነ ከአንድ ሰዓት በፊት ፣ እቤት ብደርስ ያው ነው ።'

'አይ አፍንጮ ! አድባሪት የተቆጣችህስ እንደ ሆነ ?'

'ምን ይደረጋል ! ዝም ብዬ እሰማታለሁ ፣ ሥኳ ሥኳ ሲደክማት ዝም ትላለች ።'

በመኻሉ ጭልም ድርግም አለ ። ከዚያም ጥቂት እንደ ቆዩ አንዲት ጭላንጭል ፋኖስ ብጤ በሩቁ ተመለከቱ .... ቀጥሎም ታጭል ብጤ ፣ ለጥ ቆም እንደ ጢንዝዛ ጢዝታ የሆነ የታፈነ የጠራምባ ድምፅ ሰሙ !

'ያውልህ !' አለና ብልጮ ብድግ ብሎ ቆመ ። አፍንጮም በሽክሽክታ ፣

'ማነው እሱ?' አለና ቢጠይቅ ፣

'ሊወስደኝ የመጣው ሠረገላ ነዋ! ታዲያስ ትመጣለህ ወይስ አትመጣም?'

'እውነትም እዚያ አገር ልጆች የመማር ግዴታ የለባቸውም ?'

'በፍጹም ፣ መቼም መች እይገደዱም ነው የምልህ!'

'ምንኛ ውብ አገር ነው! ... እንዴት ያለው ዓለም ነው ! ... ምንኛ ውብ አገር ነው ! ...'

ምዕራፍ ፰

አፍንሙ አምስት ወር ከተሞላቀቀ በኋላ ልክ እንደ አሀያ ጆሮና ጅራት አብቅሎ ሲደነቅና ሲጨነቅ እውነተኛው አሀያ ይሆናል ።

በመጨረሻ ያ ሠረገላ እግሮቹ ሁሉ በቃጫና በዲሪቶ ተጠቅለው ስለ ነበረ አንዳችም ድምፅ ሳያሰማ ደረሰ ።

ይኸንኑም ሠረገላ የሚጐትቱት አሥራ ሁለት ጥንድ አህዮች ቁመታቸው ሁሉም እኩል ሲሆን ፥ መልካቸው ግን የተለያየ ነው ። አንዳንዶቹ ግራጫ አንዳንዶቹ ነጭ ፥ ጥቁርና ነጭ ፥ ቡሬ የቀሩት እንደ ሜዳ አህያ ጅጉርጉሮች ነበሩ ። ዳሩ ግን የሚያስደንቀው ፥ እነዚያ አሥራ ሁለት ጥንድ ግለት ሐያ አራት አህዮች ሁሉ እንደ ሌሎቹ አህዮች ወይም እንደ ጋሪ ፈረስ በሽኮናቸው ብረት በማድረግ ፈንታ ቅልጥማቸው ድረስ የሚደርሱ ነጫጭ ቡቲን ጫማዎችን አድርገዋል ።

‘የሠረገላው ነጅሳ? …’

“ይገርማችኋል ! ከቁመቱ ርዝመት የጉኑ ስፋት የሚበልጥ ወዙ ችፍ ችፍ የሚል ልክ የተድበለበለ ቅቤ የሚመስል ዱርጭት ያለ ሰው ነው ።ፊቱ የበሰለ ፖም ፍሬ ትመስላለች ፣ ዘወትር ሳቂታ ነው ፣ ድምፁ ቅጥን ልስልስ ያለች ሆና የራባት ድመት እመቤቷን ስትለማመጥ የምታሰማውን ድምፅ ታሳስባለች ።

ልጆች ሁሉ ገና ሲያዩት በፍቅሩ ይሳቡና “ሀገረ ዳንኪራ” በሚል ስም በጀግራፊው ካርታ ላይ ወደ ታወቀችው አገር ውሰደን በማለት ሠረገላው ላይ ለመውጣት ይሽቀዳደማሉ ። ስለዚህ ሠረገላው ገና ድሮ ጥቅጥቅ ብሎ ፅድሚያ ቸው ከስምንት እስከ አሥራ ሁለት ዓመት የሚሆናቸው ልጆች ሞልተውታል። እንዲያውም አንዱ ባንዱ ላይ ተደራርቦ ልክ እንደ ሰርዲን ተጣበውና ተጨ ናንቀው ለመተንፈስም በሚያዳግትበት ሁኔታ ይገኛሉ ፣ ዳሩ ግን አንዳቸውም እንኳ ለመነጫነጭም ሆነ ፣ ዋይ ! ለማለት አልሞከሩም ።

“መጻሕፍትን ተማሪ ቤቶችንና አስተማሪዎችን ወደማያዩበት አገር ከጥቂት ሰዓቶች በኋላ የሚደርሱ መሆናቸውን በማሰብ ብቻ ከመጠን በላይ መንፈሳቸው ስለረካ ፣ ችግርና መጉላላት ራብም ሆነ ጥማት እንቅልፍም ሆነ ድካም ከቶ አይሰሟቸውም ነበር ።

“ገና ሠረገላው እንደ ቆመ ያ ድርጩት ሰው ዱብ ብሎ ወረደና ወደ ብልጮ ተጠግቶ በአሥር ዓይነት መለሳለስና መቅለስለስ እየጣቀ እንዲህ ሲል ጠየቀው ።

‘እረ በል የእኔ ልጅ ! አንተም እዚያ እታደለው አገር መሔድ ትፈልጋ ለህ?’

‘እንዴታ አልመጣስ?’

‘ብቻ ሠረገላዬ ውስጥ ቦታ አታገኝም ፣ ዕወቀው ። እንደምታየው ይኸው ጥቅጥቅ ብሎ ሞልቶአል !’

‘ይሁን ግድ የለም !’ አለና ብልጮ ‘ከውስጥ ቦታ ከሌለ እንደ ምንም ሆኜ ከሠረገላው ዘንግ ላይ እቀመጣለሁ ’ ይልና ጡብ ብሎ ዘሎ ዘንጉ ላይ ይን ፈራጠጣል ።

ይህን ጊዜ ሰውዬው ወደ አፍንጮ መለስ ብሎ ፣ ‘አንተስ የእኔ ሆድ? ምን ለማድረግ ታስባለህ? ከእኛ ጋር ትሔድ ወይስ ትቀር ?’ ሲለው ጊዜ ፣

‘እኔስ እቀራለሁ ፤ ወደ ቤቴ ተመልሼ እሔዳለሁ ፤ እንደ ቀሩት ጥሩዎች ልጆች ተምሬ መመስገን እፈልጋለሁ’ አለና አፍንጮ መለሰ ።

‘በል ይቅናህ !’ ሲለው ሰውዬው ብልጮም ፣ አከታትሎ ‘አፍንጮ! ተው የእኔን ምክር ስማ ፤ ከእኛ ጋር መጥተህ አብረን እንደሰት’ ይለዋል ።

‘እምቢ. እምቢ. እምቢ! ’ ሲል ጊዜ አንድ አራቱ ልጆች ከሠረገላው ውስጥ በመጮኽ ፣

‘ተው አብረን እንሒድና እንደሰት’ ይሉታል ።

የቀሩትም ሁሉ በአንድነት ፥

'ከእኛ ጋር ሔደህ አብረን እንደሰት!' ብለው ይጮሁበታል ። ይህን ጊዜ አፍንጮ ልቡ ወደ መሸነፍ አደላና ፥

'ከእናንተ ጋር የመጣሁ እንደ ሆነ አድባርዬስ ምን ትላለች?' ብሎ በእጅጌዎቹ ውስጥ ያክክ ጀመር ።

'ጋዘን አይደርብህ እባክህ ! ከጧት እስከ ማታ እንደ ልባችን ለመሆን ወደምንችልበት አገር የምንሔድ መሆናችንን አስብ!'

አፍንጮ መልስም አልሰጠ ፤ ነገር ግን አንድ ቁና ትንፋሽ ተነፈሰ ። ደግሞ በረጅሙ ተነፈሰ ፥ ሦስተኛ ጊዜም በሰፊው ተነፈሰ ። ከዚያ በኋላ ከእነ ጭራሹ ፥

"በሉ እስቲ ፈቀቅ በሉና አስገቡኝ ፤ እኔም ከእናንተው ጋር እሔዳለሁ!" አለውና ዐረፈ ።

ሰውዬውም መለሰና "ቦታው ሁሉ ተይዟል ፤ ነገር ግን በመምጣትህ ምን ያህል የተደሰትሁ መሆኔን እንድትረዳው ቦታዬን እለቅልሃለሁ !"

'እርስዎስ ? ...'

'ለእኔ ግድ የለም ፤ በእግሬ እመጣለሁ ።'

'የለም ፤ የለም ! አይሆንም ፤ አንዷ አህያ ላይ ብቀመጥ ይሻላል' አለና አፍንጮ እፊተኛዋ አህያ ላይ ሊወጣ ሲል አህያዪቱ በእርግጫ ሆዱን ስትለው ጊዜ እግሩን ወደ ሰማይ አፈናችሮ ተፈነገለ ።

እነዚያ ጉዱን ያዩት ልጆች ሁሉ እየጮኹ ሲሥቁበት ፥

ያ ድርጭት ሰውዬ ግን አልሣቀም ። ሞገደኛዪቱን አህያ በማለሳለስ ልክ እንደሚሰም ሰው ጠጋ ብሎ የቀኝ ጆሮዋን በንክሻ ጉምዶ አጋመሰላት ።

በመጫከሉ አፍንጮ ከወደቀበት ተነሥቶ አቧራውን አራገፈና ከመሬት ፈንጠር ብሎ ዘሎ አህያዪቱ ጀርባ ላይ ጉብ ሲል ፥ እነዚያ የሣቁበት ልጆች ሁሉ 'አፍንጮ ጉበዙ !' በማለት እየጮኹ በጭብጨባ አዳነቁለት ።

"እንደ ገና ደግሞ ያችው አህያ ሳያስበው ድንገት እንጣጥ ብላ ሁለት የኋላ እግሮቿን ስታፈናችር ፥ አፍንጮን ወደ ፊት አፈናጥራ እመንገዱ መሃከል ከነበረው ኩረት ላይ ደበለሰችው ።

"ይህን ጊዜ ልጆቹ እንደ ገና በመጮኽ ሲሥቁበት ሰውዬው ግን በመሣቅ ፈንታ ለዚያች አላርፍ ላለችው አህያ ክፉኛ ራርቶ በቀድሞው አኳኋን በመሳም የዚያኛውን ጆሮዋን ግማሽ በንክሻ ላጥ አደረገላት ። ከዚያም ወደ አፍንጮ መለስ ብሎ ፥

"ተመልሰህ ተቀመጣት ፤ አትፍራ ፤ ግድ የለህም ። ይህች አህያ ትንሽ ዞሮባት ነበር ። ነገር ግን በጆሮዋ ሁለት ነገር ነግሬ መክሪያት አለሁና ሰላማዊ እንደምትሆን እተማመናለሁ ።"

"አፍንጮ አህያዋ ላይ ወጥቶ ተቀመጠ ፤ ሠረገላውም ተንቀሳቅሶ ጉዞውን ጀመረ ፤ በኋላ ግን አህዮቹ በሶምሶማ እየተራመዱ ሠረገላውን በመሳብ

በአውራው ጉዳና ኩረት ላይ ሲንዙ አፍንጮ በሹክሹክታ እንዲህ የሚል ድምፅ የሰማ መሰለው ።

"አዬ ጅሎ ! እምቢ ብለህ መሔድህ አይደለም ? ቆይ ሳይቆጭህ የቀረ እንደሆነ !"

"ይህን ጊዜ አፍንጮ ደንገጥ አለና ድምፁ የመጣበትን አቅጣጫ በመፈለግ ወዲያና ወዲህ ቢገላመጥ ግንም የለም ፤ አህዮቹ ይጋልባሉ ፤ ሠረገላው በፍጥነት ይጓዛል ፤ እውስጡ የነበሩት ልጆች ሁሉ እንቅልፍ ወስዷቸዋል ። ብልጮም ያንኩራፋል ፤ ሰውዬው ደግሞ ከንጂ ቦታው ጉብ ብሎ እንዲህ እያለ በቀስታ ያንጐራጉራል ።

"ሌሊቱ ሲጨልም ሁሉ ሲያንቀላፋ
እኔ ብቻ አልተኛም አለሁኝ ስለፋ ..."

አንድ ግማሽ ኪሎ ሜትር ያህል እንደ ተጓዙ ያችው ድምፅ ደግማ እንዲህ ስትል አፍንጮ ሰማ ።

"አንተ ጅል ፤ የምነግርህን ልብ አድርገህ ስማ ! ትምህርትን የሚተዉና መጻሕፍትን ተማሪ ቤቶችንና አስተማሪዎችን ጠልተው ዘወትር ፈንጠዚያና ዝላይን መርጠው የሚኩበለሉ ልጆች ሁሉ መጨረሻቸው አሳዛኝ ነው ። መቅኖ አጥተው እንደሚቀሩ ዕወቅ ! ... እኔ ደርሶብኝ አይቼዋለሁ!... ላረጋግጥልህ እችላለሁ ! እኔ ዛሬ እንደማለቅሰው አንተም ተራህን ግልቀስህ አይቀርም ... በዚያን ጊዜ ግን የሆነው ሆኖአልና ምንም ለማድረግ እንደማትችል ዕወቀው !..."

እነዚህን በዝግታ የተነገሩትን ከባድ ቃላት አፍንጮ እንደ ሰማ ከአህያ ዪቱ ላይ ዱብ ብሎ ወርዶ ፊቷን አተኩሮ ቢመለከት ፤ አህያዪቱ ስታነባ እንዲ ያውም ልክ እንደ አንድ ልጅ ስታለቅስ በማየቱ ከመጠን በላይ ተገረመ ።

'እንዴ ? አንቱ ሰውዬ !' ብሎ አፍንጮ የሠረገላውን ባለቤት ጠራና ፤ 'ጉድ እዩ ? አህያዪቱ ታለቅሳለች' ሲለው ጊዜ ሰውዬውም መለሰና ነገሩን በማቃለል ፤

'ተዋት እባክህ ታልቅስ ፤ የተዳረች ዕለት ትሥቃለች' ብሎ አፈዘበት ።

'መነጋገርም አስተምረዋታል እንዴ ?'

'የለም ፤ ዘወትር ከለማዳ ውሾች ጋር ስለምትውል ፤ በገዛ ራሷ አንዳንድ ቃላትን ማወላከፍ ለምዳለች ።'

'አይ ምስኪን እንስሳ ...'

'ወዲያ ተዋት እባክህ !' አለና ሰውዬው በቁጣ 'እንዲት ሞልቃቃ አህያ አለቀሰች ብለን ጊዜያችንን እናባክን ። በል ተመልሰህ ተቀመጣትና ጉዟችንን እንቀጥል ። ጊዜው በራድ ነው ፤ መንገዱም ሩቅ ነው ፤ እንሒድ ።'

አፍንጮ ትንፍሽም ሳይል የታዘዘውን ፈጸመ ። ሠረገላውም ግሥጋሤ ውን ቀጠለና ተጉዘው በግማሹ ጪት ሲነጋጋ 'ሀገረ ጳንኪራ' በደኅና ደረሱ ።

ይህም አገር በዓለም ላይ ካሉት ሌሎች አገሮች ሁሉ ልዩነት ያለው ነው። ነዋሪዎቹ ሁሉ ልጆች ብቻ ናቸው። ከፍ ያሉት አሥራ አራት ዓመት ዕድሜ ቢኖራቸው ነው። አነስተኞቹ የሰምንት ዓመት ሕፃናት ናቸው። በየመንገዱ የሚታየው ፈንጠዝያ ሜሜታና ትርምስ ራስ ያዞራል ! በያለበት የወሮበሎች መንጋ ይታያል። ግማሹ እርግጫ ግማሹ ብይ ግማሹ ኩኩሉ ግማሹ ኳስ ይጫወታል። ግማሹ በቢስኪሌት ግማሹ በዕንጨት ፈረስ እየተቀመጠ ይሯሯጣል። አንዳንዶቹ ቲያትር ብጤ ሲሠሩ አንዳንዶቹ ዲስኩር መሳይ ያነባሉ። አንዳንዶቹ ሲዘፍኑ አንዳንዶቹ ያዳንቃሉ። ጥቂቶቹ እንደ ወታደር ተሠልፈው ግራ ቀኝ ሲረግጡ አንዳንዶቹ የጦር አለቃ ልብስ መሳይ ለብሰው እየተጀነኑ ይጉበኛሉ ...

የሚሥቀው የሚጮኸው የሚጣራው የሚያጨበጭበው የሚያፏጨው እንደ ዶሮ የሚያስካካው ፣ እረ ስንቱ ተዘርዝሮ ያልቃል ! እንዲያው በደፈናው የሽብር አገር ብሎ ዝም ነው። በየአደባባዩ የቲያትር ማስታወቂያ ተዘርግቶ በሚታይበት ሁሉ ዝንብ የወረረው ቦታ ይመስል ልጆች ከበውት ይገኛል። በየቤቱ ግድግዳ ላይ ሁሉ ልጆቹ በከሰል የሞጫጨሩዋቸው እንደዚህ የሚሉ አስደናቂ ጽሑፎች ይነበባሉ። "ሀገላ ዲኪላ ለዘለዓለም ትኑር!" (ሀገሪ ዳን ኪራ በግለት ፈንታ) "ሁለተኛ ትምርት የሚሉ አንፈልግም" (ትምህርት በማለት ፈንታ) "የቅጥር ትምህርት ዘሩ ይጥፋ" (የሒሳብ ትምህርት በማለት ፈንታ) ይህንና ይኸን የመሳሰለውን ከሕግ የወጣ ነገር ሁሉ ሞጫጭረዋል።

አፍንጮ ብልጮና ሌሎቹ ሁሉ ከሰውዬው ጋር የመጡት ልጆች ገና እከተግይቱ እንደ ደረሱ እየሮጡ ሔደው እዚያ ሁሉ ምስቅልቅል ውስጥ ተደባለቁ። ወዲያውኑ (መቼም የታወቀ ነውና) ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ከሁሉ ጋር ተወዳጁ ፤ ከዚያ ወዲያማ ማን እንደነርሱ ! የደስታቸው ብዛት ምኑ ይነገራል ?

በዚያ ሁሉ መሰንና ግጭረጫ በሌለው ጨዋታና ቻቻታ መኻከል ሰዓቶቹ ቀኖቹ ሳምንቶቹ ልክ እንደ አንድ ሽውታ ያልፋሉ።

አፍንጮ አንዳንድ ጊዜ አጋጥሞት ብልጮን ባገኘው ቅጥር ፥ 'ኡ ! እንዴት ያለው ውብ ሕይወት ነው !' ይለዋል። ይኸኛውም ሲመልስለት ፥

"እየህ ? አሁን አመንኽኝም አይደል ? ... ታዲያ አንተ እኮ አልመጣም ብለህ ልትቀር ነበር ! 'አድባርዬ ቤት ተመልሼ እሔዳለሁ' እያልክ ጊዜህን በትምህርት ልታባክን እኮ ነበር ! ... ከእነዚያ ሁሉ አሰልቺ ከሆኑ መጻሕፍት ከተግሪቤትና ከመምህራን ጭቅጭቅ በማላገልህ ዛሬ የእኔን መወትወትና ምክር አስታውስ ፤ እኔንም አመስግን ! ይኸን የመሰለ ቁም ነገር የሚያስገኝ እውነተኛ ወዳጅ እንጅ ሌላ ማን አለ ?"

"እውነትህን ነው ብልጭዬ ! ዛሬ ይኸን ያህል ደስተኛ ልጅ ለመሆን የበቃሁት ባንተ ምክር ነው። አስተግሪዬ ግን ስለ አንተ ሲነግረኝ 'ከዚያ ብልጮ ከሚባለው መሰላታ ልጅ ጋር እንዳትውል። ምክንያቱም ብልጮ መጥፎ

ጓደኛ ነው ። ከክፋት በቀር ሌላ ነገር አይመክርህምና ተጠንቀቅ !...' ይለኝ ነበር ። ”

ያኛውም ራሱን እየነቀነቀ ፣

“አዬ ምስኪን መምህር !... ምን ይሆናል ፣ የእኔ ነገር አንገፍግፎት እንደ ነበረና ሁልጊዜም እንደሚያማኝ ዐውቃለሁ ። ነገር ግን እኔ ሆዶ ሰፊ ነኝ፣ ይቅር ብዬዋለሁ !” ብሎ ሲጨርስ አፍንጮ ደግሞ ፣ ‘ይልቅ ሰው ማለት እንተ ነህ !’ ብሎ አንገቱ ላይ ተጠምጥሞ በታላቅ ፍቅር ዐቅፎ ዐይናቹ መሳከል ሳመው ።

እንዲህ እየተደሰቱ ሲራገጡ ሲጨፍሩ ሲዘሉ በጨዋታ ብቻ ቀኑን ሙሉ ሲተራመሱ ፣ አንዲት ቀን እንኳ መጽሐፍ የሚባል ነገር ሳይገለጡ፣ ትምህርት የሚሉትን ሳያዩ አምስት ወር ሆናአቸው ነበርና ከዕለታት አንድ ቀን ጧት አፍንጮ ከእንቅልፉ ሲነቃ ድንገት አለመጠን የሚያሸብረው መጥፎ ነገር ደርሶበት ይጨነቃል ።

ምዕራፍ ፱

አፍንጮ የአህያ ጆሮ ያበቅላል ፣ ከዚያም እውነተኛው አህያ ይሆንና እንደ አህያ መጮኽ ይጀምራል ።

ያሸበረው ነገር ምን ኖሯል ?

በሉ እንግዲያውስ እኔ ልንገራችሁ ፣ ነገሩ እንዲህ ነው ። አፍንጮ ጪት ከእንቅልፉ እንደ ነቃ መቼስ እንደ ተለመደው ራሱን ማከክ አሰኝውና ራሱን ሊያክ ሲል ... እስቲ በሉ ዕወቁ ምን አገኘ ይመስላችኋል ?

ጆሮዎቹ ከመጠናቸው ዐልፈው አንድ ስንዝር ያህል አደገው ረዝመው በታል ።

ነገር ግን ታስታውሱ እንደሆነ አፍንጮ ገና ሲፈጠር ጀሮዎቹ ጥቃቅን ሆነው አለመጠን ከማንሳቸው የተነሣ በመነጽር ካልሆነ በዐይን የማይ ታዩ ነበር ። ስለዚህ ጆሮዎቹ በሌሊቱ ውስጥ ከመጠን በላይ ረዝመው እንደ ብሩሽ ብጤ ሻካራ ጠጉር አብቅለውበት ሲያገኝ ፣ ምንኛ እንደ ደነገጠና እንዴ ትስ ያለ ስሜት እንዳደረበት እናንተው ገምቱት ።

ቶሎ ብሎ የሚያይበት አንድ መስተዋት ሊፈልግ ተቻኩለ ፣ ነገር ግን መስተዋት የማያገኝ ሲሆን ጊዜ የፊት መታጠቢያውን ሳህን ውሃ ሞላና በዚያ ውስጥ ጉንበስ ብሎ ቢመለከት መቼም መች ለማየት ምኞቱ ያልነበረውን ነገር አየ ፣ ይኸውም ግለት መልኩ በሁለት የአህያ ጆሮዎች ተውቦ አየ ማለቱ ነው ።

እንግዲህ አፍንጮ የተሰማውን ኃዘን የዕፍረቱንና የብስጭቱን መጠን ምን እነግራችኋለሁ !

እያለቀሰ በመጮኽ ጭንቅላቱን ከግድግዳው ጋር ያላጋው ጀመር ። ዳሩ ግን ይበልጥ በጮኽና በተበሳጨ መጠን ይበልጥ ጆሮዎቹ ሲ/ያድጉ ሲመዘዙ ጫፍ ጫፋቸው ጠጉር ግብቀሉን ሲቀጥል ታወቀው ። እንደዞሪያ እየተወራጨ በመጮኽ ሲጥ ሲል አንዲት ከበላዩ በነበረው ፎቅ ቤት ውሶ ጥ ትናር የነበረች ፍልፈል ድንገት በሩን ከፍታ ገብታ በእንደዚያ ያለ ሁኔታ ሲጨነቅና ሲሸበር ስላየችው አርሷም ተጨንቃለት ፣

'ምነው የእኔ ደባል ምን ሆነሃል ?' ስትለው ጊዜ ፣

'አሞኛል እባክሽ ! ፍልፈልዬ በጣም አሞኛል ! ... እንዲህ አይምሰልሽ ፣ የያዘኝ በሽታ የሚያስፈራ ነው ! እስቲ የደም ሥራን አዳምጭልኝ ፣ ታውቂበ ታለሽ ?'

'አም ጥቂት ።'

'እስቲ እንግዲያውስ ትኩሳት እንዳለብ'ኝ አዳምጭልኝ?' ፍልፈሊትም የፊት ቀኝ እግሯን አነሣችና የአፍንጮን የእ/ደም ሥር ካዳመጠች በኋላ ፣

'እዩ ወዳጄ ነህ ! መጥፎ ወሬ ላበሥር ፣ በመገደዴ አዝናለሁ !' አለችው።

'ምን ወሬ ?'

'ኃይለኛ መጥፎ ትኩሳት አለብህ ።'

'የምን ዓይነት በሽታ ትኩሳት ነ ው ?'

'የአህያ ትኩሳት ነው !'

'አልገባኝም ምን ማለትሽ 'ነው ?' አለ አፍንጮ ውሽቱን ፣ ነገሩስ ገብ ቶታል ።

'በል እንግዲያውስ እኔ ላስረዳህ አለችና ፍልፈሊት ንግግሯን ስመቀጠል 'እንግዲያውስ ዕወቅ ፣ ከሁለት ወይም ከሦስት ሰዓት በኋላ የዕንጨት ፍው ርም ሆነ ሰብአዊ ፍጡር ልጅ መሆንህ ይቀርና ...'

'እኮ ታዲያ ምን ልሆ'ን ነው ?'

'ከሁለት ወይም ከሦ ስት ሰዓት በኋላ እንደነዚያ ዳውላ ዳውላ እህልና ሌላ ሌላም ዕቃ እየተጫኑ ወደ ገበያ እንደሚነዱት ዓይነት ደንበኛና እውነተኛው አህያ ልትሆን ነው !'

'እዩ ጉዴ ! ወየው እኔ ! ወየው እኔ !' እያለ አፍንጮ በሁለቱም እጆቹ እነዚያ ጆሮዎቹን አፈፍ አድርጎ ደርሶ የሌላ ሰው ጆሮዎች የሆኑ ይመስል በን ዴት እየገ-ተተ ሊነጭ ምከረ ።

'ወዳጄ !ህ' አለችና ፍልፈሊት በማጽናናት ፣ ''እንግዲህ ምን ይሁን ትላ ለህ ? ዕድልህ ይኸው እንዲሆን ተወስኗል ። አንድ ጊዜ እንደ ሆነ መጻሕፍትን ትምህርት ቤቶችንና መምህራንን ሰልችተውና ጠልተው ፣ ቀኑን ሙሉ በመራ ጥና በመጫወት በመወሳለት ጊዜያቸውን ለማሳለፍ የሚመርጡት ሰነፎች ልጆች ሁሉ ወደ አህያነት እንዲለወጡ በጥበባት አዋጅ የተደነገገ ነው ።

አፋ ንሮም እያተንሰቀሰቀ በግልቀስ ፣

‘አሁ ን እውንትሽን ነው ? በቃ ይኸው ነው ?’ ብሎ ቢጠይቃት ፣

‘አዎ ፣ እንደዚሁ ነው ! ከእንግዲህ ወዲያ ግልቀስ ከንቱ ነው ። ቀድሞ ውኑ ግሰብ ነ ገረ !’

‘ጥፋቱ እ ኮ የእኔ አይደለም ፣ ፍልፈልዬ እመኚኝ ፣ ጥፋቱ ሁሉ የብልጮ ነው !...’

‘ብልጮ ደግ ሞ የቱ ነው ?’

“እንዴ የትምህ ርት ቤት ጓደኛዬ ነው ። እኔስ ወደ ቤቱ ልመለስ ፈልጌ ነበር ፣ እኔስ ታዛዥ ልጅ ሆኖ መኖርን መርጬ ነበር ፣ ትምህርቱን እየተማርሁ ተመስግኜ መኖርን ወድ ጀ ነበር ... ብልጮ ግን ሲያታልለኝ ‘ለምን በትምህ ርት ተጠምደህ ትኖራለህ ?... ለማን ብለህ ትማራለህ ? ይልቅስ አብረን ወደ ሀገረ ዳንኪራ እንሒድ እዚ ያ የሔድን እንደ ሆነ ትምህርት የሚባለው ነገር ሁሉ ቀርቶ ከጧት እስከ ማ ታ እየተጫወትን ደስ ብሎን እንኖራለን’ ብሎኝ እኮ ነው ።”

‘ታዲያ የዚያን የሐሰተኛና የመጥፎ ጓደኛህን ምክር ለምን ተከተልህ?’

‘ምክንያቱ ... ምክንያቱም ፍልፈሊትዬ እኔ እኮ ይሉኝታ የሌለኝ አዙሬ ለማየት የማልችል ዕንጨት ራስ የ ሆንሁ ልብ የሌለው ፍጡር ስለ ሆንኩ እኮ ነው ። አዬ ! እንዲያው ላመል እንኳን የዶሮ ልብ የምታህል ልብ ቢኖረኝ ኖሮ ያን ያህል እንደ እናት ከምትወደኝና ከፃ ታስብልኝ ከዚያች ከደጊቱ አድባርዬ ከቶ ባልተለየሁም ነበር !... ይህን ጊዜ ነ ዕንጨት ፍጡር መሆኔም ቀርቶ ... በዓለም ላይ እንዳሉት እንደ ብዙዎቹ ልጆ ች አእምሮ ገዝቼ እኖር ነበር ! ወዮ ለት ! የስድቡን መዐት ነው የማወርድበት !’

ይህንን ተናግሮ ተንደርድሮ ሊወጣ ቃጣ ! ነገር ግን ከበራፉ ላይ ሲደርስ የአህያ ጀሮዎች ግብቀሉን አስታወሰና ሰው እንዳያይበት አፍሮ ምን ዘዴ ፈጠረ ? ... አንድ ከረጢት መሳይ ቆብ ፈልጎ አፍ ንጫው ድረስ አጥልቆ ወጣ ።

ከዚያም ብልጮን በያለበት ይፈልግ ጀመር ። በየመንገዱ በየአደባባዩ በየቴያትሩ ቤትና በየጉዳናው አጥብቆ ፈለገው ፣ ነገር ግን ሊያገኘው አልቻ ለም ። በየመንገዱ ያጋጠሙትን ልጆች ሁሉ ቢጠይቅ ፣ አንድም አየሁት የሚል ጠፋ ።

በመጨረሻው እቤቱ ድረስ ሔደና በሩን አንኳኳ ። ብልጮ ከውስጥ ሆኖ

‘ማነህ ?’ ብሎ ጠየቀ ።

አፍንጮም መለሰና ፣

‘እኔ ነኝ !’ አለው ።

‘ ቄይ መጣሁ ፣ እከፍትልሃለሁ’ ብሎ መለሰለት ። ከእኩል ሰዓት በኋላ በሩ ተከፈተ ። አፍንጮ ገብቶ ሲመለከት ያ ጓደኛውም ከረጢት መሳይ ቆብ አፍንጫው ድረስ አጥልቆ ስላገኘው ምንኛ እንደ ተደነቀ አስቡ ።

ያንን ቆብ ሲያይ አፍንጮ እንደ መጽናናትም አለና እንዲህ ብሎ አሰላሰለ ።

"ጓደኛዬም የእኔው ዓይነት በሽታ ይዞት ይሆን ? እርሱም እንደኔው የአህያ ትኩሳት አድሮበት ይሆን ?"

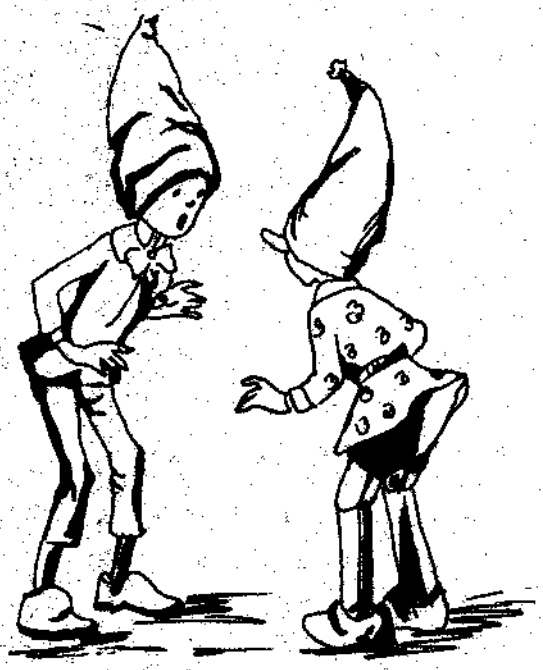
ምንም እንዳላወቀ ሰው ሆኖ እየጣቀ እንዲህ ብሎ ጠየቀው ።

'ብልጭቱ እንደ ምንድነህ ?'

'በጣም ደኅና ፣ እንደ ደላኝ ነው ።'

'አሁን እውነትህን ነው ?'

'እንዴ ፣ ለምን እዋሽሃለሁ !'

'ይቅርታ አድርግልኝ ወንድሜ ! ታዲያ እሺ ለምንድን ነው ይህን እንደ ከረጢት ያለውን ፣ ጆሮህን ሁሉ የሚከልለውን ቆብ ያጠለቅኸው ?'

'ሐኪም አዞኝ ነዋ ! ምክንያቱም ይህን ጉልበቴን ስላመመኝ ነው ። አንተስ የእኔ አፍንጮ ለምንድን ነው ይህንን ከረጢት መሳይ ቆብ እስከ አፍንጫህ ድረስ ያጠለቅኸው ?'

'ሐኪም አዞኝ ነዋ ! ምክንያቱም አንድ እግሬን ተቧጭሬ ነው ።'

'አዬ ጉድ ! ምስኪኑ አፍንጮ !'

'አዬ ጉድ ! ምስኪኑ ብልጮ !'

ይኸን ከተባባሉ በኋላ ሁለቱ ጓደኞች አንዱ ባንዱ እያዘነ እያዘነ በመተያየት ብቻ ዝም ብለው ቁዩ ።

በመጨረሻ አፍንጮ አሽሙርና ፈዝ በተሞላ አነጋገር ጓደኛውን እን ዲህ ሲል ጠየቀው ፤

“እስቲ እባክህ ለማወቅ የጓጓሁትን ነገር ግለጥልኝ ፤ ለመሆኑ የጀሮ በሽታ ይዞህ ያውቃል ?”

‘በጭራሽ ! ... አንተስ ?’

‘በጭራሽ ! ብቻ ከዛሬ ዉት ወዲህ አንዱ ጀሮዬ ያመቃየኛል ።’

‘እኔንም እንደዚሁ አሞኛል ።’

‘አንተም ? የትኛው ጀሮህን ነው የሚያምህ ?’

‘ሁለቱንም ነው ። አንተስ ?’

‘ሁለቱንም ነው ። አንድ ዓይነት በሽታ ይሆን ?’

‘አዎ ! ሳይሆን አይቀርም ።’

‘ብልጮ እባክህ አንድ ነገር ልለምንህ ?’

‘እሺ ፤ ምን ከፋኝ !’

‘እስቲ ጀሮዎችህን አሳየኝ።’

‘ምን ከፋኝ ! ብቻ የአንተን ቀድመህ አሳየኝና ነዋ !’

‘የለም ፤ መጀመሪያ አንተ ማሳየት አለብህ ።’

‘እዩ ብልጮ ! በፊት አንተ በኋላ እኔ !’

አፍንጮ ይሽን ጊዜ ፥

“በል እሺ ፤ እንግዲያውስ በጨዋ ደንብ አንድ ውለታ እናድርግ” ይለ ዋል ።

ያኛውም መልሶ ፥

‘እሺ ፤ በል ውለታውን እንስማው’ ሲለው ፥

‘ሁለታችንም በአንድ ጊዜ ቆባችንን እናውልቅ ፤ እሺ ?’

‘እሺ ።’

‘በል እንግዲህ ተጠንቀቅ !’ አለና አፍንጮ ጮክ ብሎ ፥

‘አንድ ሁለት ሦስት !’ አለ ።

ሦስት ! በተባለ ጊዜ ፥ ሁለቱም ቆባቸውን መንጥቀው ወረወሩ ።

ከዚያ በኋላማ የሆነው ፥ እውነት ባይሆን ናሮ ለማመንም ባዳገተ ነበር ። ምን ሆነላችሁ ? አፍንጮና ብልጮ ሁለቱም የደረሰባቸው መከራ አንድ ዐይ ነት ሆኖ ሲያገኙት ጊዜ ፥ በዕፍረትና በኃዘን ተውጠው በመተከዝ ፈንታ እነዚ ያን አለመጠን ያደጉትን ጀሮዎቻቸውን እያፋተጉ በመጯጯኽ ቄይተው ይሣሣቁ ጀመር ።

ሥቀው ተንከትክተው ሲያበቁ ድክም ብለው ዛሉ ። እንደዚሁ እየሣቁ ሲተያዩ ድንገት ብልጮ ሣቁን አቋርጦ ጉልበቶቹም ተብረከረኩና መልኩ ሁሉ ተለዋወጠ ፥

‘አፍንጮ ድረስልኝ ድረስልኝ !’ ብሎ ጮኸ ።

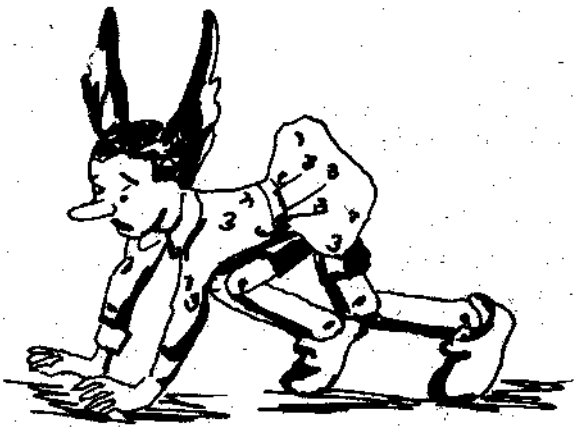
‘ምነው ? ምን ነካህ ?’

‘ወይ እኔ ! መቆም አቃተኝ !’

አፍንጮም እየተንገዳገደ ፣

‘እኔም መቆም አቃተኝ !’ ብሎ ተብረከረከ ።

እንደዚህ እያሉ ሁለቱም ቀስ በቀስ ወደ መሬት አጐንብሰው በእጅና በእግራቸው እየዳሁ እቤቱ ውስጥ በመሯሯጥ ይዘዋወሩ ጀመር ። በዚህም አካኋን ሲዘዋወሩ ሲዘዋወሩ እግርና እጆቻቸው ፊታቸው ወገባቸውና ምናምናቸው ሁሉ እንደ አህያ ሆኖ ተለወጠ ፤ አካላታቸው በሙሉ ጥቁርና ቡላ መልክ ጠጉር አበቀለ ።

ነገር ግን እንዚያ ቀን የጐደለባቸው ፍጥረቶች ከመቼውም ይልቅ አሳፋሪ የሆነባቸው ምን ጊዜ እንደሆነ ታውቃላችሁ ? ከኋላ ጅራት ባበቀሉ ጊዜ ነው !

ያን ጊዜስ ዕፍረቱና ሥቃዩ በዝቶባቸው መከራውን መቻል አቅቶአቸው ተመርረው ያለቅሱ ጀመር ።

በቀረባቸው ኖሮ ! እንደዚያ ምርር ብለው ለማልቀስ ሲጮኹ በልቅሶ ፈንታ የአህያ ጩኸት ሆነባቸው ። ሁለቱም ባንድነት አ...እ! አ...እ! አ...እ!’ እያሉ ያንሩ ጀመር ።

ይህን ጊዜ የቤቱበር ተመታና አንዲት ቅዋን ያለች ድምፅ ፣

“ክፈቱ ! እኔ ሰውዬው ነኝ ፤ የሠረገላችሁ ነጂ እዚህ አገር ያመጣኋችሁ ሰውዬ ነኝ ፤ በሉ ቶሎ ክፈቱ ! አለበለዚያ ወዮላችሁ !”

ምዕራፍ ፲

እፍንሮ እውነተኛው አህያ ከሆነ በኋላ ሊሸጥ ወደ ገበያ ይወጣል ። ከዚያም አንድ የጭፈራ ኩባንያ ዲሬክተር በዳንኪራና በዝላይ ሞያ ሊያሠለጥነው ገዝቶ ይወስደዋል ። ነገር ግን አንድ ቀን ግታ እግሩን ይሰበርና ሌላ ሰው ደግሞ ቆዳውን ገፎ አታሞ ሊወጥር ይገዛዋል ።

መዝጊያው የማይከፈትለት መሆኑን አየና ሰውዬው በእርግጫ በርግዶ ከፈተው ፤ ከዚያም በልማደኛው አነጋገሩ አፍንሮንና ብልጦን እንዲህ አላቸው ።

"ጉሽ እንዲህ ነዋ ልጆች ! ጥሩ አድርጋችሁ ጮኻችኋል ፤ እኔም በድምፃችሁ ቶሎ ዐውቄ እነሆኝ መጥቻለሁ ።"

እነዚያ ሁለት አህዮች እንደዚህ ያለውን አነጋገር ሲሰሙ ዕፍር ብለው በመቅለስለስ አንገታቸውን ወደ መሬት አቀርቅረው ጆሮዎቻቸውን አጠውልገው ጅራታቸውን በእግሮቻቸው መኻከል ሸጉጠው ቀሩ ።

በመጀመሪያ ያ ሰውዬ በእጁ እያሻሸ በግባበል ደባበሳቸው ። ከዚያም ደጎና ሻካራ ቡሩሽ አምጥቶ እየቦረሸ ሙልሙል አድርጎ ፈትጎ አሳመራቸው ።

በዚህ አኳኋን ጠራረጋቸውና ልክ የለጠለጠ ቅባትማ መስለው ካብረቀረቁ በኋላ ሽሎ ተገቢውንና መጠነኛውን ትርፍ ሊያገኝባቸው ወደ ገበያ ነድቶ ወሰዳቸው ።

ገዥዎችም ብዙ ሳያስጠብቁ ቶሎ ተገኙ ።

ብልጦን ከአንድ ቀን በፊት አህያው የሞተበት አንድ ገበሬ ገዛው ፤ አፍንሮን ደግሞ አንዱ የጭፈራና የዝላይ ኩባንያ ዲሬክተር ወደ ፈት በልዩ ልዩ ዐይነት ዝላይ አሠልጥኖ ከሌሎቹ የኩባንያው እንስሳት ጋር ለማስጨፈር ገዝቶ ወሰደው ።

እንግዲህ ያ ሰውዬ ሞያው ምን እንደ ነበረ አሁን ተረዳችሁልኝ ? ይህ አስቀያሚ ድርጊት መሳይ እንደ ማርና እንደ ወተት እየተለሳለሰ መልኩን አሳምሮ ፣ ዐልፎ ዐልፎ በሠረገላው ዓለምን እየዞረ እግረ መንገዱን የሚያጋጥሙትን መጻሕፍትንና ትምህርት ቤቶችን የሰለቹትን ብነፍ ልጆች ሁሉ ልዩ ልዩ ተስፋ በመስጠት እየደለለ ይሰበስባል ። በሠረገላውም ላይ እየጫነ ገዢያቸውን ሁሉ በዝላይ በጨዋታና በጫጫታ እንዲያላልፉ ወደ "ሀገረ ዳንኪራ" ይመለሳቸዋል ። እነዚህም የፈረደባቸው ልጆች ዳንኪራ ብቻ በማዘውተር ተታለው መቼም መች ካለመማር የተነሣ አህዮች ሆነው ሲቀሩ መጥቶ እየወሰደ ወደ ገበያ አውጥቶ ይቸበችባቸዋል ። በዚህ አኳኋን በጥቂት ዓመታት ከብር ፣ ብዙ ገንዘብ አጠራቅሞ ባለ ብዙ ብር ሆኖ ይኖራል ።

ብልሙ ምን እንደ ደረሰበት እንጃ ! አፍንሙ ግን ከመጀመሪያው ቀን አንሥቶ አለመጠን ከባድና የችግር ሕይወት እንደ ገጠመው ዐውቃለሁ ።

አዲሱ ጌታው ከጋጣው አግብቶ አሠረውና በግርግሙ ሙሉ ገለባ አቀረበለት ። አፍንሙ ግን አንድ ጉርሻ ቀመሰና መልሶ ተፋው ።

ይህን ጊዜ ባለቤቱ አጉረመረመና በግርግሙ ሙሉ ድርቆሽ ቢያቀርብለት ድርቆሹንም አልወደደለትም ።

ሰለዚህ ባለቤትዬው በንዴት እየጮኸ ፥

"እንዴት ድርቆሹንም አልወድድኸውም ? ቆይ ፤ እንግዲያውስ የሚን ቀባረር አመልህን እኔ አስወግድልሃለሁ ! ... " ብሎ መቀጣጫ እንዲሆነው እግር እግሩን በአለንጋ ገረፈው ።

አፍንሙ አለንጋው አለመጠን አንገብግቦት በአህያ ደንብ እንዲህ እያለ ጮኸ ።

'አ...እ! አ...እ! ገለባውን መብላት አልችልም !'

ባለቤትዬውም የአህያ ቋንቋ ይሰማ ነበርና ፥

'ታዲያ ድርቆሹን ብላዋ !'

'አ...እ! አ...እ! ድርቆሹ ይኩሰኩሰኛል !' ብሎ እንደ ገና ስለ ጮኸ ባለ ቤትዬውም ይበልጥ ተናዶ ፥

"መይ ቀብራራ ! ታዲያ እንዳንተ ያለውን አህያ የጤፍ እንጀራና ዶሮ ወጥ ልቀልብ ነው?" ብሎ በመቄጣት አውንም በአለንጋ አንቄራጠጠው ።

ጀሀን ጊዜ አፍንሙ የባሰ እንዳይመጣበት በመፍራት ቶሎ ብሎ ጸጥ አለ።

ከዚያም ጋጣው ተዘጋና አፍንሙ ብቻውን ቀረ ፤ ምግብም ከበላ ብዙ ቀን ሆኖት ስለ ነበረ አለመጠን ርቦት ያዛጋ ጀመር ። እንደዚህም ባዛጋ ቍጥር የአፉን አሰፋፍ ላየው ልክ ደኅና ዋሻ ይመስል ነበር ።

በመጨረሻ እራቱ ከነበረው ግርግም ውስጥ ሌላ ነገር ሲያጣ ፥ ጥቂት በጥቂት በማላመድ ድርቆሹን ማር እያላመጠ አድቅቆ ሲያበቃ ዐይኖቹን እየጨፈነ ይውጥ ገባ ።

"ለመሆኑስ ይህ ድርቆሽ የሚከፋም አይደል ! ብቻ አገሬ ቀርቼ ትምህርቴን በተግርሁ ኖሮ ምንኛ በተሻለኝ ነበር !... ይህን ጊዜ በማር ድርቆሽ ፈንታ ምን የመሰለች ልስልስ እንጀራና ኩስትር ያለች የሽሮ ወጤን እኮመኩም ነበር !... መቼስ ምን ይደረጋል ? ይሁን ፤ የባሰ አታምጣ !..." እያለ ራሱን በራሱ አጽናንቶ ዝም አለ ።

በማግሥቱ ጧት ገና ከአንቅልፉ እንደ ነቃ ቶሎ ብሎ ከግርግሙ ውስጥ የተረፈ ድርቆሽ እንዳለ ፈለገ ፤ ነገር ግን ምንም ሊያገኝ አልቻለም ። ሌሊቱኑ ሙሉ ሲያኝክ አድሮ ጨርሶታል ።

ስለዚህ እዚያ ከነበረው ደቃቅ ገለባ አንድ ጉርሻ አፈሰ ፤ ነገር ግን እያኘከ ቢያጣጥመው ከቶ ከእንጀራና ከወጥ ጣዕም ጋር ምንኛ የተራራቀ ሆነበት ።

'ይሁን ልታገሥ !' እያለ በመጽናናት ሲያኝክ ቀጠለና ፥

'የቀረው እንኳ ቢቀር ይህ በእኔ የደረሰው ችግር እምቢተኞች ለሆኑትና ትምህርትን ለሚጠሉ ልጆች ሁሉ ምሳሌ ቢሆናቸው አንድ ነገር ነው ። የባሰ አታምጣ ! ልታገሥ...' እያለ ሲያጉረመርም ድንገት ባለቤትዬው ከተፍ አለና ተቈጥቶ በመጮኽ ፣

"ንጣ ! የምን ትዕግሥት ነው ? እህ አሁ ? ለመሆኑ ገንዘቤን ከሰክሼ የገዛሁህ እዚህ አሥሬ ለማብላትና ለማጠጣት ብቻ ይመስልሃል ? እኔ እኮ የገዛሁህ እንድትሠራልኝና ብዙ ሀብት እንድታፈራልኝ ነው ። በል እንግዲህ እሺ ! ና ውጣ ! እዚያ ከሚጻው ወስጇ ልዩ ልዩ ዓይነት ዝሳይ ፣ ዳንስ ጨዋታም ችንና አስደናቂ ነገሮችን አስተምርሃለሁ ።"

እውነትም ያ የፈረደበት አፍንጮ በግድም በውድም እነዚህን ሁሉ ነገሮች ተማረ ። ነገር ግን ለመልመዱ የሦስት ወር ሙከራና ብዙ ጅራፍ አስፈለገው ።

በመጨረሻ ባለቤትዬው እጅግ ይመኘው የነበረው ቀን ደረሰና አስደናቂ የሆነውን ትርዒት ለማሳየት ማስታወቂያ አወጣ ። በየጐዳናው ዳርቻና በየማስታወቂያ መለጠፊያ ቦታዎች ሁሉ በልዩ ልዩ ቀለማት አሸብርቆ የወጣው ማስታወቂያ እንዲህ የሚል ነበር ።

"በታላቁ የትርዒት አዳራሽ"
"ዛሬ ማታ"
"እጅግ አስደናቂ ጨዋታ ይታያል ።"
"በቅልጥፍናቸው የታወቁት ስመ ጥሩዎቹ ተጫዋቾች"
"የማጎበሩ የጋማ ከብቶች ሁሉ የተለመዱትን ዕፁብ ድንቅ የሆኑ"
"የዝላይና ልዩ ልዩ የዳንኪራ ሞሪራዎች ያሳያሉ ።"
"በተጨማሪም"
"አፍንጮ የሚባለው አህያ ወደር የሌለው ዳንሰኛ"
"ለመጀመሪያ ጊዜ ለሕዝብ ይታያል ።"
አዳራሹ እንደ ቀን ብርሃን በተዋቡ መብራቶች ይንጸባረቃል ።

እናንተም በአሳብ ገምታችሁ እንደምትደርሱበት ሁሉ የዚያን ዕለት ማታ ነና የትርዒቱ ሰዓት ከመድረሱ አስቀድሞ አዳራሹ ጢም ብሎ በሕዝብ ተሞልቶ ነበር ።

ከባልኮን መቀመጫ ከመጀመሪያ ማዕርግ ሆነ ከመጨረሻ ማዕርግ ቦታ አንድም ወንበር አይገኝም ነበር ። ዐሥር እጥፍ ዋጋም ቢከፈል ለመሐሳም አልተገኝም ። የአዳራሹ መተላለፊያዎች በሙሉ ከሕፃን እስከ ዐዋቂ ሴቶችና ወንዶች ልጆች ተሞልተው እንደ ጉንዳን ሲርመሰመሱ ይታያሉ ። እነዚህም ልጆች አፍንጮ የሚባለው አስደናቂ አህያ ሲደንስ በማየታቸው የደስታ ብዛት አቁነጠነጣቸው ።

የመጀመሪያው ትርጓት እንደ ተፈጸመ የድርጅቱ መሪ ጅራታም የሆነ ጥቁር ከትና አጣብቂኝ የሚባለውን ከነጭ ሐር የተሰፋ ሱሪ ለብሶ ፣ እስከ ጉል በቱ የሚደርስ ከለስላሳ ቆዳ የተሠራ በት ጫማውን አድርጎ ክዳር እስከ ዳር ጢም ብሎ ይጠባበቅ ወደ ነበረው ሕዝብ ብቅ አለ ፣ ከዚያም በጨዋ ሥነ ሥር ዓት ዝቅ ብሎ እጅ ከነሣ በኋላ ኩራት በተሞላው እርጋታ ከዚህ የሚከተለውን ከእውነት የራቀ ንግግር አሰማ ።

"ክቡራንና ክቡራት !

ይህን ንግግር የማደርግ እኔ ትሁት አገልጋያችሁ በዚህች እጅግ ገናና በሆ ነችው ከተማ እግረ መንገዴን ሳልፍ እዚህ ለተሰበሰባችሁት እጅግ የረቀቀ ዕውቀት ለተሰጣችሁ አደግሎች ከዚህ ቀደም በኤውሮፓ ነገሥታት ሁሉ ፊት በመደነስ በዐዋቂነቱ የተመሰገነውን ስሙ ዋሩውን አህያ ለማሳየት በመ ታደሌ ከመጠን በላይ የሆነ ክብርና ደስታ ይሰማኛል ።

"እንግዲህ ለማነኛውም ምስጋናዬን እያበረከትሁ እየመጣችሁ በማየት እንድታበረታቱን በመተማመን አዘኔታችሁ እንዳይጓደልብን አጥብቄ እለም ናለሁ !"

ይህም ዲስኩር እንደ ተነገረ በጣቅና በጭብጨባ ተሸኘ ። ነገር ግን አፍ ንሙ በትርጓቱ ቦታ ብቅ ባለ ጊዜ ጭብጨባው ዕጥፍ ሆኖ እንደ ነጐድጓድ አስተጋባ ።

እርሱም መላ ሰውነቱ በጌጥ አሸብርቋል ። በጣም ከሚያብረቀርቅ ነሐ ስና ከአዲስ ጠፍር በተሠራ ልጓም ተሸብቧል ፤ በሁለት ጀርዎቹ ላይ ታሥ ረው በተንጠለጠሉት የነጭ ሐር ነጠብጣቦችና በጋማው ላይ በልፎ ዐልፎ በተጐነጉኑት የቀይ ሐር ሽልምልሞች ከወገቡ ላይ በታሠረው የወርቅና የብር መቀነቻ ከጅራቱ ላይ በተጐነጉነው ሰማያዊና ቀይ የከረይ ጥብጣብ በጣም አድርጎ አጊጧል ። እንዲያው በደፈናው የሽልምልሙ ብዛት በፍቅር የሚነ ድፍ አድርጎታል ።

የትርጓቱ መሪ ለሕዝቡ ሲያቀርበው ከዚህ የሚከተለውን ንግግር አከ ለበት ።

"የተከበራችሁ ተመልካቾች ሆይ ! በበረሃው ከፍለ ዓለም መስክ ውስጥ ከተራራ ወደ ተራራ እየተዘዋወረ ይፋንን የነበረውን ይህን እንስሳ በመገራትና በማሠልጠን ረገድ ምንኛ ከፍ ያለ ችግርና ድካም እንዳሳለፍሁ ስገልጽላችሁ ሐሰት አለመቀላቀሌን ትረዱታላችሁ ። ምንም እንኳ እንደ ሠለጠኑት የቤት እንስሳት ሁሉ ገራም ለማድረግ ፣ በሁሉ ዐይነት ዘዴ የደከምሁ ቢሆንም ቅሉ ብዙውን ጊዜ የተወዳጁን አለንጋ መሣሪያነት ሳልጠቀምበት አልቀረሁም ። ይህም ሆኖ ዐይኖቹ ገና የአውሬነትን መልክ እንደሚያስታውሱ እንድትመለ ከቱልኝ እለምናችኋለሁ ። ነገር ግን ደግነቴ ሁሉ በእርሱ ዘንድ መወደድን በማትረፍ ፈንታ የልብ ክፋትን አስከትሎብኛል ። የፓሪሱ የሕክምና ድርጅት የጠንር ማብቀያና የዳንስ ዕውቀት ምንጭ የሆነችውን የአንጐል ክፍል ተመ

ራምር እንዳገኝ ሁሉ እኔም የጋሊሰን ዘዴ በመከተል ከጭንቅላቱ አንዲት የብ
ልት መንበር የሆነች አጥንት አገኘሁ ። ስለዚህ በዳንስ ጭፈራና በዝላይ ይህ
ንንም በመላለሱት ሞያዎች ለማወልጠን ታተቱ ተነግሁ ። እነሆ እንግዲህ
ወይታችሁ ፍረዱት ! ነገር ግን ንግግሬን ደምድሜ ከፊታችሁ ከመሔዴ በፊት

ከቡራትና ከቡራን ለነገው ግታ ትርዒት እንድትመጡልን እንዳሳስብ
ይፈቀድልኝ ። ይሁን እንጂ ምናልባት ዝናብ የዘነበ ወይም ለመዝነብ የቃጣ
እንደሆነ የነገው ግታ ትርዒት ነገ ጧት በቅድሚያ ግለት ከቀትር በፊት በአ
ምስት ሰዓት ይታያል ።"

እዚህ ላይ የቴያትሩ መሪ እንደ ገና ዝቅ ብሎ እጅ ከነሣ በኋላ ወደ አፍ
ንሙ ዘወር ይልና ፣

"በል በርታ አፍንሙ ! ትርዒትህን ለመጀመር ተዘጋጅና እነዚህን ከቡ
ራትና ከቡራን ወጣት እንግዶችህን ሰላም በል !" ብሎ ያዝዘዋል ።

አፍንሙም በታዛዥነት ቶሎ ብሎ የፊት እግሮቹን ጉልበት ዐጥፎ በማቀ
ርቀር ቆየ ። ከዚያም መሪው አለንጋውን አስኗጨና ፣

'በፍጥነት እርምጃ !' ሲለው ጊዜ አፍንሙ ተነሥቶ ዙሪያውን እየዞረ
በፍጥነት እርምጃ ተራመደ ።

ጥቂት ቆይቶ መሪው ቀጠለና

'በሶምሶማ !' ብሎ ስላዘዘው በሶምሶማ ይራመድ ጀመር ።

'በግልቢያ !' አፍንሙም ቀጠለና በግልቢያ ሮጠ ።

'በሽምጥ ግልቢያ !' ሲለው ሩጫውን በማፋጠን ሸመጠጠ ። ነገር ግን
በዚህ አካኋን ሲሮጥ ሳለ መሪው ድንገት ሽጉጡን ወደ ሰማይ መልሶ ተኩሰ።

ይህን ጊዜ አህያው አፍንሙ ሊሞት የሚያጣጥር አስመስሎ እመሬት
ላይ ወድቆ ተዘረረ ።

ከዚያም ድንገት ተነሥቶ ስለ ቆሙ ሕዝቡ ሁሉ ተደስቶ የጭብጨባ ነጐ
ድጓድ አሰማለት ። ይህን ጊዜ መቼስ እንደ ተለመደው ሁሉ ቀና ብሎ ወዲያና
ወዲህ ሕዝቡን ሲመለከት ... ሲያስተውል ከባልኮኑ ቦታ አንዲት እመቤት
ከእንገቷ ግተብ ላይ የአንድ ዕንጨት ፍጡር ልጅ መልክ የተግለበት ክብ
ጌጥ አንጠልጥላ አየ ።

"ያ ሥዕል የእኔ መልክ ነው ! .... ያች ሴት ወይዘሮ አድባርዱ ናት !" እያለ
በልቡ በማሰላሰል ቶሎ ብሎ ዐወቃትና እጅግ ታላቅ የደስታ ስሜት አድሮበት ፣

'አድባርዱ ! አድባርዱ !' ብሎ ለመጮኽ ፈልጎ ነበር ።

ነገር ግን በእነዚህ ታላት ፈንታ የአህያ ጩኸት ሆኖ በአዳራሹ ሙሉ ስላ
ስተጋባ ፣ ተመልካቾቹን እዚያው የነበሩትንም ልጆች ሳይቀር አስመጠን አሣ
ቃቸው ።

በዚህ ጊዜ የትርዒቱ መሪ በሕዝብ ፊት እንደዚህ አድርጎ ግጓራት ነውር

መሆኑን ሊያስረዳውና ከእንደዚህ ያለውም ብልግና እንዲታረም በግለት በአ
ለንጋው እጀታ አፍን ጫው ላይ ጉሽም አድርጎ አሳመመው ።

ያ የፈረደበት አህያ አንድ ክንድ የረዘመ መላሱን ጉልጉሎ አምስት ደቂቃ ያህል አፍንጫውን መልሶ መላልሶ በመላስ ሕመሙን ለማስታገሥ ከፋኝ ደከመ ።

ነገር ግን እንደ ገና ቀና ብሎ ወደ ላይ ቢመለከት ባልኩ ባዶ ሆኖ አድባ
ሪትም ከዚያ ቦታ ሔዳ በግየቱ እጅግ አለመጠን ኃዘን ተሰማው !...

በኃዘኑም ከባድነት የተነሣ ተዝለፍልፎ ሞትን ተመኘ ። ዐይኖቹ በፅንባ ተሞሉና ምርር ብሎ እየተንሰቀሰቀ አለቀሰ ። ይህም ሁሉ ሲሆን ግንም ልብ አላደረገውም ። የቴያትሩም መሪ በጭራሽ አላስተዋለውም ፤ እንዲያውም ዘወር ብሎ አለንጋውን አምታትቶ ሲያበቃ ፥

"በል እንግዲህ የእኔ አፍንጮ ! በእንዴት ያለው ቅልጥፍና የከብ አሾላለ
ከና ዝላይ እንደምትችል አሳይልኝ !" ይለዋል ።

አፍንጮ ሁለትና ሦስት ጊዜ ሞከረ ፤ ነገር ግን ወደ ከቡ መሹለኪያ ፈት ለፈት በቀረበ ቊጥር ዘሎ በመሹለክ ፈንታ በሥሩ እያጕነበሰ ያልፍ ጀመር ። በመጨረሻው ግን ፈንጠር ብሎ ዘለለና ሾልኮ ዐለፈ ። ብቻ ምን ይሆናል ! የኋላ እግሮቹ በክቡ ገቦ ተያዙና ወዲያ ማዶ ዐልፎ ተንደባለለ ።

ከዚያም እግሩ ተሰብሮ ኖሮ እያነከሰ የሞት ሞቱን ወደ ጋጣው ተመለሰ።

"አፍንጮን አምጡ ! የምንፈልገው አህያውን ነው ! አህያው ይምጣ !" እያሉ በመጮኽ ከተመልካቹ ሕዝብ መኻከል የነበሩት ልጆች ሁሉ በደረሰ በት አደጋ አዝነው ተንጫጩ ።

የሆነው ሆኖ ያን ዕለት ማታ አህያው ሊታይ አልቻለም ።

በማግሥቱ ጧት ሐኪሙ ማለት የከብቱ ሐኪም ከጕበኝውና ከመረመ ረው በኋላ ዕድሜ ልኩን አንካላ ሆኖ እንደሚቀር አስታወቀ ።

ይህን ጊዜ ጌትዬው የከብቶቹን ጠባቂ ጠርቶ ፥

"ይህን አንካሳ አህያ ይዤ ምን ሩይዳ ይሠራልኛል ? በከንቱ መቀለብ ይሆንብኛል ። ስለዚህ ወደ ገበያ ወስደህ መልሰህ ሽጠው" ይለዋል ።

ከገበያም እንደ ደረሱ ቀንቶት ቶሎ ገዢ ቀረበና ፥

'አንካሳ አህያህን ምን ያህል ትሸጣለህ ?' ብሎ ጠየቀው ።

'ሐያ ድንቡሉ ይግዙኝ ።'

'እባክህ ወንድሜ ! እኔ ሐያ ሳንቲም ልስጥህ ፤ ምናልባት እኮ እኔ ለሌላ የሚያገለግለኝ አይምሰልህ ፤ ለቄዳው ብቻ ስል ነው የምገዛው ። ቄዳው ጠን ካራ ይመስላልና ለሀገሬ ኦርኬስትራ የሚሆን ደኅና አታሞ ልወጥረው ተመ ኝቼ ነው ።'

እንግዲህ አታሞ ሆኖ ቆዳው ሊወጠር የተወሰነ መሆኑን በሰማ ጊዜ አፍ ንጮ እንዴት ያለ ስሜት እንደ ተሰማው እናንተው ገምቱት !

የሆነው ሆኖ ገዢው ሰውዬ ሐያ ሳንቲሙን እንደ ከፈለ አህያውን እየ

ነዳ ወደ ባሕሩ ዳር ወሰደው ። ከዚያም እንደ ደረሰ አንድ ትልቅ ድንጋይ በአን ገቱ አስሮ አንድ እግሩንም በረጅም ገመድ ሸብቦ የገመዱን ጫፍ ከያዘ በኋላ በኃይል ገፍትሮና አሽቀንጥሮ ከባሕሩ ውስጥ ከተተው ።

አፍንጮ አንገቱ ላይ የተንጠለጠለው ትልቁ ድንጋይ አመዝኖት ያኔ ውኑ ከባሕሩ ውሃ ውስጥ ሰመጠ ። ያ የገዛውም ሰውዬ እግሩን ያሰረበትን ገመድ ወጥሮ ይዞ ከአፋፍ ላይ በነበረው ከአንድ ቋጥኝ ድንጋይ ላይ ቁጭ ብሎ አህያው ሰምጦ ትንፋሽ በማጣት ታፍኖ ከሞተለት በኋላ አውጥቶ ቆዳውን ለመግፈፍ ይጠባበቅ ጀመር ።

ምዕራፍ ፲፭

አፍንጮ እባሕር ውስጥ ተዋሎ ዓሣዎች ይበሉትና ተመልሶ እንደ ቀድሞው የዕንጨት ፍጡር ይሆናል ። ነገር ግን ለማምለጥ እየዋኘ ሲሔድ ትልቁ ዓሣ ነባሪ ይውጠዋል ።

አህያው ውሃ ውስጥ በተጣለ በአምሳ ደቂቃው ገጢው ሰውዬ ብቻውን እየተንጋገረእንዲህ ይላል ።

“ይህ አንካሳ አህያዬ እስከ አሁን ድረስ ድብን ብሎ መሞት አለበት ። እንግዲህ አውጥቼ ልግፈፈውና የተመኘሁትን አታሞ ልወጥር።”

ይህን እንደ ተናገረ እግሩን ያሰረበትን ገመድ እየሳበ ወደ ላይ ይጐትት ጀመር ፤ ሲጐትት ሲጐትት ቆየና በመጨረሻው ከውሃው ውስጥ ... ምን ብቅ አለ ይመስላችኋል ? የሞተው አህያ ብቅ ማለቱ ቀርቶ አንድ ሕያው የሆነ የዕንጨት ፍጡር ልጅ እንደ እባብ እየተላጋ ብቅ አለ ።

ያን የዕንጨት ፍጡር በማየቱ ሰውዬው ግራ ገብቶት በዕልሜ ነው ወይስ በውኔ ? በማለት አለመጠን ተደንቆ አፉን ከፍቶና ዐይናቹን አንበላጥጦ ቀረ።

ከመገረሙ ስሜት እእምሮው ጥፂት መለስ ሲልለት እንዲህ እያለ በአል ቃሻ ድምፅ አጉረመረመ ።

‘እንዴ ! ባሕር ውስጥ ከትቼው የነበረውስ አህያዬ ወዴት ሔደ ?’ አፍንጮም እየሣቀ ሲመልስለት ፡

‘አህያው ፡ እኔው ነበርሁ !’ ይለዋል ።

‘አንተ ?’

‘እም ! እኔው።’

‘አንተ ወስላታ ! በእኔ ልታላግጥ ትፈልጋለህ?’

‘እኔ በእርስዎ ላላግጥ አይደለም ፡ ጌታዬ ምንም አልዋሸሁም ፡ እውነቴን ነው።’

“ታዲያ እኮ እንዴት ቢሆን ነው አንተ ከጥፂት ጊዜ በፊት አህያ የነበርኸው ? አሁን ደግሞ ከውሃ ውስጥ ስትወጣ የዕንጨት ፍጡር የሆንኸው ?”

“የባሕሩ ውሃ ጠባይ ይሆናል የባሕሩ ውሃእንደዚህ ያለ ተሰጥኦ አለው።”

“ተው አንተ የዕንጨት ፍጡር ፡ ተው !... እኔ እኮ ያንተ መቀለጃ አይደለሁም ። ትዕግሥቴን የጨረስሁ እንደ ሆነ ወዮልህ !”

“እሺ ፡ እንግዲያውስ የእኔ ጌታ እውነተኛውን ታሪክ በሙሉ እንዳጫውትዎ ይፈቅዳሉ ? እሀ ? እግሬን ያሰሩበትን ገመድ ይፍቱልኝና እነግርዎታለሁ።”

ያ ጅል ሰውዬ እውነተኛውን ታሪክ ለማወቅ ጓጉቶና ተጣድፎ ሽምቀቆ ውን ቶሎ ብሎ አላልቶ ከእግሩ አወለቀለት ። ይህን ጊዜ አፍንጮ ነፃ ሆኖ በመ ገኘቱ ቀለል ስላለው ደስ ደስ ብሎት እንዲህ ሲል ታሪኩን ሊተርክለት ጀመረ።

"እንግዲህ ይስሙኝ ፣ ልንገርዎ ! እኔ ይኸውና ዘሬ እንደሚያዩኝ ሁሉ የዕንጨት ፍጠር ነበርሁ ። ነገር ግን በዚህ ዓለም እንዳሉት እንደ ሌሎቹ ልጆች ሁሉ ሰብአዊ ፍጠር ልጅ ልሆን በጣም ተቃርቤ ሳለ ፣ በትምህርት ጥላቻና የመ ጥፎ ጓደኞችን ምክር በመከተሌ የተነሣ ከቤቴ ኩብልዬ ወጣሁ ... ከዕለታት አንድ ቀን ከእንቅልፌ ብንን ስል አህያ ሆኜ ተለወጥሁና ጆሮዎቼ ተንከርፍ ፈው ... ጅራት አብቅዬ !... አዩ የእኔ ጌታ ! እንዴት አሳፋሪ ነገር ሆነብኝ ይመስልዎታል !... ከእንደዚህ ያለው ዕፍረት ይሠውርዎ ! ከዚያም አህያ ከሚ ሸጥበት ገበያ ወጥቼ አንድ የጋግ ከብት እሠልጣኝ ሹም ገዛኝ ፤ እርሱም ዳን ኪራ ረጋሞና ከብ ሾላኪ እንድሆንለት ወስኖ ካሠለጠነኝ በኋላ አንድ ቀን ማታ ትርዒቱን ሳሳይ ክፉኛ ወደቅሁና ሁለት እግሮቼ ተሰበሩ ። ከዚያ ወዲያ የማላገ ለግለው መሆኔን እይቶ ጌታዬ ሊሸጠኝ እገበያ ላከኝና እርስዎ ገዙኝ !"

'እም ፣ ያውም ሐያ ሳንቲሞቼን አውጥቼ ነዋ ! አሁንሳ ታዲያ ሐያ ሳንቲ ሞቼን ማን ይመልስልኝ ?'

'ለምን ገዙኝ ? እርስዎ የገዙኝ በቆዳዬ አታሞ ሊወጥሩ ነበረ ! ... አታሞ! ..እ ?'

'ነበራ !... አሁን ታዲያ ሌላ ቆዳ ከየት ነው የማመጣው ?'

'አሳብ አይግባዎ የእኔ ጌታ ! በዚህ ዓለም ላይ ሌሎች ብዙ አህዮች አሉ ልዎ !'

'አረ በል አንተ ወስላታ ! ታሪክህ በቃ ይኸው ነው ?'

'አይደለም ፣ ገና ሁለት ነገር ቀርቶኛል ። እርስዎም ከገዙኝ በኋላ ሊገድ ሉኝ አስበው እዚህ ቦታ ይዘውኝ መጡ ፣ ነገር ግን ሰብአዊ ርኅራኄ አደረብዎ ትና በሌላ እኳኋን ከመግደል በአንገቴ ድንጋይ አስረው ከባሕሩ ውስጥ መጣል የሚሻል መሆኑን ገምተው ሥራዎን ፈጸሙ ። ይህም የርኅራኄ ተግባርዎ በጣም የሚያስከብርዎ ነው ፣ እኔም ይህን ውለታዎን እስከ መቼም አልዘነ ጋው ። ይሁን እንጂ ከቡር ጌታዬ አሳብዎን አለ አድባሪት ፈቃድ ስለወ ጠኑ...'

'አድባሪት የምትላት ደግሞ ማን ነች ?'

'የኔ እናት ነች ፣ እርሷም ልጆቻቸውን በጣም እንደሚወዱት እንደ ሌሎቹ እናቶች ከአሳባቸውም እንደማይለዩዋቸውና ምንም እንኳ እንደ ልጆቹ ክፉትና እንደ ውስልትናቸው ሲታይ ሥራቸው ያውጣቸው ተብሎ የሚያስ ጨክኑ ቢሆኑም ቅሉ ፣ ክፋታቸውን ሁሉ በመርሳት በሚደርስባቸው አደጋ ሁሉ ከመጠበቅ እንደማይቦዝኑት ደጋግ እናቶች ያለች እናት ነች ። ወደ ነገራችን እንመለስና ቅድም እንዳልኩም በውሃው ውስጥ ሰምጬ ልሞት መሆኔን አድ ባርዬ ባየች ጊዜ እጅግ የበረከቱ የዓሣ መንጋዎችን ላከችብኝ ። እነዚያም ዓሣ

ዎች እውነትም የሞተ አህያ መስያቸው ይበሉኝ ጀመሩ ። ያውስ እንዴት ባለ አጉራረስ ይመስልዎታል ! እኔ እንዲያውም ዓሣዎች ሲባሉ እንደዚህ ከል ጀች የባሱ ስግብግቦች አይመስሉኝም ነበር ! አንዱ ጀሮዎቼን ሲበላ አንዱ ፊት ፊቴን ሲቦጭቅ አንደኛው አንጉቴን ጋማዬን የእግሮቼን ቆዳ ጀርባዬን ፣ እንድያው በያለበት ሲዘነጣጥሉኝ ... አንዷማ ትንሿ ዓሣ ቁስ ብላ ጅራቴንም ሳይቀር ጉማምዳ አጣጣመችልኝ።'

''እንግዲህ ከዛሬ ጀምሮ የዓሣ ሥጋ የሚባል ሁለተኛ እንዳልቀምስ እርም ብያለሁ'' አለና ሰውየው ተንገፍግፎ 'እንዲያው ለነገሩ እበላ ብዬ ሳነሣው የአህያ ጅራት ባገኝበትስ !'

'እኔም እንደ ርስዎ ነኝ' ብሎ አፍንጮ ሣቀባትና ''መቼስ እንደ ነገርሁ ዎት ያን ከእግር እስከ ራሴ ከላዬ ላይ የነበረውን ሁሉ ነገር ከበሉ በኋላ ወደ አፅሜ ... ማለት ወደ ደረቁ ወገን ወደ ዕንጨቱ ደረሱ ፣ መቼም አሁን እርስዎ እንደሚመለከቱኝ እጅግ ጠንካራ ከሆነ ዕንጨት የተሠራሁ ፍጡር ስለሆንኩ ፣ እነዚያ ስግብግብ ዓሣዎች እንደ መነካከስ ቢሞክሩ ለጥርሳቸው የማይበገር ነገር መሆኑን ተገንዝበው ወዲያና ወዲህ እየተበታተኑ ጥለውኝ ወደየጉዳያ ቸው ሔዱ ። እንግዲህ ይኸውልዎ ! እርስዎም ገመዱን ጐተቱ ጐተቱና የሞተ ውን አህያ በማውጣት ፈንታ ሕያው የሆነውን የዕንጨት ፍጡር አገኙ።''

''ይህ ያወራህልኝ ሁሉ ታሪክህ ለእኔ ምኔም አይደለ'' ብሎ ያ ሰውዬ በን ዴት ቀጠለና ፣ ''እኔ አንተን ለመግዛት ሐያ ሳንቲሜን ማውጣቴን ነው የማ ውቀው ፣ አሁን የምፈልገው ገንዘቤን ነው። ለዚህም የማደርገውን ታውቃለህ ? መልሼ ገበያ አወጣህና በማገዶ ዕንጨት ሒሳብ እቸበችብሃለሁ ።

'እሺ ግድ የለም ይሽጡኝ ደስ ይለኛል' አለና አፍንጮ ቸር ብሎ ዘሎ ውሃው ውስጥ ገብቶ አመለጠ ። ከዚያም በዋና ከመሬቱ እየራቀ ሲሔድ በማ ፌዝ ገገርውን እንዲህ ይለዋል ።

'ደኅና ይሁኑ ጌታው ! ለአታሞ መወጠሪያ ቆዳ ያስፈለገው እንደ ሆነ እኔን ያስታውሱ ።'

በኋላም እየሣቀ ዋናውን ይቀጥላል ፣ ጥቂት እንደ ሒደ ደግሞ ዘወር ይልና ፣

'ደኅና ይሁኑ ጌታው ! ለማገዶ ዕንጨት ያሻዎ እንደ ሆነ እኔን ያስታ ውሱ' ይለዋል ።

የሆነ ሆኖ በአንድ አፍታ ዋኝቶ ከጠረፉ ራቀና ለዐይንም እንደማይታይ ሆነ ። ብቻ ዐልፎ ዐልፎ እጅና እግሩን እያማታ ሲዋኝ ለተመለከተው በደስታ ተሞልቶ ባሕር ላይ የሚወራጭ ዓሣ ይመስል ነበረ ።

በዚህ አኳኋን አፍንጮ ዕድሉ ወደሚመራው እየዋኘ ሲባዝቅ ከባሕሩ መኻከል አንድ የዕብነ በረድ ቋጥኝ የመሰለ ትልቅ ነገር ላይ አንዲት የምታ ምር ፍየል ሜ ! እያለች በመጮኽ ወደርሷ እንዲቀርብ ስታመለክተው አየ ።

ከሁሉ ይልቅ የሚያስደንቀው የፍየልዋ ቈዳ እንደ ሌሎቹ ፍየሎች ሁሉ ነጭ ወይም ጥቁር ወይም ደግሞ ቡሬ በመሆን ፈንታ ሰማያዊ መልክ የሆነና አንጸባራቂ ስለ ነበረ የውቢቱን ልጃገረድ ጠንር የሚያስታውስ ነበረ ።

እንግዲህ የአፍንጮ ልብ ምንኛ ድው ድው እንዳለ እናንተው ገምቱት ! በዚህ የተነሣ ተበረታቶ በጥድፊያ በመዋኘት ወደ ነጩ ቋጥኝ አመራ ። ነገር ግን ገና ከመካከል ሲደርስ አንድ ትልቅ አሠቃቂና አስፈሪ ጭራቅ መሳይ አውሬ ከባሕሩ ውስጥ ብቅ ብሎ አፉን ከፍቶ (በሥዕል ተሥሎ ቢታይ እንኳ የሚያንቀጠቅጡትን) ሦስት ረድፍ የሆኑ ጥርሶቹን እያሳየ ፊት ለፊት መጣ በት ።

እንደዚያ ያለው አስፈሪ አውሬ ምን ነበረ ይመስላችኋል ?

ያ ጭራቅ መሳይ ነገር ብዙ ጊዜ በዚህ ታሪክ ውስጥ ያነሣነው እጅግ ሆዳ ምና አስፈሪ በመሆኑ "የዓሣዎችና የዓሣ አጥማጆች መቅሠፍት" በሚል ስም የታወቀው መዐተኛው ዓሣ ነባሪ ነው ።

እንግዲህ አፍንጮ ያንን ጉድ ባየ ጊዜ ምንኛ እንደ ደነገጠ አስቡ ። መንገዱን አሳብሮ ለማምለጥም ሞከረ ። ነገር ግን ያ አስፈሪ ዓሣ ነባሪ አፉን እንደ ከፈተ በሚያስደንቅ ፍጥነት በማያወላውል አኳኋን አመራበት ።

ያችም ደጊቱ ፍየል ተጨንቃለት እየጮኸች ፥

"አፍንጮ ፍጠን ስለ ፈጠረህ !" እያለች ታደፋፍረዋለች ።

አፍንጮ በታላቅ ፍራት ተውጦና ተጨንቆ በእጁም በእግሩም እየተወ

ራጨ በመዋኘት የሞት ሞቱን ይፍጨረጨራል ።

"አፍንጮ ሩጥ ፣ አምልጥ ! ጭራቁ ደረሰብህ !..."

አፍንጮም ባለው ሁሉ ዐቅም ለማምለጥ ይጥራል ።

"ልብ አድርግ አፍንጮ ! ጭራቁ ሊደርስብህ ነው !... ይሽው!.... ይሽው!... ቶሎ በል እባክህ ሳትበላሽ !..."

አፍንጮም ከመቼውም ይልቅ ተበራትቶ በመዋኘት እንደ ምንም ብሎ ወደ ቋጥኙ ሲጠጋ ፣ ፍየሊቱ እግሮችዋን አስቀድማ እንዲወጣ ልትረዳው ስትል !...

አዬ ጉድ ! ሳይሆን ቀረ ፣ ተቀደመ ! ጭራቁ ደርሶበት ፉት እንደ ማለት ሳብ አድርጎ አፍንጮን ዋጠውና ዐረፈ ።

ካዋዋጡም ኃይለኛነት የተነሣ አፍንጮ ዓሣ ነባሪው ሆድ ውስጥ ተወርውሮ ተላጋና ሩብ ሰዓት ያህል ነፍሱን ሳያውቅ በድን ሆኖ እዚያው ቆየ ።

ከዚያም ትንፋሹ መለስ ብሎለት ነፍሱን ማወቅ እንደ ቻለ ግራና ቀኝ ቢያስተውል እየትኖው ዓለም ውስጥ መሆኑን መለየት ተሳነው ።

በዙሪያው ሁሉ ቢመለከት ዐይን ቢደነቁል እንኳ ለማየት የማያስችል ጥቅጥቅ ያለ ጨለማ ስለ ሆነበት ፣ ሰውነቱ ሁሉ ጥቁር ቀለም ከተመላበት ጋን ውስጥ የተነከረ መሰለው ። ከዚያም ቆም ብሎ በጸጥታ ቢያዳምጥ ምንም ነገር ሊሰማ አልቻለም ፣ ብቻ ዐልፎ ዐልፎ የነፋስ ሽውታ መሳይ ፈቱ ላይ ይሰማ ዋል ። በመጀመሪያው ይህ ነፋስ ከየት እንደሚመጣ አላወቀም ፣ በኋላ ግን ከዓሣ ነባሪው ሳንባ የሚወጣ መሆኑን ተረዳ ። ምክንያቱም ያ ጉደኛ ዓሣ ነባሪ የአስም በሽታ እጅግ ያሠቃየው ስለ ነበረ በተነፈሰ ቁጥር ልክ እንደ ወናፍ ያናፋ ነበር ።

አፍንጮ በመጀመሪያው ትንሽ ለመደፋፈርም ሞከረ ። ነገር ግን ዓሣው ሆድ ውስጥ መሆኑን ተመራምሮ በርግጡ ከተረዳ በኋላ እየጮኸ በማልቀስ እንዲህ ይል ጀመር ።

'ድረሱልኝ ! ድረሱልኝ ! ወይ እኔ ወየሁ ! መጥቶ የሚያስጥለኝ ከቶ ማንም የለም ?'

'አንተ ዕድለ-ቢስ ማን መጥቶ ሊያድንህ ኖርዋል ?' በማለት አንዲት የታ ፈነች ድምፅ ከዚያ ከጨለማ ውስጥ ተሰማችው ።

'ማነው እንዲህ የሚናገር?' ብሎ የፍራቱ ብዛት ነጭ ላብ አላበው ።

'እኔ ቶኖ የምባል ዓሣ ነኝ ፣ ቀን ጉድሎብኝ ካንተው ጋር ተውጬ ነው ፣ አንተሳ ምን ዓይነት ዓሣ ነህ ?'

'እኔስ ከዓሣ ጋር ምንም ዓይነት ዝምድና የለኝም ፣ አንድ የዕንጨት ፍጡር ነኝ ።'

'ታዲያ ዓሣ ካልሆንህ ለምን ተዋጥህ ?'

'መቼ እኔ ፈልጌ ተዋጥሁ ? እርሱ ነው እንጂ ፈልጎ የዋጠኝ ! ... እኮ

አሁን እዚህ ጨለማ ውስጥ ምን እናድርግ ?'

'ዓሣ ነባሪው ሁለታችንንም ፈጭቶና አሟሙቶ ከሰውነቱ ጋር እስኪያስ ማማን ዝም ብለን መጠበቅ ነዋ !'

'እንዴ ! እኔ እኮ ሟሙቼ መቅረትን አልፈልግም !' ብሎ በመጮኽ ለቅ ሶውን ቀጠለ ።

'እኔስ መቼ እወዳለሁ ፤ ቢሆንም ባለኝ የፍልስፍና ጥበብ ሳመዛዝነው ቶኖ ሆኜ ከተፈጠርሁ ዘንዳ በዘይት ተጠብሶ ከመሞት ከውሃው ውስጥ መሞ ትን እመርጣለሁ !'

'ምን ሞኝነት ነው !' ብሎ አፍንጮ ቢጮኽበት ያም መለሰና ፥

'ይህ መቼም የእኔ አስተያየት ነው ፤ የቶኖ ሊቃውንት እንደሚሉትም ያንዱ አስተያየት መነቀፍ የለበትም ።'

'እንዴ ! ምን ማለቱ ነው ?... እኔ እኮ ከዚህ ቦታ መውጣት እፈልጋለሁ.. ግምለጥ እፈልጋለሁ ነው የምልህ ።'

‘በል አምልጣ ከቻልህ !’

‘ይህ የዋጠን ዓሣ ነባሪ በጣም ትልቅ ነው ?’

“አየህ ? ጅራቱ እንኳን ሳይታሰብ ሰውነቱ ብቻ ከአንድ ኪሎ ሜትር ይረዝማል ።”

እንደዚህ እያሉ በጨለማ ውስጥ ሲጨዋወቱ ሳለ ፣ አፍንጮ የብርሃን ውጋጋን በሩቁ ታየው ።

‘ያች እዚያ በሩቅ የምትታየው ሞላንጭል ምን ትሆን ?’

‘እንደኛው ቀን ጉድሉበት የተዋጠና ዓሣ ነባሪው እስኪያሟሟው የሚጠብቅ ፍጡር ይሆናል !...’

“ሔጂ ላነጋግረው እፈልጋለሁ ፣ ምናልባት በዕድሜ የበለለና ዘዴኛ ዓሣ ከሆነ የማምለጫውን መንገድ ሊያመለክተኝ ይችል ይሆናል ፣ ማን ያውቃል ?”

‘በል ያድርግልህ ወዳጄ ! ከልብ እመኝልሃለሁ።’

‘ደኅና ሁን ቶኖ !’

‘ደኅና ሁን ዕንጨቶ ፣ ይቅናህ ።’

‘የት እንገናኛለን ?’

‘ማን ያውቃል !... ባናስበው ይሻላል !’

ምዕራፍ ፲፪

አፍንሙ ዓጣ ነባሪው ሆድ ውስጥ ... ማንን ያገኝ ይመስላችኋል ? በሉ ይህን ምዕራፍ አንብቡና ትረዱታላችሁ ።

አፍንሙ ያን ደግ ወዳጁን ቶኖ ዓጣ እንደ ተሰናበተ በዓጣ ነባሪው ሆድ ውስጥ በዚያ በጨለማ እየተንገደገደ በዳበሳ በመሔድ በጣም ርቆ ወደሚታየው የብርሃን ጭላንጭል አመራ ።

እንደዚያ ሲራመድም ሳለ እንደ ድጥ የሚያሙለጨልጭ እንደ ረግረግ ያለ ውሃ ከእግሩ ሥር መኖሩ ታወቀው ። የዚያም ሽታ ልክ እንደ ዓጣ ጥብስ ስላወደው የሁዳዴ ጾም ሰሞን መስለው ።

ወደፊት እየተጓዘ በሔደ መጠን ያች ብርሃን ይበልጥ እያንጸባረቀች ወለል ብላ ስለታየችው በደኅና ደረሰ ፤ እንደ ደረሰም አስቲ ዕወቁ ... ምን አገኘ ? ቪ ሆናችሁም ብታስቡ የምታውቁት አይመስለኝም ።

ከአንዲት ከተሰናዳች ከትንሽ ገበታ ላይ አንዲት የተበራች ሻማ ከጥቁር ጠርሙስ አፍ ላይ ተሰክታ ትበራለች ። ከገበታውም ቀርቦ የነበረው አንድ እንደ በረዶ ወይም እንደ ሻሽ የነጣ ግርጥት ያለ ሽማግሌ አንዳንድ ያልሞቱ ዓሣዎችን ለመብላት ሲታገል ፤ አልሞት ባዮቹም እያፈተለኩ ከአፉ ሲያመልጡት አፍንሙ ተመለከተ ።

ይህን ባየ ጊዜ ከመጠን በላይ የሆነ ደስታ ተሰምቶት ተብረከርኮ ሊወድቅ ነበር ። ግቅ ግቅም ሞከረው ፤ ሊያለቅሰም ቃጣ ፤ ብዙ ነገርም ሊናገር ፈለገ ። ነገር ግን ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ እያለ ከአንደበቱ የሚወጣው ነገር ሁሉ ዝብርቅርቅ ብሎበት ተኩላተፈ ። በመጨረሻው የደስታ ጩኸቱን አንቧረቀና እጆቹን ዘርግቶ ከሽማግሌው አንገት ላይ ተጠምጥሞ እንዲህ ይል ጀመር ።

"ሙይ አባብዬ ! አገኘሁህ እኮ ! ከእንግዲህስ ወዲያ አልለቅህም ፤ አልለቅህም ፤ አልለቅህም !"

ሽማግሌውም ዐይናቹን እያሻሸ ፥

"ዐይኖቼ የሚያዩት ነገር እውነት ነዋ ? እውነትም የእኔ አፍንሙ ነሃ ?" ሲለው ፥ አፍንሙም መለሰና ፥

"አዎን ፤ አዎን ፤ እኔው ነኝ ! ይቅር ብለኸኝ የለም ! ምረኸኝም የለ ? እሰይ አባብዬ ! እንዴት ደግ ነህ !... ምን ይሆናል እኔ ብቻ ... እዩ! ስንቱ ጉድ እንደ ደረሰብኝ ብታውቅ ! እዩ አባብዬ ! ያን ዕለት ኮትህን ሸጠህ ተግሪ ቤት እንድሔድ አቡጊዳ ገዝተህ ሰጥተኸኝ ፥ እኔ ደግሞ የአሻንጉሊቶቹን ጭፋር ለማየት ስገባ የአሻንጉሊቶቹ ጌታ እሳት ውስጥ ከትቶ ሊግግደኝና በጉን እንዳበስ

ልለት ፈልጎ እሱው ራሱ የወርቅ ተሙኖችን ሰጠኝ። (ላንተ እንድሰጥህ ነበረ ።) እኔ ግን ተኩላዪትንና ድመቲትን አገኘሁና ወደ ቀይ ዓሣ ሆቴል ይዘውኝ ገብ ተው ልክ እንደ ጅብ በሉኝ ፣ በኋላ ብቻዬን ሌሊት በጨለማ ስሔድ እመን ገድ ወንበዴዎች አግኝተውኝ እያሯሯጡ ሲያባርሩኝ ፣ እኔ ስሸሽ እነሱ ሲከተሉኝ ሲከተሉኝ ፣ በመጨረሻ ደርሰውብኝ እዚያ እትልቁ ወርካ ቅርንጫፍ ላይ ሰቅለውኝ ሲያበቁ ውቢቱ ልጃገረድ ሠረገላ ልካ እቤቷ አስወሰደችኝና ሐኪ ሞቹ ደግሞ ከመረመሩኝ በኋላ አከታትለው እንዲህ አሉ ፤ “ካልሞተም ሕይ ወቱ ለመኖሩ ማስረጃ ነው ።” በኋላ ውሽት አመለጠኝና አፍንጫዬ ማደግ ጀምሮ በቤቱም በር አልወጣ ሲለኝ ጊዜ ከተኩላዪቱና ከድመቷ ጋር አራቱን የወርቅ ተሙኖቼን ልዘራ ሔድሁ ፤ ምክንያቱም አንዷንቀይ ዓሣ ሆቴል ከፍ ያት ነበረ። ታሮት የምትባለው ተናጋሪ ወፍ ደግሞ ብትሥቅብኝ እንኳን ሁለት ሺህ ተሙን ላገኝና አንድም አላገኘሁ ። በዚህ የተነሣ ተሙኖቼን እንደ ተሠረ ቅሁ ዳኛው ካወቀ በኋላ ሊቦቹን ለማስደሰት ቶሎ ብሎ እወህኒ ቤት አሳሰረኝ ። ስወጣ ምን የመሰለ የወይን ዘለላ ከርሻው ውስጥ አይቼ ልቀጥፍ ስል ወጥመዱ ይዞኝ ገበሬው መጥቶ አላንዳች አዘኔታ በውሻው ሰንሰለት ካሰረኝ በኋላ እውነ ተኛነቴን ተመልክቶ እንደ ውሻ የዶሮ ቤቱን እንድጠብቅለት ለቀቀኝ ። እባቡ ደግሞ ጅራቱ ሲጨስ አለመጠን ሣቅ ይዞት የልቡ ሥር ተበጠሰና ሲሞት ጊዜ እኔ ወደ ውቢቱ ልጃገረድ ቤት ብሔድ ሞታ አገኘኋት ። ያ ትልቁ ርግብ ሳለ ቅሰ አየና እንዲህ አለኝ ። ‘አባትህ አንተን መፈለጊያ ታንኳ ሲሠራ አይቼዋ ለሁ ።’ እኔ ደግሞ እንዲህ አልኩት ። ‘አዩ እኔም እንዳንተ ክንፎች በኖሩኝ !’ እሱ ደግሞ እንዲህ አለኝ ። ‘አባትህ ጋ መሔድ ትፈልጋለህ ?’ እኔ ደግሞ እን ዲህ አልኩት ፤ ‘በማን ፅድል ! ብቻ ማን ይወስደኛል ?’ እሱ ደግሞ እንዲህ አለኝ ። ‘እኔ እወስድሃለሁ’ እኔ ደግሞ እንዲህ አልኩት ፤ ‘ እንዴት?’ እሱ ደግሞ ‘ና ልዘልህ’ አለኝና በኋላ ሌሊቱን ሙሉ ስንበር አድረን ጧት ሲነ ጋጋ እባሕሩ ዳር ዓሣ አጥማጆቹ ሁሉ ተሰብስበው ወደ ባሕሩ ሲመለከቱ እን ዲህ አሉኝ። ‘አንድ ምስኪን ሰውዬ ከእነታንኳው ሊሰጥም ነው ።’ እኔ ደግሞ ‘ስለምወድህ በሩቁ ቶሎ ዐወቅሁህና ወደ መሬቱ እንድትመጣ ምልክት ብሰ ጥህ ...’

‘እኔም እኮ ዐወቅሁህ’ አለና ጀቡዴ ንግግሩን በመቀጠል ‘ወደ ባሕሩ ዳር ልመጣ ፈልጌ ነበር ፤ ብቻ እንዴት ብዬ ? ባሕሩ ከፉኛ ተናውጠ ስለ ነበረ ማዕበሉ ታንኳዬን ገለበጠብኝ ። ከዚያ በኋላ በዚያ አቅራቢያ የነበረው አንድ መዐተኛ ዓሣ ነባሪ ከውሃው ውስጥ ሲያየኝ ወደ እኔ ተወርውሮ መጥቶ በመ ላሱ ሳብ አድርጎ ፣ ልክ እንደ አንዲት ቍራሽ እንጀራ ዋጥ ስልቅጥ አደረገኝ።

አፍንጮ ጀቡዴን በመጠየቅ ፣

“ከመቼ ጀምረህ ነው እዚህ ውስጥ ታፍነህ ያለኸው ?” ሲል ጊዜ ፣ ጀቡዴም መለሰና ፣

"ከዚያኑ ዕለት ጀምሮ ነው ፤ በጥቂቱ ሁለት ዓመት ይሆናል ። ብቻ የእኔ አፍንጮ ይህ ሁለት ዓመት እኮ ሁለት መቶ ዓመት ያህል ረዝሞብኛል !"

"እኮ ታዲያ እንዴት ብለህ መኖር ቻልህ ? ይህችንስ ሻማ ከየት አገኘህ ? ለማብሪያውስ ክብሪት ማን ሰጠህ ?"

"እንግዲህ ታሪኩን ሁሉ ልንገርህ ፤ ስማኝ ። ያው የእኔንም ታንኳ ያሰመጠው ማዕበል አንድ የንግድ መርከብም አስምጦ መርከበኞቹ ሁሉ ምንም ሳይ ሆኑ ድነው ወጡ ፤ መርከቡ ሲሰምጥ ያው ልማደኛ ዓሣ ነባሪ በዚያን ዕለት ክፉኛ ተርቦ ኖሮ እኔን ከዋጠ በኋላ መርከቡንም ዋጠው"

'እንዴት ? እንዲያው በአንድ አፍ ዋጠው ?' ብሎ አፍንጮ በመደነቅ ጠየቀ ።

'አዎ ! እንዲያው አንድ ጉርሻ አደረገው ፤ የመርከቡ ምሰሶ እንደ መፋቂያ ተሰንቅሮ ስለቀረበት መልሶ ተፋው ። ሲያድለኝ ብቻ ያ መርከብ ልዩ ልዩ የቆርቆሮ ምግብ ተጭኖ ስለ ነበረ ሥጋ ፣ዳቦቆሎ ፣በጠርሙስ የተሞላ የወይን ጠጅ ዘቢብ ፣ቡና ፣ስኳር ፣ጪፍና ሻማ ፣ቧት ክብሪት አገኘሁ ። በዚህ ሁሉ ሲሳይ ሁለት ዓመት ኖፉሁ ፤ ዛሬ ግን ሁሉም አልቋል ። ዕቃ ቤቱ ውስጥ ምንም የተ ረፈ ነገር የለም ፤ ይህችም ስትበራ የምታያት ሻማ መጨረሻ የቀረችኝ ሻማ ናት ...'

'ከዚያስ ?...'

'ከዚያማ ወዲያ ልጄ ! ሁለታችንም በዳፈና መቅረታችን ነው ።'

'እንግዲያውማ አባብዬ' ብሎ አፍንጮ ሥጋት አድሮበት ፣ 'ጊዜ ሳናባ ክን ማምለጫችንን ማሰብ አለብን' ይለዋል ።

'ማምለጫችንን ? ... እንዴት እኮ ?'

'በዓሣ ነባሪው አፍ ወጥተን በዋና ማምለጥ ነዋ !'

'ደግ ብለሃል የእኔ አፍንጮ ! ብቻ እኔ ዋና አላውቅም ።'

‘ግድ የለም ፣ እኔ ደኅና አድርጌ ዋና ስለማውቅ እጀርባዬ ላይ ትቀመጥና ምንም ሳትሆን አሻግርሃለሁ።’

‘ዘበት ነው ልጄ !’ አለና ጀቡዴ ራሱን በመነቅነቅ ትካዜ አድሮበት ፣ ‘ለመሆኑ እንዳንተ ያለ ቁመቱ አንድ ሜትር ብቻ የሆነ የፅንጨት ፍጡር ዐቅም ኖሮት እኔን ተሸክሞ ለመዋኘት የሚችል ይመስልሃል ?’

‘ሞክርና ታያለህ ! የሆነ ሆኖ እንድንሞት ተወስኖም እንደ ሆነ ተቃቅፈን ብንሞት አንድ ተስፋ ነው ።’

ሌላ ሐተታም ሳያበዛ አፍንጮ ሻማዬቱን ያዘና እፊት ፊት እየሔደ በማ ብራት አባቱን እንዲህ ይለዋል ።

‘ተከተለኝ አባብዬ ! አትፍራ ።’

በዚህም አካኋን ጥቂት ተጉዘው የዚያን የዓሣ ነባሪ ሆድ ሁሉ ጨንራው ንም ዐልፈው ሔዱ ። ነገር ግን ትልቁ ጉሮሮ አጠገብ ሲደርሱ ቆም ብለው በማ ስተዋል ለማምለጥ ምቹውን ጊዜ ተጠባብቀው ቆዩ ።

እንግዲህ ይህ የተባለው ዓሣ ነባሪ በዕድሜ የገፋ የአሰም በሽታም ያደረ በትና የልብ ሕመምም ያሠቃየው ስለ ነበረ አፉን ካልከፈተ ለመተኛት አይች ልም ነበር ። ስለዚህ አፍንጮ ወደ ዓሣው ማንቍርት ጠጋ ብሎ በዚያ በተበረ ገደው አፉ አሾልኮ ወደ ውጭ ሲመለከት ፣ በከዋክብት የተዋበና በጨረቃ የደ መቀ ሰማይ ወለል ብሎ ታየው ።

ወደ አባቱ መለስ ብሎ በሹክሹክታ እንዲህ አለው ።

‘‘አባብዬ አሁን ነው ማምለጥ ፣ ዓሣ ነባሪው ጭልጥ ብሎ ተኝቷል ። ባሕ ሩም ጸጥ ብሎአል ፣ የጨረቃው ብርሃን እንደ ቀን ያሳያል ። በል እንግዲህ አባ ብዬ ተከተለኝ ፣ ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ አመለጥን ማለት ነው ።’’

ይህን እንደ ተባባሉ ያኔውኑ መንገዳቸውን ቀጥለው በዓሣ ነባሪው ጉሮሮ ዐልፈው እዚያ ዋሻ ከሚያህለው አፉ ውስጥ ሲደርሱ ፣ እጅግ ዝግ ብለው በጣቶ ቻቸው በመሬመድ አለመጠን ሰፊ በሆነውና ልክ አንድ የመንደር ጉዳና በሚ ያክለው በመላሱ ላይ ሔዱ ። ሔደው ሔደው ቸር ብለው ከባሕሩ ውስጥ ዘል ለው ሊገቡ ሲሉ ፣ ድንገት ዓሣ ነባሪው አነጠሰና ካነጣጠሱም ኃይለኛነት የተ ነሣ አፍንጮንና ጀቡዴን መልሶ ወደ ውስጥ አሽቀንጥሮዋቸው እንደ ገና ተመ ልሰው ከጨንራው ውስጥ ተፈናጉ ።

በዚሁም ሁኔታ በኃይል ሲወረወሩ የሻማውም ብርሃን ጠፍቶ አባትና ልጅን ጨለማ ዋጣቸው ።

ይህን ጊዜ አፍንጮ ሥጋት አድሮበት ፣

‘እንግዲህሳ ? ...’ ብሎ ይጠይቃል ።

‘እንግዲህማ ልጄ ተስፋም የለን’

‘ለምን ተስፋ እንቆርጣለን ? አባብዬ በል እጅህን አቀብለኝና እንያያዝ ፣ እንዳያድጥህ ብቻ ተጠንቀቅ !...’

‘የት ትወስደኝ ?’

‘እንደ ገና ወጥተን ለማምለጥ እንሞክር ። ና አትፍራ ብቻ ።’

አፍንጮ ይህን እንደ ተናገረ የአባቱን እጅ ይዞ ይመራ ጀመር ። ከዚ ያም ዝግ ብለው በጣቶቻቸው በመራመድ አሻቅበው በአስፈሪው ዓሣ ነባሪ ጉሮሮ ውስጥ ተጓዙ ፣ ቀጥሎም በመላሱ ላይ ሔደው ሦስት ረድፍ የሆኑትን ጥርሶቹን ዐለፉ ። ነገር ግን ዘልለው ከመውጣታቸው በፊት አፍንጮ አባቱን እንዲህ ይለዋል ።

“በል እትከሻዬ ላይ ውጣና እንኮኮ ልበልህ ፣ ጥብቅ አድርገህ ያዘኝ ፣ ከዚያ በኋላ የማደርገውን እኔ ዐውቃለሁ ።”

ጀቡዴ እንደ ተባለው ከፈጸመና በልጁ ትከሻ ላይ ከተመቻቸ በኋላ አፍ ንጮ ራሱን በመተማመን ሳያመነታ ቸር ብሎ እባሕሩ ውስጥ ዘሎ ገብቶ በዋና ፈረጠጡ ። የባሕሩም ውሃ ልክ እንደ ዘይት ጸጥ ለጥ ብሎአል ። የጨረ ቃዋ ብርሃን ሙሉ ለሙሉ ወለል ብሎ ያሳያል ። ዓሣ ነባሪውም ጭልጥ ብሎ እንቅልፉን ሊለጥጥ መድፍ ቢተኰስም እንኳ የሚነቃ አይመስልም ።

ምዕራፍ ፲፫

በመጨረሻው አፍንጮ የዕንጨት ፍጡር መሆኑ ይቀርና ሰብአዊ ፍጡር ልጅ ይሆናል ።

አፍንጮ ወደ ጠረፉ ለመድረስ እየተቻኰለ ሲዋኝ ሳለ ፣ ትከሻው ላይ እግሮቹን አንፈራጥጦ የነበረው አባቱ እግሮቹ በከፊል ከውሃው ውስጥ ተዘፍቀው ነበርና ልክ ወባ እንደ ያዘው ሰው እየተንቀጠቀጠ ሲንዘፈዘፍ ታወቀው። የሚያንቀጠቅጠው ብርዱ ኖሯል ወይስ ፍራቱ ? ማን ያውቃል ?... ምናልባት በሁለቱም ምክንያት ሳይሆን አይቀርም ። ነገር ግን አፍንጮ ፍራት ሳይሆን አይቀርም ብሎ በመገመት ሊያበረታታው አስቦ እንዲህ ይለዋል ።

'አይዞህ አባብዬ ! ከጥቂት ጊዜ በኋላ መሬት ካለበት እንደርስና እንድናለን ።'

'እረ ጠረፉ የት አለ ?' በማለት ጀቡዴ ሥጋቱን ሳይደብቅ አተኩሮ ወዲያና ወዲህ ዐይኖቹን ያንከራትትና 'እንግዲህ በሁሉም አቅጣጫ ብመለከት ከውሃና ከሰማይ በቀር ሌላ የሚታይ ነገር አላገኘሁም ።'

'እኔ ግን ይኸው ጠረፉም ይታየኛል' አለ አፍንጮ ። ከዚያም አክታተለና ፣ 'እኔ እንዲያውም ድመት ይመስል ከቀኑ ይልቅ በሌሊት የተሻለ ይታየኛል' ይለዋል ።

ምስኪኑ አፍንጮ ለይምሰል ነው እንጂ የሚዘላብደው እንደ እውነቱስ ከሆነ ተስፋ ወደ መቁረጥ አዘንብሏል ፣ ዐቅም እያነሰው በመሔድ ቁና ቁና መተንፈስ ጀምሯል ። የሆነ ሆኖ አልቻለም ፣ ጠረፉም ገና እጅግ ሩቅ ነው ።

እስከ ቻለ ድረስ እንደ ምንም ተፍጨርጭሮ ዋኘ ፣ በኋላ ግን ወደ ጀቡዴ ራሱን መልሶ ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ እያለ በማቃተት ድምፅ ፣

'አባብዬ እርዳኝ !... መሞቴ ነው !' ብሎ አባትና ልጅ ሰምጠው ሊቀሩ ሲሉ እንዲህ የሚል ድምፅ ሰሙ ።

'ማነው የሚሞተው ?'

'እኔና ምስኪኑ አባቴ ነን !...'

'ድምፅህን ዐወቅሁት ! አፍንጮም አይደለህ እንዴ ?'

'አዎ ፣ እርግጥ ነው ፣ አንተስ ?'

'እኔም ቶኖ ዓሣ በዓሣ ነባሪ ሆድ ውስጥ የነበርኩ የችግር ጓደኛህ ነኝ።'

'እንዴት አድርገህ አመለጥህ ?'

'ያንተኑ ምሳሌ ተከትዬ አመለጥሁ ። መንገዱን ያሳየኸኝ አንተው ነህ ፣ እኔም አንተኑ ተከትዬ ወጣሁ ።'

“ቶንዬ እንዲያው ልክ በጊዜው ደርሰህልናል ! ስለ ልጆችህ ፍቅር ብለህ እርዳን ፤ አለበለዚያ መሞታችን ነው ።”

“እሺ ምን ክፋኝ ፤ ደስ ይለኛል ። በሉ ሁለታችሁም ጅራቴን ያዙና በእኔ ተማምናችሁ ተመሩ ። አሁኑኑ እጠረፉ አደርሳችኋለሁ ።”

ጀቡዲና አፍንጮ ምንም ሳያመነቱ አሳቡን ተቀበሉ ፤ ነገር ግን ጅራቱን በመያዝ ፈንታ እንዲያው ከነአካቴው ጀርባው ላይ መጓደር የሚሻል ሆኖ አገኙት ።

‘እንከብዳለን ?’ ብሎ አፍንጮ በጠይቀው ዓሣውም እጅግ ትልቅና ጉበዝ ስለ ነበረ መለሰና ፤

‘እንከብዳለን ? እረ እባክህ ወንድሜ እንዲያው ሳመል ሁለት የዶሮ ላባ የተሸከምሁ ነው የመሰለኝ’ ይለዋል ።

እጠረፍም እንደ ደረሱ አፍንጮ ቀድሞ ዱብ ብሎ ወርዶ አባቱ እንዲወርድ ከረዳ በኋላ ወደ ቶኖ ዓሣ መለስ ብሎ ፤

“ወዳጄ ሆይ ! አባቴን ያዳንህልኝ አንተ ነህ ! ስለዚህ የሚገባህን ምስጋና ለማቅረቢያ ቃላት ያጥሩኛል ! የቀረው ቢቀር ስለማይረሳው መልካም ውለታህ እንድስምህ ፍቀድልኝ !”

ይህን ሲለው ዓሣው አፉን ከውሃው ውስጥ ብቅ አድርጎ አፍንጮም እመሬት በርከክ ብሎ ከእንጀት ተመጫመጨ ። በዚህም ከልብ በፈለቀው የፍቅር ስሜት ዓሣው ልቡ ተነክቶ ዕንባው ስለ መጣ ፤ እንደ ሕፃን ማልቀሱ እንዳይታይበት አፍሮ በመሸሸግ ውሃው ውስጥ ገብቶ ጠፋ ።
በመኻከሉ ነግቶ ቀን ሆነ ።

ከዚያ በኋላ አፍንጮ ክንዱን ዘርግቶ ድክም ብሎ ዝሎ ለነበረው ጀቡዱ በማቀበል እንዲህ ይለዋል ።

"ክንዴን ተመርኩዝና እንሒድ አባብዩ ፤ ቀስ እያልን እንጓዘለን ፤ ሲደ ክመንም እመንገዱ ዳር እናርፋለን ።"

ጀቡዱም ግራ ገብቶት ፥

'እኮ የት ልንሔድ ነው ?' ብሎ ይጠይቀዋል ።

'አንዲት ጎጆ እስካገኘን ድረስ እንጓዝ ፤ ከዚያም ለነፍሱ ያል አንዲት ቁራሽ እንጀራ የሚዘከረንና ጉናችንን የምናሳርፍበት ገለባ ብጤ የሚጐዘጉዝ ልን አናጣም ይሆናል ።'

ገና አንድ መቶ ርምጃ እንኳን ሳይርቁ ሁለት አስከፊ አካል ጉዳተኞች እመ ንገዱ ዳር ቁጭ ብለው ሲለምኑ አዩ ።

ተኩላዪቱና ድመቲቱ ናቸው ፤ ዳሩ ግን ከድሮው ሁኔታቸው በጣም የተ ለዩ ሆነዋል ።

አያችሁ ? ድመቷ ዕውር ለመምሰል ዓይናችዋን ስትጨፍን ኖራ እውነ ትም ታውራ ዐረፈችው ። ተኩላዪቱም እርጅና ተጭኗት ግርጅፍ ብላ ተዝረክ ርካና ወዳንዱ ወገን አጋድላ ጅራቷ እንኳ ሳይቀር ከቦታው ጠፍቷል ። ይህም የሆነበት ነገሩ እንዲህ ነው ፤ ያች ወስላታ ሴባ ዓለምን ስታታልል ኖራ በመ ጨረሻው ከፍ ያለ ችግር ላይ ስለ ወደቀች ፤ ከዕለታት አንድ ቀን የምትሆነው ሲጠፋት ያን የመሰለ ጅራቷን ላንዱ ሱቅ-በደረቴ የዝንብ መከልከያ ሞራ ሠርቶ እንዲያተርፍበት ሸጣለት ዐረፈች ።

ስለዚህ ተኩላይት አፍንጮን ስታይ በአልቃሻ ድምፅ እንዲህ ብላ ጮኸች ።

'ውይ አፍንጮ ! ስለ ነፍስ ተዘከረን ፤ ለእኛ ለድውያን !'

'ለድውያን !' ትላለች ድመቲትም አከታትላ ፤

አፍንጮም ሲመልስላቸው ፥

'ደኅና ሰንብቱ እናንተ አስመሳዮች ! ዱሮ ያታለላችሁኝ ይበቃል ፤ አሁ ንስ አልሞኝላችሁም ።'

'እመነኝ አፍንጮ ፤ አሁንስ እውነትም በድኅነት ወድቀን ነው !' ስትል ተኩላዪት ፥ ድመቲትም ፥

'ወድቀን ነው !' ብላ ታስተጋባለች ።

"በድኅነት ከወደቃችሁም ይገባችኋል ። 'የተሠረቀ ገንዘብ መቼም መች አያፈራም' የተባለውን ምሳሌ አስታውሱ ፤ ደኅና ሰንብቱ እናንተ አስመሳ ዮች!"

'አትጨክን በእኛ !...'

'በእኛ !...'

"ደኅና ሰንብቱ እናንተ አስመሳዮች ፤ 'ሰይጣን የፈጨው ፥ ገለባ ሆኖ ይቀ ራል' የሚለውን ምሳሌ አስታውሱ ።"

‘አትለፈን !...’ ስትል ተኩላዪት

‘..ለፈን !...’ ብላ ድመቲትም አስተጋባች ።

“ደኅና ሰንብቱ እናንት አስመሳዮች ! ‘የወንድሙን ካባ የሠረቀ ግፉ ደር ሶበት ራቁቱን ይሞታል’ የሚለውን ምሳሌ አስታውሱ ።”

እንደዚህ እየተባባሉ አፍንጮና ጀቡዴ በእርጋታ መንገዳቸውን ቀጠሉና አንድ መቶ ርምጃ ያህል እንደ ሔዱ ራቅ ብሎ በአንዲት መንገድ መጨረሻ እንዲት ሰቀላ የሣር ጎጆ ቤት ተመለከቱ ።

“ያች ቤት ሰው የሚኖርባት ሳትሆን አትቅርም ሔደን እንጠይቅ” ብሎ አፍንጮ እንደ ጠቆማቸው ደርሰው ፣

‘ቤቶች !’ በማለት ተጣሩ ። ከቤቱ ውስጥ ቀጠን ባለች ድምፅ ፣

‘ማነህ ?’ የሚል ጥያቄ ቀረበ ።

አፍንጮም መለሰና ፣

‘እኛ ምስኪኖች የሆን ማደሪያና ጉርስ ያጣን አባትና ልጅ ነን’ ሲል ጊዜ ያችው የቀድሞዋ ድምፅ ፣

‘በቍልፉ ከፍታችሁ ግቡ !’ አለች ።

አፍንጮ ቍልፉን አዞረና በሩ ተከፍቶ ገቡ ። እንደ ገቡም ወዲያ ቢያዩ ወዲህ ቢመለከቱ ማንንም ለማየት አልቻሉም ። ስለዚህ አፍንጮ ተደንቆ ፣

‘እንዴ ? ባለቤቱ የት አለ ?’ ብሎ ቢጠይቅ ፣

‘እነሆኝ እዚህ ላይ !’

አባትና ልጅ ቶሎ ብለው ወደ ላይ አንጋጠጡ ። ከቆጡ ላይም ሆና እንዲት ተናጋሪ እንጭራሪት አዩ ።

አፍንጮ ረጋ ብሎ በጨዋ ደንብ ፣

‘ጤና ይስጥልኝ ሽጊቱ እንጭራሪት !’ ብሎ እጅ ነሣ ።

“ዛሬስ ‘ሽጊቱ እንጭራሪት’ ብለህ ጠራኸኝ ? ያኔ ግን ከቤትህ ለማባረር የዕንጨቱን መዶሻ ምንኛ እንዳምዘገዘግህብኝ ታስታውሳለህ ?”

‘እውነትሽን ነው ሽጊቱ እንጭራሪት ! እኔንም አባርረኝ’ በእኔም ላይ የዕንጨት መዶሻ አምዘግዝጊብኝ ፣ ነገር ግን ለምስኪኑ አባብዬ እዘኚ ...’

“እኔስ ለአባትህም ሆነ ላንተ አዘኔታ አላጓድልም ። ነገር ግን የሠራህብኝን ክፋ ሥራ ላስታውስህ ፈልጌ ነው ፣ ይህንኑም ያደረግሁት በዚህ ዓለም ላይ ላለን በክፉ ቀን ደግ ውለታ እንዲመለስልን የፈለግን እንደ ሆነ ለሁሉም ደግ ውለታ መዋል የሚገባ መሆኑን እንድትረዳ ብዬ ነው ።”

“እውነትሽን ነው እንጭራሪትዬ ! የተናገርሽው ሁሉ ምንም ሐሰት የለ ውም ፣ እኔም እንደ ሆንኩ ምክርሽን መቼም መች አልረሳውም ። እሺ በይ ? ለመሆኑ እንደ ምን አድርገሽ ነው ይህችን የመሰለች ጥሩ ቤት የገዛሽው ?”

“ይህችን ቤት ትናንትና አንዲት ጠጉረ - ለማያዊ የሆነች ውብ ፍየል ነች የሰጠችኝ ።”

ይህን ጊዜ አፍንጮ ለማወቅ ቸኩሎ ፣

'እሁን ታዲያ ፍየልዋ የት ሔደች?' ብሎ ይጠይቃል ።

'እኔ እንጃ!'

'መቼ ትመለሳለች?...'

'አትመለስም ። ትናንት ስትሔድ በጣም አዝና ነበር' ስትሸኝ እንዲህ የምትል ትመስል ነበር ። 'አይ ምስኪን አፍንሙ!.. ከእንግዲህ ወዲያ አሳንኝ ውም ... እስክ አሁን ያ ዓሣ ነባሪ ውጠት ይሆናል!...'

'እንዲህ አለች?... እንግዲያውስ እሷው ኖራለች!... እሷው ኖራለች!.. አድባርዬ ኖራለች!...' እያለ አፍንሙ ምርር ብሎ ያለቅስ ጀምር ።

አልቅሶ አልቅሶ ሲያበቃ ዐይናቹን ጠራረገና ድርቆሽ ሣር ብጤ አምጥቶ ደኅና አድርጎ ጉዝጉዞ ሽግግሌው ጀቡዴን አስተኛ ። ከዚያም ተናጋሪዬቱን እንጭራሪት በመጠየቅ ፡

'እረ በይ እንጭራሪትዬ ? ለአባብዬ የሚሆን እንዲት ብርጭቆ ወተት ከወዴት አገኝ ይመስልሻል?' ሲላት ጊዜ እንጭራሪትም መልሳ ፡

'ከዚህ አንድ አራት ማሳ ራቅ ብሎ አንድ ገብሩ የሚባል የወተት ላሞች ያሉት ገበሬ አለ ። እርሱ ዘንድ ሒድ ፤ የምትፈልገውን ወተት ታገኛለህ ' አለ ችውና በሩጫ ሔደ ። ከገበሬውም ቤት ደጃፍ እንደ ደረሰ ገበሬው ፡

'ምን ያህል ወተት ትፈልጋለህ' ይለዋል ።

'አንድ ብርጭቆ ሙሉ ።'

'አንድ ብርጭቆ ወተት አንድ ቤሳ ያወጣል ። በል በፊት ቤሳውን አምጣ ።'

'አንዲትም ሳንቲም አልያዝሁም' ብሎ አፍንሙ አፍሮና አዝኖ አቀረ ቀረ ።

'አዝናለሁ ዕንጨቶ' አለና ገበሬው ፡ 'አንተ አንዲትም ሳንቲም ከሌለህ እኔም አንዲትም ጠብታ ወተት የለኝም' አለው ።

'መቼስ ምን ይደረጋል?' ብሎ አፍንሙ ሲሔድ ቢል ፡

'ቁይ እስቲ! በል እኔና አንተ ውለታ እንግባ ፤ አዙሪቱን ታዞር?'

'አዙሪት ምንድነው?'

'ያውልህ ያ በዕንጨት የተሠራ እያዞሩ ከጉድጓድ ውሃ ለማውጫና አት ክልት ለማጠጫ የሚያገለግል መገሪያ ነው።'

'እሞክራለሁ ...'

'በል እንግዲያው አንድ ሙቶ እንስራ ውሃ ቅዳልኝና እኔም ለዚሁ ዋጋ አንድ ብርጭቆ ወተት እሰጥሃለሁ ።'

'እሺ ።'

ገብሩ ወስዶ ያዙሪቱን አዚዚር ሁኔታ ለአፍንሙ አሳየው ። አፍንሙም ቶሎ ብሎ ሥራውን ጀመረ ። ዳሩ ግን ሙቶ እንስራ ውሃ ከመቅዳቱ በፊት ከእ ግር እስከ ራሱ ላብ በላብ ተጠመቀ ። እንደዚህ ያለውን አድካሚ ሥራ ከቶ እን ድም ቀን ሞክሮም አያውቅ ነበር ።

'እስከ ዛሬ ድረስ' ብሎ ገበሬው ለአፍንጮ ሲነግረው ፣ 'ይህንን አድካሚ ሥራ የሚሥራልኝ አንድ አህያ ነበረኝ ፤ ነገር ግን ይሽውና ተዳክሞ ሊሞት ያጣጥራል ።'

'እስቲ ይሙሰዱና ያሳዩኝ' ሲል ጊዜ አፍንጮ ገበሬውም 'እሺ ምን ከፋኝ' ብሎት ሊያሳይ መሰደው ።

ገና እጋጣው ውስጥ እንደ ገቡ አፍንጮ አንድ ምን የመሰለ አህያ የችጋ ርና የሥራ ብዛት አማትቆት ከድርቆሹ ማር ላይ ተዘርሮ አየ ። ልብ ብሎና እተ ኩሮ ከተመለከተ በኋላ ልቡ ድንግጥ ብሎበት እንዲህ ብሎ ያሰላስላል ።

'ይህን አህያ ከዚህ በፊት የማውቀው ይመስለኛል ! መልኩ ትዝ ይለ ኛል !'

ከዚያም ወደ እርሱ ጉንበስ ይልና በአህያ ጆንጆ ፣

'ማነህ ?' ብሎ ስለ ጠየቀው አህያውም ጣረሞት አድክሞአቸው ተጨና ነው የነበሩትን ዐይኖቹን ገለጥ አደረገ ። ቀጥሎም በዚያው ቋንቋ ሲመልስለት፣

'እኔ ብ.. ል.. ሙ... ነኝ' አለውና ዐይኖቹን መልሶ ከድኖ ሞተና ዐረፈ።

'ወይ ብልጭቱ !...' ብሎ በሹክሹክታ ሲያጉረመርም ፣

አፍንጮ ብርቱ ኃዘን ተሰምቶት ድርቆሽ ማር ከማርሙ አፈስ አድርጎ ከጉንጭና ጉንጩ ላይ የሚወርደውን ዕንባ ጠራረገ ።

'ምንም ያላወጣህበት አንድ አህያ ሞተ ብለህ ታለቅሳለህ ?' በማለት ገበ ሬው ቀጠለና 'ገንዘቤን ከሰከሸ የጣዙት እኔ ምን ልበል ታዲያ ?' ቢለው ፣

'ነገሩ እንዲህ ነው ልንገርዎ ... ባልንጀራዬ ነበር !'

'ባልንጀራህ ?'

'የትምህርት ቤት ጓደኛዬ ነበር ።'

"እንዴት ?" ብሎ በመጮኽ ገብሩ በማት ተንከተከተና እንዴት?! ካህ ዮች ጋር ትግር ናሯል እንዴ ?... እንደዚህማ ከሆነ ምንኛ ተምረህ ተከነህ ይሆን ?...' ብሎ ያፈዝበታል ።

እፍንሙ በዚህ እነጋገር አፍሮ መልስም ለመስጠት አልቻለም ። ነገር ግን ያን ትኩስ የታለበ አንድ ብርጭቆ ወተቱን ይዞ ወደ ጉጀው ተመለሰ ።

ከዚያ ቀን ጀምሮ ለአምስት ወር ያህል ሳያቋርጥ ጧት ወፍ ሲንጫጫ እየ ተነሣ ከገበሬው ቤት ሔዶ አዙራቱን በማዞር አንድ አንድ ብርጭቆ ወተት እያ መጣ እጅግ ተዳክሞ የነበረ አባቱን ለማዳን ቻለ ። በዚህም ብቻ በቃኝ አላለም ። በትርፍ ጊዜው ደግሞ የሸንበቆና የቀርከሃ ሳጠራና ቅርጫት ሌላም ዕቃዎችን መሥራት ለምዶ ያን እየወሰደ በመሸጥ የሚያፈራውን ገንዘብ በጥንቃቄ እየ ቆጠበ የዕለት ፍላጎታቸውን ይገዛበት ነበር ። በተጨማሪም ለአባቱ ማንሸርሸ ሪያ የሚሆን አንድ ጥሩ ጋሪ ሠርቶ በብራ ቀን አባቱን በማንሸራሸር መልካም አየር እንዲቀበል አደረገ ።

ግታ ግታ ደግሞ ንባብና ጽሕፈት ሲማር ያመሻል ። ንባብ የሚያጠና ውም ከአቅራቢያው መንደር በጥቂት ገንዘብ በገዛው በአንድ መቅድምና ግውጫ በሚጉድለው ትልቅ መጽሐፍ ነበር ። ነገር ግን ለጽሕፈቱ መልመጃ የሚገለገለው መቃ ቆርጦና ቀርፆ በሠራው የመቃ ብዕር ነበር ። የተለም ብል ቃጥም ሆነ ቀለምም ስላልነበረው ቅጠላ ቅጠል ጨፍጭፎ ጭማቂውን በት ንሽ ቆሬ እያጠራቀመ በቀለም ፈንታ ይገለገልበት ነበር ።

የሆነ ሆኖ ተፍጨርጭሮና ጥሮ ግሮ ለመኖር በሙሉ መንፈስ ታጥቆ ስለ ሠራ ተዳክሞ የነበረው አባቱን በመልካም ሁናቴ ደግፎና አንከባክቦ ከማስተ ዳደሩም በላይ ለራሱም አንድ ሻል ያለ አዲስ ሙሉ ልብስ ለመግዛ አርባ ቤሳ ያህል ቁጥቦ አጠራቅሞ ነበር ። ከዕለታት አንድ ቀን ጧት አባቱን እንዲህ ይለዋል ።

“ወደ ገበያ ልሒድና አንድ ኮት አንዲት ቆብና አንድ ቀንድ ጫማ ልግዛ ። በኋላ ስመለስ ...”አለና በመጣቅ ቀጥሎ ፣ ‘ከማግራ የታነጣ ተልቅ ከበርቴ መስዬሀ እንዳታጣኝ’ ብሎት ሔደ ።

ከቤቱም እንደ ወጣ ደስ ደስ እያለው በሩጫ ሲሔድ ድንገት ሰሙ ሲጠራ ሰምቶ መለስ ቢል አንዲት ውብ ቀንድ - አውጣ እጅብ ካለው ቅጥቋጦ ውስጥ ብቅ ስትል አየ ። ቀንድ - አውጣዪቱም እያየችው ፣

‘ረሳኸኝ እንዴ ?’ ትለዋለች ፣

‘እም ፣ እንጃ !...’ ይላትና ያመነታል ።

‘ያች ጠጉረ-ሰማያዊቱ አድባሪት ቤት የነበረችውን ቀንድ-አውጣ ረሳህ? አታስታውስም ፣ ያን ጊዜ እግርህ እመዝጊያው ውስጥ ተቀርቅሮ እኔ እየሮጥሁ የወረድሁትን ?’

‘እም ! ሁሉንም አስታወስሁ’ ብሎ አፍንጮ ጮኸና ንግግሩን በጥድፊያ በመቀጠል ፣ ‘እሪ በይ ቀንድ-አውጢትዬ ? እስቲ ንገሪኝ ፣ ደኅ አድባርዬን የት ተውሽት ? ምን ትሠራለች ? ምራኛለች ? አውንም ታስታውሰኛለች ? እንደዚ ያው ትወደኛለች ? ያለችበት ቦታ ከዚህ በጣም ሩቅ ነው ? ሔጂ ላያት እች ላለሁ ?’

እንደዚህ እያከታተለና ትንፋሹን ሳይመልስ ላቀረበላት ጥያቄዎች ሁሉ ቀንድ-አውጢት በተለመደው እርጋታዋ እንዲህ ስትል መለሰችለት ።

‘አፍንጭዬ ! ምስኪኒቱ አድባሪት ሐኪም ቤት ገብታ ተኝታለች !...’

‘ሐኪም ቤት ?...’

‘አዎ ፣ ሐኪም ቤት ! ብዙ መከራ ደርሶባት በጠና ታማ አንዲት ቁራሽ እንጀራ እንኳ መግዣ አጥታ ተቸግራለች ።’

‘እውነትሽን ነው ?... አይሂሂ ! ምንኛ የሚያሳዝን ወሬ ነገርሽኝ ! አይ ሂሂ! ወይ አድባርዬ ! ምስኪን አድባርዬ ! ምስኪን !... አንድ ሚልዮን በኖረኝ ኖሮ አሁኑኑ ሮጬ እወስድላት ነበር !... ምን ይሆናል ! አለ አርባ ቤሳ የለ ኝም ... እንዲያውም በዚሁ አዲስ ልብስ ልገዛ መሔዴ ነበር ። እንቺ ቀንድ - አውጢትዬ ለደኂቱ አድባሪት ወስደሽ ስጫት ።’

‘አዲሱ ልብስህስ ?...’

‘እሪ ምናባቱ ቢቀርስ ? እርቧንስ ለመርዳት ይህንንም የለበስሁትን ቡትቱ በሸጥሁ ነበር ! በይ ውሰጅላት ቀንድ አውጢትዬ ! ቶሎ በዪ ካንድ ከሁለት ቀን በኋላ ደግሞ ተመልሰሽ ነዪና ሌላ እንድጨምርልሽ ተስፋ አለኝ ። እስከ ዛሬ ድረስ አባብዬን ብቻ ለመጦር እሠራ ነበር ። ከዛሬ ወዲያ ግን ደኂቱ እናቴንም ለመደገፍ በተጨማሪ አምስት ሰዓት እሠራለሁ ። ደኅና ሁኚ ቀንድ-አውጢትዬ ! ተነገ ወዲያ እጠብቅሻለሁ ።’

ቀንድ-አውጣዪቱም አለ ልግዲ እየተቻኮለች እንደ ጥቅምት ቢራቢሮ በርራ ሔደች ።

አፍንጮ ቤት ሲመለስ ፣

‘አዲሱ ልብስህስ?’ ብሎ አባቱ ስለጠየቀው ፣

‘የሚስማማኝን ልብስ ለማግኘት አልቻልሁም ። ግድ የለም ፣... ሌላ ጊዜ እገዛለሁ’ ይለዋል ።

ያን ዕለት ማታ አፍንጮ እስከ ምሽቱ አራት ሰዓት ብቻ በማምሸት ፈንታ እስከ እኩለ ሌሊት አመሸ ። ስምንት ሳጠራም በመሥራት ፈንታ አሥራ ስድስት አበጀ ።

ከዚያ በኋላ ሔዶ ተኛና እንቅልፍ ወሰደው ። ተኝቶም በዕልሙ አድባሪ ትን ያያል ። እርሷም ፈገግ ብላ እየሣቀች ቀርባ ግንባሩ ላይ ከሳመችው በኋላ እንዲህ የምትለው ይመስለዋል ።

“ጐሽ የእኔ አፍንጮ ! መልካም ሥራህንና ልበ ቅንነትህን ተመልከቼ እስከ ዛሬ ያደረግኸውን ውለልትና ሁሉ ይቅር ብዬሃለሁ ። ወላጆቻቸው በተቸ ገሩና በታመሙ ጊዜ የሚደግፉ ልጆች ሁሉ ምንም እንኳ የታዛዥነትና የጠ ባየ-መልካምነት ምሳሌዎች ባይሆኑም ከፍ ያለ ምስጋናና ምርቃት ይገባቸ ዋል ። ከእንግዲህ ወዲህ ጭምት ሁን ፣ ትደሰትበታለህ ።”

እዚህ ላይ ዕልሙ ተቋረጠና አፍንጮ ከእንቅልፉ ብንን ብሎ ዐይኖቹን አጉረጠ ። በዚህ አኳኋን ከእንቅልፉ ነቅቶ ሲመለከት አፍንጮ የዕንጨት ፍጡርነት ሁኔታው ቀርቶ እንደ ሌሎቹ ልጆች ሁሉ ሰው ሆኖ ተለውጦአል ፣ ምንኛ እንደ ተገረመ እናንተው አስባችሁ ድረሱበት ። በዙሪያው ቢመለከት የዚያ የነበረበት የደላሳው ቤት አስከፊና ተበሳስቶ የነበረው ግድግዳ ሁሉ ተለ ውጦ ያማረ ቤት ሆኖ በመጠነኛ ጌጥ ተውቦአል ። ከአልጋው ዱብ ብሎ ሲወ ርድ አዲስ ሙሉ ልብስ አዲስ ቆብና አዲስ ጥንድ ጫማ በልኩ ተዘጋጅቶ ቁጭ ብሎለታል ።

ያን ሁሉ ለባብሶ ሲያበቃ እንደ ተለመደው እጀቹን እኪሶቹ ውስጥ ሰደድ ሲያደርግ አንድ ከዝሆን ጥርስ የተሠራ ቦርሳ በላዩ ላይ እንዲህ የሚል ጽሑፍ ተጽፎበት አገኘ ። 'ጠጉረ-ሰማያዊቱ አድባሪት ውዱ አፍንጮ በቅን ልቦና ለዋለላት ውለታ ከልብ እያመሰገነች አርባ ቤሳዎቹን መልሳለታለች ።' ቦርሳ ውን ከፈት ቢያደርግ በመዳብ ቤሳ ፈንታ ዐርባ አዳዲስ የወርቅ ቤሳዎች ሲያን ጸባርቁ አየ ።

ከዚያ በኋላ ወደ መስታወቱ ጠጋ ብሎ ቢመለከት ሌላ ሰው እንደ ሆነ እንጂ እሱነቱን ለማመን አዳገተው ። ያ ደራቁቻው የዕንጨት ፍጡር ሞልኩ ከላዩ ላይ ተገፏል ። በዚያ ምትክ ቁልጭ ያለ የአስተዋይነት መልክ የተቀረፀበት ጠጉራማ ወይናማ ልጅ አዲስ እንደ ፈነዳች አደይ አበባ በደስታ ፈክቶ ይታያል ።

ይህ ሁሉ ደስታ ሲፈራረቅበት አፍንጮ ከእንቅልፉ ነቅቶ ይሁን ወይስ ገና በዕልሙ እንደ ሆነ እርሱም ራሱ ለመለየት ተቸገረ ።

ከዚያም ድንገት ትውስ ሲለው ጊዜ ፣

'አባብዩስ የት አለ ?' ብሎ ጮኸና ወደ አንዱ ክፍል ገባ ሲል ጊዜ አያጀቡዴ ሆዱ ድኖ ልክ እንደ ደኅና ጉልማሳ በጉብዝና ተሞልቶ የቀድሞ የአናጢነት ሥራውን ጀምሮ ኖር የዕንጨት ጌጣጌጥ ለማበጀት ሲደራጅ አገኘው።

'አባብዩ ! ለማመን ያዳገተኝ ነገር ስላለ እባክህ ግለጥልኝ ፤ እረ እንዴት ቢሆን ነው እንዲያው እንዲህ በአንድ ጊዜ ይህ ሁሉ መለዋወጥ የሆነው !' በማለት አፍንጮ ዘሎ አባቱ አንገት ላይ ተጠምጥሞ ይስመዋል ።

ጀቡዴም ሲመልስለት ፣

"ይህ ሁሉ ታምራዊ መለዋወጥ የሆነው ዕድሜ ላንተ ፣ ባንተ የተነሣ ነው" ይለዋል ።

'በእኔ የተነሣ ለምን ?...'

'ምክንያቱም ልጆች ከመጥፎነት ወደ ጥሩነት ሲመለሱ ቤተሰቡን ሁሉ የደስታ ስሜት የሚጐናጸፍ ዕድል አላቸው።'

'አሮጌው አፍንጮሳ የት ተደብቆ ይሆን ?'

'ያውልህ እዚያ ...' ብሎ ጀቡዴ አንድ የዕንጨት ፍጡር ልጅ ከወንበሩ ላይ ሆኖ ፊቱን ወደ ግድግዳው ዞሮ እግርና እግሮቹን አመሳቅሎ ተዝለፍልፎ እንደ ነበረ አመለከተው ።

አፍንጮም ዘወር ብሎ አይቶ ጥቂት ጊዜ አተኩሮ ከተመለከተው በኋላ ውስጠ ደስታ ተሰምቶት በልቡ እንዲህ ይላል ።

'የዕንጨት ፍጡር ሳለሁ ምንኛ አሥቂኝ ኖሬአለሁ ?... አሁን ደግሞ ሰው በመሆኔ የቱን ያህል ተደሰትሁ !'

ተፈጸመ ።